

DEN *danske* STJERNE

Rapport fra
Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige
149. årlige konference

Oktober 1979 · Årgang 128 · Nummer 10

DEN *danske* STJERNE

Organ
for Jesu Kristi Kirke af
Sidste Dages Hellige

Oktober 1979
Årgang 128
Nummer 10

149. årlige konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Talerne i alfabetisk orden

Abonnement:

12 numre dkr. 54.00 (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
United States and Canada: $ 10.00 (surface mail).

Distributions Centret, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.

PB MA 0620 DA

Omslagets inderside, bagest: Det øverste Præsidentskab interviewes af repræsentanter fra de lokale myndigheder.
nyhedsmedier

Indholdsfortegnelse

RAPPORT FRA JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGES 149. ÅRLIGE KONFERENCE

„Ihukom hele din kirke, O Herre," bad profeten Joseph Smith i 1836, „med alle dens familier og deres nærmeste pårørende, alle syge og lidende, alle fattige og ydmyge på jorden, og lad dit rige, som du oprettede uden hænder, blive et stort bjerg og opfylde hele jorden,
at din kirke må komme ud af mørkets ørken og stråle så skøn som månen og klar som solen og frygtelig som hære under banner" (L&P. 109:72-73).

I ånden af denne storslåede profeti og symbolske beskrivelse af kirkens mission, opmuntrede præsident Spencer W. Kimball alle ledere og medlemmer, der overværede generalkonferencen i april 1979 ved at fremkomme med en vurdering hvori han sagde: „jeg har det indtryk - at kirken er nået til et punkt i sin vækst og udvikling, hvor vi til sidst er blevet klar til i større omfang at gå fremad. Nogle beslutninger er allerede blevet truffet, og der er andre der endnu venter på at blive truffet, som vil åbne vejen organisationsmæssigt. Men de grundlæggende beslutninger, der skal træffes for, at vi som et folk kan gå fremad, skal træffes af de enkelte medlemmer af kirken."

Meddelelserne ved denne konference afspejlede præsident Kimballs udtalelser. Kirkens ledelsesform bestående af råd blev omfattende gennemgået ved velfærdsmødet, hvor det blev meddelt at det var blevet godkendt at man oprettede regionale, multiregionale og områderåd for bedre at dække kirkens behov.

Præsident Kimball præsiderede ved alle konferencens møder. Hans rådgivere i Det øverste Præsidentskabs kvorum, præsident N. Eldon Tanner, der er

Taler og meddelelser givet i tabernaklet
på Temple Square i Salt Lake City, Utah,
den 31. marts 1979 og den 1. april 1979.

førsterådgiver, og præsident Marion G. Romney, der er andenrådgiver, ledte ligeledes visse af møderne. Alle kirkens generalautoriteter var tilstede. Møderne blev afholdt lørdag den 31. marts og søndag den 1. april i tabernaklet på Temple Square, og der var 25 af generalautoriteterne, der talte.
Hele eller dele af konferencen blev transmitteret til 180 tv-stationer i USA og i Canada, til 7 tv-sattelitstationer, og til 800 kabel tv-systemer, til 2 kabel Videobåndstationer; via radig til 74 latinamerikanske stationer, til 65 stationer i USA, til 44 stationer i Australien og til 30 stationer på New Zealand; via teleslyngenet på engelsk til 567 kirkebygninger i USA og Europa; på fransk, tysk og hollandsk til 81 kirkebygninger i Europa; på spansk til 5 kirkebygningen i USA; til 7 FM sidebåndstationer; samt til 1599 teleslyngenet i USA, Canada, Puerto Rico, Australien, New Zealand, Filippinerne og Korea for præstedømmemødets vedkommende.
Udover de to dage med hovedmøder, blev der fredag den 30 marts afholdt et seminar i kirkens kontorbygning for regionalrepræsentanterne.

Redaktionen.

Ved hvert konferencemøde, er salen i tabernaklet optaget af et udsnit af præstedømmeledere fra de utallige stave i kirken.

Styrk jeres hjem mod det onde

Præsident Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre, jeg hilser jer med de varmeste følelser af kærlighed og taknemmelighed ved åbningen af denne guddommeligt fastlagte verdenskonference af Herrens kirke - Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg sender mine velsignelser og højtidelige hilsener til alle de hellige og til vores utallige venner og undersøgere verden over. Og jeg indbyder også de ærlige af hjertet overalt til at slutte sig til os i tilbedelse af vor guddommelige Herre og Frelser, Jesus Kristus.

Siden vi sidst mødtes til generalkonference her på tempelpladsen i Salt Lake City for seks måneder siden, har vi oplevet megen udvikling og udvidelse af Herrens rige. Vi har åbnet et smukt nyt tempel i Sydamerika i Sao Paulo i Brasilien og har genindviet templet i Logan her i Utah til Herrens værk, så tempelordinanser igen kan udføres her.

Fem andre templer befinder sig i forskellige stadier af opførelse, og flere påtænkes bygget som led i opfyldelsen af forudsigelser af sidste dages profeter, at hellige templer skal findes overalt i dette og andre lande fra enden til anden, hvor Herrens værk er fast etableret.

Vor missionærstyrke vokser bestandigt og er nu oppe på omkring 28.000 missionærer. Vi mener, at der findes titusinder af brødre og søstre i Utah og andre steder i kirken, som kunne udføre almindelige missioner som værdige, dygtige brødre og søstre, hvis deres biskopper ville kalde dem på mission. Vi erkender, at mange af disse missionærer er unge mænd og unge piger, og at det hele tiden er et voksende antal. De bruger to år af deres tid i missionsmarken, i den mest betydningsfulde og uselviske, frivillige tjeneste, for at bringe Jesu Kristi gengivne evangeliums budskab ud til verdens nationer. Deres antal er imponerende, men vi må ikke standse her. Behovet bliver stedse større, og flere og flere arbejdere behøves i verden.

Vi har oprettet nye missioner, der dækker næsten hele den frie verden, og vi vender nu i højere grad vor opmærksomhed til en dag at kunne dele evangeliet med vor Faders børn bag de såkaldte jern- og bambustæpper.

Vi har behov for at berede os til den dag. Nødvendigheden af en sådan forberedelse vejer tungt på os. Den dag vil måske komme hurtigere, end vi nu er klar over.

Hvert år opretter vi yderligere omkring et hundrede nye stave - lokalt styrede kirkelige enheder af mormonismen, hver sammensat af adskillige ward og grene. For kun nogle få uger siden oprettede vi Zions 1000. stav i Nauvoo i staten Illinois, et sted af stor historisk interesse og betydning for denne kirke.

Jeg glæder mig med jer, mine brødre og søstre, over disse statistiske beviser på fremgangen og udviklingen overalt i

Zion. Det er virkelig fremgang at tillæge tusinder af mennesker til et medlemskab, der nu overstiger fire millioner. Det er dejligt at bygge templer og steder for gudstjenester i så mange lande og at tillæge tusinder af elever til vore hastigt voksende uddannelses- og oplæringsprogrammer for både unge og voksne. Vi er lykkelige over at se den yderligere

„Den nedbrydende indflydelse omkring os har foruroliget mig og brødrene - vi kan ikke finde os i en adskillelse af vores tro fra dagliglivet ."

udvidelse af vores omfattende velfærdsprogram med nye forrådshuse og produktionsenheder til hjælp for de fattige. Frelseren har befalet os og givet os til opgave at sørge for de fattige blandt os lige siden kirkens første dage - lige til ledelsen af de måder, hvorpå dette ansvar skal afvikles - et program, der altid har fremhævet den enkeltes uafhængighed ved at hjælpe med at skaffe arbejdsmuligheder og retningslinier for dem, som har brug for revalidering. Vi er meget lykkelige over denne vækst og al anden vækst og udvikling, der er foregået i kirken i alle de lande, som vi er repræsenteret i.

Hvert eneste af vore præstedømmekvorummer er støt vokset i antal af medlemmer, hvilket også er tilfældet for vore hjælpeorganisationer, der specielt arbejder blandt kirkens børn, ungdom og kvinder.

I alle disse beviser for fremgang er der grund til at fryde sig, men desværre kan vi ikke hævde, at „alt er vel i Zion". Vi finder, at vi sidste dages hellige også er sårbare over for det ondes nedbrydende kræfter, som findes overalt omkring os i denne syndige verden. Vor største bekymring i denne tid er de onder, der prøver at ødelægge hjemmet og familien.

Ofte har vi påpeget overfor vore medlemmer, og vi gentager det påny, at de må være opmærksomme på, hvordan deres hjem og bygninger, lader, skure, hegn, forretningslokaler og fabrikker ser ud og sørge for at gøre deres nabolag tiltrækkende. Vi har bedt om, og gør det nu igen, at I planter træer, buske, grøntsager og frugtbuske for at forskønne jeres ejendomme og hjælpe med til at sørge for jeres behov. Jeres reaktioner overfor disse anmodninger har været tilfredsstillende, og mange modtagne breve giver udtryk for jeres samarbejde. På disse områder er vi stolte af jer.

Men stop ikke dermed. Bliv ved. Men samtidig med at vi opmuntrer jer til at fortsætte med at være opmærksomme på jeres hjems ydre udseende, tilføjer vi nu opfordringer til at være mere opmærksomme på *det indre* af jeres hjem. Jeg henviser ikke alene til hjemmets og møblernes renhed og skønhed, så vigtigt det end kan være, men også til familiemedlemmernes renlighed og guddommelighed og den atmosfære, der hersker.

Kirkens bestandige omsorg for børn og dens store indsats med tid, energi og hjælpekilder for at forbedre deres kår, er velkendt. Vi søger bestandigt måder, hvorpå vi kan styrke familier og velsigne børn, og den forpligtelse vil blive fortsat og styrket i dette år og alle de kommende år.

Kirken tager med glæde imod andres indsats for at opnå sådanne forbedrede vilkår ved hjælp af passende midler. Men vi fremhæver påny, at de største velsignelser, vi kan give vore børn, og

Ældste Boyd K. Packer og præsident Spencer W. Kimball.

som også kan udstrækkes til alle verdens børn, vil komme gennem de enkle undervisningsprocesser og ved at oplære dem til at følge Herrens veje.

Hjemmeliv, passende undervisning i hjemmet, forældrenes vejledning og ledelse - alt dette er balsam for verdens og dens børns sygdomme. Det er behandlingen for åndelige og følelsesmæssige sygdomme og midlet mod problemerne. Forældre bør ikke overlade oplæringen af børn til andre.

Der synes at være en voksende tendens til at overføre dette ansvar fra hjemmet til ydre indflydelser som skolen og kirken, og endnu farligere, til forskellige børneomsorgsinstitutioner og ordninger. Hvor vigtige disse ydre indflydelser end kan forekomme, kan de aldrig i tilstrækkelig grad erstatte moderens og faderens indflydelse. Bestandig oplæring, bestandig årvågenhed, kammeratskab og vogten over vore egne børn er nødvendig for at holde vore hjem intakte og for at velsigne vore børn på Herrens egen måde.

Lære og Pagter udtrykker det meget tydeligt. Det er forældrenes ansvar at oplære deres børn. Alle andre ordninger er sekundære. Hvis forældre ikke underviser deres børn - *deres* børn - vil de blive holdt ansvarlige.

Vi er nødt til bestandigt at styrke vore hjem og familier og forsvare dem mod den ondes angreb, så som skilsmisse, opløste hjem, brutalitet og misbrug, især af hustruer og børn. Vi må bestandigt værne dem mod umoral, pornografi og seksuel letsindighed, som vil ødelægge familiemedlemmernes renhed, hvadenten de er unge eller gamle.

Sådanne onder er meget virkelige og me-

get truende. Man behøver blot at læse vore avisers overskrifter og andre blade for at blive skrækindjagende opmærksom på de nedbrydende, ødelæggende kræfter, der omringer os.

Måske lyder jeg for pessimistisk. Hvis det er tilfældet, er det, fordi jeg virkelig er foruroliget. Jeg er i høj grad bekymret, og det er mine brødre i Det øverste Præsidentskab og De tolv apostles Råd og de øvrige generalautoriteter også.

Hvis blot vi kunne foreslå jer at tage hjem og lukke disse onder ude ved at lukke og tilskodde vinduer og døre i jeres hjem så ville det være et enkelt problem.

Men en sådan sikkerhedsforanstaltning ville være virkningsløs overfor de onder, vi taler om. De kommer ind i vore hjem enten gennem radio eller tv. Vi finder disse onde kræfter næsten alle vegne, hvor vi kommer. Vi udsættes næsten bestandigt for dem. Vi fører dem ind i vore hjem fra skole, legeplads, fra teater, kontor og markedsplads. Der er kun få af de steder, hvor vi færdes til hverdag, vi kan undgå dem.

Hvori består vor opgave da? Hvad må vi gøre? Vi må bestandigt være på vagt overfor deres tilstedeværelse i vore hjem og ødelægge dem, som vi ville gøre det med utøj, snavs og sygdomskilder. Vi må jage det fra vore inderste tanker, frigøre os for sådan verdslighed og kvæle spirerne til ugudelighed, før de bliver ødelæggende flammer. Hvordan gør vi det?

Hvis vi skal undslippe disse trusler fra den onde og skåne vore hjem og familier og styrke dem mod alle ødelæggende indflydelser, der gør anslag mod os, må vi have hjælp fra selve grundlæggeren og organisatoren af familieplanen - Skaberen selv. Der er kun én sikker måde, og det er at efterleve Herren Jesu Kristi evangelium og at vær.e lydig mod dets dybsindige og inspirerede lærdomme. Vi må visselig lære at erkende, at måden at holde os fri for sådanne onde indflydelser, er at holde Guds befalinger.

Ægteskab, hæderlige ægteskaber, er indstiftet af Gud. Han erklærede, at samfundets grundlæggende enhed skulle være hjemmet og familien, og vi bør advares om, at vor tids falske samfundsorden fører bort fra denne af Gud ordinerede plan.

At den inspirerede plan virkelig var Herrens, ses af denne, hans erklæring til os: „Thi se, dette er min gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39).

I brevet til hebræerne læser vi følgende: „Hold ægteskabet i ære i ét og alt. Besmit ikke ægtesengen; thi utugtige og ægteskabsbrydere skal Gud dømme" (Hebr. 13:4).

Således har vor Herren, som „er den samme i går og i dag og til evig tid" (Mormon 9:9) i alle tidsaldre gentaget disse krav til de voksne, som følger hans ordinerede plan og avler og føder børn. De ofte citerede skriftsteder, der stammer fra den første tid i denne evangeliske uddeling, har været den grundlæggende instruktion fra tidernes begyndelse og vil vedblive dermed indtil tidernes afslutning. Han befaler:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved" (L&P. 68:25).

Jeg vil gerne fremhæve det med de otte år. Vi venter ikke med at lære dem om disse love, til de er teenagere, eller til de er næsten voksne. De bør vide alt om dåb og bekræftelse, når de er otte år eller før.

Denne befaling skulle være lov for Zions

Præsident Kimball gør holdt vest for tabernaklet for at beundre en baby.

indbyggere, ikke blot et håb eller et forslag. Eftersom Zions stave nu spredes videre og videre blandt jordens indbyggere i mange lande, bliver ansvaret så meget større.

Herren fortsætter sit råd til Zions forældre, og han siger: „De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren" (L&P. 68:28).

Vi må forstå, at denne befaling ikke blot omfatter bøn men alle kirkens lærdomme og hele vor måde at leve på.

Befalingen om at undervise børnene synes at være af samme betydning som befalingen om at avle og føde børn. „Bliv frugtbare og mangfoldige og opfyld jorden" (1. Mos. 1:28) var de retningslinier, der blev givet i Edens Have.

Selviskhed er et element, der nedbryder og opløser og ødelægger ægteskaber, ligesom det ødelægger liv og alt, der er godt. Det er et udtryk for den yderste selviskhed, hvis et ægtepar undlader at få børn, når de ellers er i stand dertil. Det er en forbrydelse, der kommer næst efter mord at tilintetgøre og abortere fostret, undtagen når det sker af helt specielle grunde, hvor moderens liv er i fare.

Som vi har sagt ved tidligere lejligheder, er vor himmelske Fader foruroliget over de øgede tilfælde blandt hans børn af sådanne afskyelige synder som hor, utugt, homoseksualitet, lesbiske forhold, foretagelse af abort, alkoholisme, uærlighed og kriminalitet i almindelighed, der truer med fuldstændig at ødelægge familier og hjem.

Til vore dejlige unge mennesker vil vi gerne sige lidt mere om ansvaret i ægteskabet. Når den tid kommer, da man skal vælge sin livsledsager, bør vore unge mennesker lade sig vie i det hellige tempel og få deres børn; fuldføre deres uddannelse; skaffe sig nyttige, respektable og indbringende stillinger; og hengive sig til deres familier, til evangeliet og til kirken.

Hvad vi siger om det evige ægteskab er ikke blot min eller vor tids kirkelederes mening. Dette er Guds ord, der overskygger alle andre meninger.

Der synes at være en voksende tilbøjelighed imod ægteskaber, kommende fra degenererede områder i verden, og en meget stærk tilbøjelighed henimod ægteskaber uden børn. Og så bliver det næste spørgsmål naturligvis: „Hvorfor gifte sig?" Og denne „antiægteskabsrevolution" stilles i fokus. Der gives sådanne argumenter, at børn er en byrde, en lænke om benene, et ansvar. Mange har ladet sig overbevise om, at uddannelse, frihed for tyngende byrder og ansvar, betyder et bedre liv. Og ulykkeligvis falder også nogle af vore med-

lemmer for denne overraskende og ødelæggende tanke.

Ægteskab er ordineret af Gud. Det er et nødvendigt og dejligt forhold. Det er den eneste naturlige tilstand, og de mange forliste ægteskaber forandrer ikke ægteskabets berettigelse.

Når vi indgår et evigt ægteskab og søger at styrke vores familieenhed imod det, der vil ødelægge vores celestiale lykke, så lad os også huske, at Herren ikke vil lade os ene om at klare den opgave. Herren har ikke lovet os frihed for ondskab eller vanskeligheder. Snarere har han givet os den kommunikationsmetode, som vi kalder bøn, hvor igennem vi kan ydmyge os og søge hans hjælp og guddommelige vejledning, så vi kan opbygge et bedehus. Jeg har tidligere sagt, at de, som når ned til livets dybder, hvor Guds stemme høres i stilheden , har den stabiliserende kraft, der bærer dem oprejst og afklaret gennem vanskelighedernes storme. Præsident Harold B. Lee sagde det på denne måde: „Som et oplyst tempel er smukkere i en hård storm eller i tæt tåge, således er Jesu Kristi evangelium mere vidunderligt i tider med indre storme og med personlig sorg og smertende konflikter" (i *Conference Report*, apr. 1965,. s. 16).

Der er i verden i dag et stort behov for bøn, der kan holde os i kontakt med Gud og holde kommunikationsvejene åbne. Ingen af os bør have så travlt, at vi ikke har tid til at bede. Bøn er vores pas til åndelig kraft.

Det ser ud til, at der ikke på noget tidspunkt i verdenshistorien har været et større behov for forståelse og for at indføre Mesterens sunde og guddommelige lærdomme i vor daglige tilværelse og i al vort samkvem med vore medmennesker. Jeg siger til enhver inden for rækkevidden af min stemme: „Svigt ikke Herren." Vi må acceptere den sandhed, at de evangeliske principper ikke er på prøve, men at *vi* er det. Jesu belæringer, som de er åbenbaret gennem de fordums profeter og vor tids profeter, er bestandige og uforanderlige.

Menneskenes historie er bevis på, at disse belæringer er sande. Civilisationens opståen og forfald i forhold til den skiftende retskaffenhed og ugudelighed hos folk vidner om behovet for at gøre og rette sig efter Frelserens guddommelige budskaber. Vi må berede os, både individuelt og som kirke til at forsvare de evangeliske sandheder mod en verden, der vælter sig i ateisme og gudløshed. Vi må modstå de såkaldte intellektuelle, der hævder, at de har svar på alle spørgsmål, og vi må kæmpe bravt mod dem, hvis begær efter magt og verdslig vinding ødelægger deres fornemmelse af ret og forkert.

Som medlemmer af Kristi sande kirke må vi stå fast i dag og altid på principperne for menneskelige rettigheder og værdigheden hos mennesket, som er det bogstavelige afkom af Gud i Ånden. Vi kan ikke tolerere en adskillelse af vores religiøse overbevisning fra vores dagligliv. Retskaffenhed må herske i vort liv og i vore hjem.

Det er helt nødvendigt, at vi udvikler en kærlighed til Kristus og er absolut loyale overfor ham og tjener oprigtigt for oprettelsen af hans rige. At være en god kristen betyder, at vi må være gode borgere i vort land, uanset hvor vi bor. Vi må være respektable og retskafne i alle vore forhold til vore medmennesker. Vi må tilbede Herren i sandhed og holde alle hans befalinger. Vi må søge yderligere at påvirke verden til at vende tilbage til retskaffenhed og ægte kærlighed til Gud.

Må Herren velsigne os alle i vore hjem og blandt vore familier, når vi stræber efter at drage nærmere til ham og holde hans befalinger, beder jeg om, mine elskede brødre og søstre, i Jesu Kristi navn.

„Fordi jeg har en Fader"

Ældste Paul H. Dunn
af De halvfjerds' Præsidium

Millioner verden over opretholder præsident Kimball som en Herrens profet. Vi medlemmer af kirken synger en meget betydningsfuld salme, hvori det hedder: „Hav tak for profeten, du sendte, som leder os endnu i dag" [1])
Profeter har gjort netop det gennem hele historien. Jeg vidner for jer, at Spencer Kimball virkelig er en profet.
I mange år har jeg studeret folk. Jeg elsker at studere mennesker. De er interessante, fascinerende. Der ligger en prædiken gemt i hvert eneste ansigt. Ansigter! Smilende ansigter, stivnede, vrede, rolige, ulykkelige, tilfredse. Ansigter! Runde, firkantede, ovale, med smilehuller, smukke, almindelige, slående, enkle. Ansigter! Gamle og unge.
Findes der noget så afslørende som en drengs ansigt under hans fødselsdagsfest, et ungt nyforlovet pars ansigter, et forældrepar med deres første barn, en stolt mors og fars ved deres søns eller datters eksamensafslutning, en mands og hustrus ved deres guldbryllup?
Er der noget helt så morsomt, som ansigtet hos en 6-årig med tyggegummi fra det ene øre til det andet, en glemsom pige, der opdager, at hun har truffet aftale med to fyre den samme aften, en ung brud, som i al uskyldighed kogte ærterne uden at tage dem ud af bælgene, forældre, som råber navnene på alle i huset, før de finder frem til det rigtige, bedstefar uden tænder i munden?
Og endelig, er der noget helt så rørende, som ansigtet hos et ungt menneske helt alene i en ny skole, et par, hvis førstefødte lige er død, forældre, der bekymrer sig til døde over deres vildfarne barn, gamle mennesker, som ingen besøger, og et barn i bøn?
Ansigter! Åh, hvor meget de afslører! De fortæller en historie. Apropos ansigter, så lad mig fortælle om en oplevelse, jeg havde.
En dag optog jeg et radioprogram, der bestod af en række samtaler med små børn. Vi havde bedt 5-6 børn komme til studiet, og de var alle klædt i deres pæneste tøj. Jeg begyndte bare at snakke med dem, én ad gangen. Vi håbede at optage nogle bidder af samtalerne, som ville egne sig til udsendelse. Den første var en lille 5-årig, og da hun kom ind, tog jeg hende op på skødet. Jeg sagde til hende: „Sig mig, kan du lide at gå i kirke?"
„Nej!"
Jeg sagde: „Hvorfor ikke?"
„Alt for kedeligt!"
Jeg løftede hende ned og sagde: „Den næste."
Jeg mente ikke, vi burde udsende og dermed offentliggøre den familiehemmelighed. Jeg talte med 2-3 andre børn; til sidst åbnedes døren, og den yndigste lille pige i nystrøget kjole kom ind. Hendes

mor har sikkert haft meget besvær for at få hende gjort i stand til at komme til studiet. Hvilket uskyldigt ansigt! Jeg løftede hende op og spurgte: „Og hvem er så du?"
Hun sagde: „Cory."
„Hvor gammel er du, Cory?"
Hun rakte 3 fingre op: „3."
Og så var jeg løbet tør for spørgsmål, så jeg sagde: „Kan du synge?" „Ja."
„Har du lyst til at synge for mig?"
„Ja."

„Herren venter på at komme til at hjælpe dig, hvis du vil lægge dine menneskelige behov for hans guddommelige fødder."

Uden yderligere tilskyndelse begyndte hun at synge et potpourri af primarysange, der sluttede med „Jeg er Guds kære barn". Jeg ved ikke, hvordan I har det, men sådan noget gør indtryk på mig. Jeg så gennem vinduet, og selv teknikeren tørrede en tåre bort.
Så sagde jeg: „Men Cory, du synger, som om du kender Gud."
„Ja. . . "
Jeg sagde: „Hvordan kan en 3-årig kende Gud?"
Hun så på mig, og jeg vil aldrig glemme hendes svar.
Hun sagde: „Fordi jeg har en far."
Og jeg tænkte: „Hvilken styrke det er at have en far i hjemmet!"
Jeg sagde: „Kender du Jesus?"
„Ja."
Jeg sagde: „Hvem er Jesus?"
Hun sagde: „Vores ældre bror."
Jeg sagde: „Elsker du Jesus?"
„Ja."
„Hvorfor elsker du Jesus?"
Hun svarede: „På grund af det, han gjorde for os."
Jeg sagde: „Hvad gjorde Jesus for os?"
Hun svarede øjeblikkelig: „Han døde for os."
Jeg sagde: „Hvorfor gjorde han det?"
Og hun så på mig, som om hun ville sige: „Jamen, ved du ikke det?"

Hun sagde: „Så du og jeg skal leve igen."
Og jeg tænkte: „Hvilken forbløffende indsigt."
Er det ikke forbavsende, hvordan man som 3-årig kan vide det, som man ikke kan forstå, når man er 33 eller 53?
Hvad hun sagde er, at Gud Faderen ikke har glemt os her i dødeligheden. Han har ikke gemt sig hen i et fjernt hjørne af universet for at betragte vore tossestreger med ligegyldighed.
Det er netop, hvad mange mennesker mener, han har gjort. De kan ikke tro, at han kunne skabe et univers, befolke en verden med milliarder af sjæle, og stadig interessere sig for, hvad der sker med det enkelte individ og hans småproblemer. De kan ikke tro, at de betyder så meget for nogen, allermindst for Skaberen af det hele.
Lad mig fortælle jer, at jeg ved, Gud lever, at han er interesseret i os, og at han kender hver enkelt af os personligt og ved navn! På ét eller andet tidspunkt mellem ungdommen og modenheden mister mange af os den enkle barnetro. Hvem slukker det lys i vore øjne og erstatter det med den tågede hinde, hvorigennem de fleste af os ser verden og vores plads i den? Måske er det fordi vores tilværelse somme tider bliver så frustreret, at vi ikke synes, vi kan bære det. Vi lader os involvere til op over begge øren i ubetydelige ting.
Som en mand sagde: „Somme tider hører jeg en storartet tale eller læser en inspirerende bog, og jeg føler mig virke-

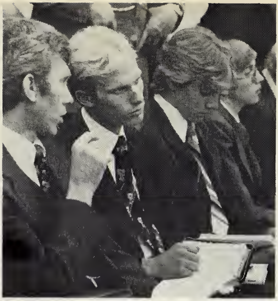
Præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab.

lig inspireret. Det synes, som om en ivrig kæmpe vågner i mig. Men så punkterer bilen på vej til arbejde, eller jeg får en regning, som jeg ikke kan betale, eller mine børn vil ikke holde op med at hænge i telefonen, og en anden bliver forfremmet på kontoret i stedet for mig. Mine gode forsætter forsvinder som dug for solen i hverdagslivets problemer."

Vi har det allesammen på samme måde, uanset hvem vi er, eller hvor vi bor, og ligegyldigt, om vi er rige eller fattige, eller hvilken stilling vi har i samfundet. Vi har simpelthen problemer nok at kæmpe med hver eneste dag. Ja, byrderne og frustrationerne kan godt være små somme tider. Vi har måske for meget at lave, vi føler ikke, at vi bliver påskønnet, vi taber en frakkeknap, eller er måske bare ikke i stand til at hæve os over det verdslige. Det behøver ikke altid at være det helt store, men ophobningen af det dag efter dag slider simpelthen vores motor op - ligesom med vores nabos opvaskemaskine, der for nylig måtte repareres for næsten 300 kroner, fordi en tandstikker var kommet ind i dens motor.

Og for os allesammen kan der komme øjeblikke, hvor vi er nødt til at stå ansigt til ansigt med virkelige tragedier, virkelig modstand. Der findes dem, der mister én, de elsker, én, som var lyset i deres tilværelse. Helbredet kan nedbrydes. Der er måske nogen i denne forsamling, som ikke kan få pengene til at slå til eller ikke kan få nok at spise. Jeg læste om en mand, som var krigsfange i Vietnam, og som ikke sov i måneder, fordi han havde frygtelige smerter af beri-beri.[2])

Den eneste hvile, han fik, var, når smerterne blev så voldsomme, at hans legeme

(Ung mand)

ikke længere kunne udholde det, og han mistede bevidstheden. Hvordan klarer man sig i en sådan situation?
Ja, hvad enten det skyldes små eller store årsager, dukker der somme tider spørgsmål op: Kunne jeg være blevet til noget mere? Kunne jeg have gjort mere? Er der nogen undvigende, flygtig lykke, som jeg er gået glip af undervejs? *Hvordan klarer jeg det?*
Og I ved nok, at de svar, som mænd og kvinder har fundet på disse spørgsmål, har givet menneskeheden dens største øjeblikke, fordi dette århundredes budskab er: Gud lever virkelig. Jesus er Kristus. Han har åbenbaret sig i de sidste dage, og han taler til os gennem en profet, en sådan, som vi har hørt her til morgen. Gennem vor tids profeter kan vi komme til at kende sandheden, de guddommelige principper, der hjælper os til at leve og indrette os, som giver mening og vejledning i vor hverdag. Når disse guddommelige principper efterleves, kan intet slå os ud.
I kan ikke skjule, hvem I virkelig er for hans gennemtrængende blik. Hvem I end er, hvordan I end er, så vil han tage jer, sådan som I er, når blot I er villige. I husker måske, at hertugen af Wellington sagde om slaget ved Waterloo, at det ikke var et spørgsmål om, hvorvidt de britiske soldater var mere modige end de franske. Det, der var afgørende, var, at de engelske var modige fem minutter længere.
Og i vores kamp er det også det, der somme tider kræves - at være modig fem minutter længere, at prøve bare en lille smule hårdere, ikke at give op, når noget synes at indbyde til vores nederlag.
Jeg kender en ung mand, som er lam på både arme og ben. De er fuldstændigt indskrumpne, fordi de ikke kan bruges. Den eneste måde, han kan komme omkring på, er ved at ligge på en særligt indrettet vogn, som han styrer med hagen. Men hvad der imponerer mig allermest, er, at han ikke vil give op. Denne unge mand har ofte røde sokker på sine nytteløse fødder. De sidder der som et tegn på kamp mod hans handicap, et tegn, der siger til enhver, der ser ham køre omkring: „Se på mig! Jeg vil ikke give op."
Jeg husker et storartet udtryk, som jeg lærte af min far for nogle år siden. Han sagde: „Det betyder ikke noget, om du prøver, og det mislykkes, og du prøver igen, og det mislykkes igen. Men det betyder meget, om du prøver, og det mislykkes, og du undlader at prøve igen."
Hvordan klarer I det? Jeg kender en kvinde, som er bekendt for sit smil. Hendes gode humør overskygges kun sjældent. Jeg spurgte hende, hvordan hun bar sig ad, alle de bekymringer hun havde oplevet i sit liv, og hun fortalte mig følgende: Som barn havde hun bragt et vigtigt brev til sin far, som stod lige på den anden side af et pigtrådshegn. I sin ivrighed efter at komme frem til ham, snublede hun og faldt ind mod hegnet, hvor hun fik nogle slemme snitsår fra

panden ned over kinderne. De efterlod et varigt ar, og dette ar blev ofte forvekslet med surmuleri og gnavenhed. Hun sagde: „Jeg ønskede ikke, at verden skulle tro, at jeg altid var sur og gnaven, så jeg måtte smile i stedet for."

I og jeg kan ikke give op, ligegyldigt hvor stor modstanden bliver. Det var ikke meningen, at vi skulle være bange og slagne, ubetydelige mennesker. Der ligger noget dybt i vore hjerter, som siger, at vi hører til noget højere. Og dette „højere" er en evig familie.

Vi må også huske, at vores kampe her ikke er for trivielle til at interessere Herren. De af jer, som følger udviklingen på astronomiens område, ved, at der i den senere tid har ståct en strid blandt videnskabsmændene om en mælkevej, som nok så prosaisk kaldes NGC 1961. Det synes, som om den mælkevej er ti gange så omfattende som vores egen sædvanlige mælkevej og består af milliarder af unge, glohede stjerner. Når vi tænker på, at Vorherre skabte alt det og forstår rummets uendelighed, som kun kan forvirre os, har vi vanskeligt ved at tro, at hans interesse nogen sinde kan samle sig om noget så ubetydeligt som vores små bekymringer.

Men optegnelserne om Kristi liv viser særdeles tydeligt, at han ikke følte sig hævet over sine venners menneskelige behov eller angst. Kan I huske, da Lazarus, Marthas og Marias bror, døde? Begge søstrene skyndte sig at gå Kristus i møde for at fortælle ham om deres sorg og finde trøst. Og da de fandt ham, sagde de efter hinanden: „Herre, havde du været her, var min broder ikke død" (Joh. 11:21, 32). Men hvem ville vel bedre end Jesus Kristus vide, at der skulle komme en opstandelse, så Lazarus ville komme til at leve igen? Han sagde ikke bare til dem: „Op med humøret, piger. Det varer kun nogle få år, før I vil se jeres bror igen." Nej, skrifterne fortæller os: „Jesus græd" (Joh. 11:35), græd af lutter medfølelse over den smerte og den manglende forståelse, disse to venner havde. Så skyndte han sig til graven og oprejste Lazarus fra de døde.

Tænk også på den gang, da Kristus prædikede for mængden og derefter udførte miraklet med fisken og brødene, som han mættede mængden med. Han reagerede dengang ikke på noget betydningsfuldt eller fantastisk. Han så det menneskelige behov for at få noget at spise, og han benyttede sine guddommelige evner til at tilfredsstille dette behov.

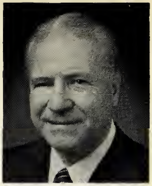
Ja, vore frustrationer og skuffelser kan måske synes små og ubetydelige i evighedens store spil, men da de ikke forekommer sådan for os, gør de det heller ikke for Herren. Hold op med at tro, at jeres sorger vil forsvinde i morgen, og at livet så rigtigt vil begynde. Herren venter på at komme til at hjælpe jer i dag, hvis I vil lægge jeres menneskelige behov for hans guddommelige fødder. Bed ganske konkret om de små eller store problemer, som hindrer jeres fremgang og slører jeres bedste drømme. Bank på, søg, og I skal finde svar på jeres bønner. Det lover jeg jer, fordi I virkelig er hans børn. Han vil give jer den trøst og det råd, som I behøver, mod til at løfte hovedet og se hverdagen i møde med tro og håb.

For ser I, min klarøjede, 3-årige veninde havde ret hele tiden.

Hvorfor vil I klare jer i vore dages verden? Hvorfor vil I være i stand til at få succes? Cory's svar var rigtigt: „*Fordi du har en Fader*", og det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

1) Revideret oversættelse, der er i overensstemmelse med den engelske original og i harmoni med ældste Dunns argumentation. O.a.
2) Tropesygdom, fremkaldt af mangel på B1-vitamin.

Hjemmet som en belærende institution

Ældste G. Homer Durham
De halvfjerds' første Kvorum

Hvis Herren vil give mig evne til at tale, vil jeg forsøge at give en oversigt over det grundlæggende pensum for den evangeliecentrerede familie, som præsident Kimball har talt om i dag.

Når familien er i vanskeligheder, bliver verdenstilstanden forstyrret. Som profeten har sagt, er det et hovedformål for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at styrke hjemmet. Hjemmet og familien er de vigtigste, de mest indflydelsesrige institutioner i samfundet, uddannelsesmæssigt såvel som religiøst. Lærere, universiteter og skoler er vigtige. Men endnu vigtigere er de hjem, hvorfra professionelle lærere kommer. Klassekammerater har en betydningsfuld indflydelse. Men endnu mere betydningsfulde indflydelse har de hjem, hvorfra klassekammeraterne kommer. Den genoprettede kirke forkynder, at familien kan blive en evig familieenhed. Et evangeliepræget familieliv hjælper os til at nå disse mål.

Den undervisning, børn får i deres første to år, er af afgørende betydning. Indstillingen, lydene, talens kvalitet, de oplevede indtryk, ærbødigheden, venligheden og den udviste grusomhed i disse kritiske år har indflydelse på fremtiden. Hjemmet er måske ikke ekspert i plasmafysik; det overlader vi til universiteterne. Men det bør være ekspert i undervisning af sand selverkendelse som et Guds barn. Salmen erklærer: „Bøn er den enkleste tale, som barnelæber kan udtrykke."[1]) Sådanne læber vil måske senere høste de velsignelser, der er fremsat i Ordsprogenes Bog:

„Den, der vogter sin mund og sin tunge, vogter sit liv for trængsler" (Ordspr. 21:23).

Det uddannelsesmæssige vidnesbyrd, der fremsættes i de første linier af Mormons Bog, er udfordrende og instruktivt:

„Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og *blev derfor undervist* i al min faders lærdom. . .

som består af jødernes lærdom og ægypternes sprog" (1 Nephi 1:1-2, fremhævelse tilføjet).

„Og blev derfor undervist". Kan vore børn skrive det samme? Jødernes lærdomme omfattede en indsats for at indprente Moses' profetiske instruktioner fra 5. Mosebog i børnenes tanker og hjerter:

„Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele din styrke.

Disse bud, som jeg pålægger dig i dag, skal du tage til hjerte;

og du skal indprente dine børn dem og tale om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op" (5. Mos. 6:5-7).

I 1775 skrev John Adams under sin udformning af en ny nation i Philadelphia i

staten Pennsylvania til sin kone Abigail om sin bekymring for nationens kommende lederskab. Hun svarede: „Hvis vi skal have helte, politikere og filosoffer . . . bør vi have lærde kvinder." (Citeret i Page Smith: *John Adams*, New York 1962, bd. I, s. 22122)
Hvilket minder mig om de linier, der blev skrevet af Clara Home Park fra Draper i Utah i en alder af 93:

Jeg har hørt så meget godt blive sagt om hvad pilgrimsfædrene gjorde . . .
Jeg tænker på, mon hvem der gav dem at spise og bragte dem noget at drikke,
holdt bornene borte, når de onskede at tænke.
Det må have været mærkeligt med så mange andre,
ikke at have haft nogle pilgrimsmodre.

Hvad skal vi så lære vore børn? Herren har udformet det grundlæggende pensum, som profeten citerede for os nu til morgen, i afsnit 68, versene 25 til 30.
Lad os se lidt nærmere på det.
For det første, undervis i „læren om omvendelse". For nogle vil ordet lyde uheldsvangert, men ingen behøver at vige tilbage for det. Det er vejen til fremgang. De mest vidunderlige muligheder for sand glæde og lykke findes i denne lærdom.
For det andet, undervis i „tro på Kristus, den levende Guds Søn".
Børn, der har tro på ham, kan følge hans eksempel med hensyn til at gøre godt mod alle. Sådanne vil tjene deres medmennesker godt.
I sit værk på 10 bind om historiske erfaringer har professor Arnold Toynbee skrevet, at når et samfund begynder at falde fra hinanden, viser det sig på følgende måder: folk føler, at verden regeres ved tilfældigheder; vulgaritet og barbarisme viser sig i deres optræden; traditionelle værdier angribes og modarbejdes. Folk vender sig til forskellige midler: til det såkaldte skabende geni, sværdet, gammeldags metoder, nye metoder eller til filosofiske styreformer. Alle disse metoder slår fejl, siger de historiske erfaringen, ifølge Toynbee. Og „en enkelt skikkelse rejser sig fra denne masse . . . og fylder hele horisonten" (New York 1947, s. 547). Denne skikkelse er Frelseren, Herren Jesus Kristus.
De første linier, skrevet af Christopher Columbus i dagbogen fra hans første rejse, siger: „I Herren Jesu Kristi navn (Bjørn Landstrom: *Columbus*, New York 1967, s. 54). Sådan begynder den historiske optegnelse. Da Bartolome Las Casas, med hjælp af Columbus' søn Ferdinand, forkortede optegnelserne, skrev han, at da de landede den 12. okt. 1492, knælede admiralen, derpå rejste han sig og gav det første landingssted navnet San Salvador, hellige Frelser - det første stykke land, som europæerne gav navn (se Landstrom s. 68).
Vi forkynder tro på Herren Jesus Kristus som det frelsende princip for menneskeheden. Denne frelse begynder med undervisning af børnene.
For det tredie „*dåb og Helligåndens gave ved håndspålæggelse, når de er otte år gamle*". Det giver adgang til selve kirken, en stor familiecirkel. Helligåndens gave følger efter som midlet til at lede os ind i al sandhed.
Afsnit 68, versene 25 til 28, giver en oversigt over de krævede kurser i familiepensummet. For „om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem" i dette, har Herren sagt: „skal synden hvile på forældrenes hoved".
For det fjerde, for at gøre en sådan undervisning effektiv, har Herren i samme afsnit sagt:„*Forældre skal også lære deres born at bede og at vandre retskaffent for Herren.*

Og Zions indbyggere skal også holde sabbatsdagen hellig" (L&P. 68: 28-29). For det femte og sidste: *flittig og intelligent arbejdsomhed* må belæres som nøglen til alt dette og til alle resultater. Alle indbyggere i Zion rådes i dette afsnit „til at arbejde i al troskab" (L&P. 68:30). Arbejdsvaner læres bedst i hjemmet.

Hjemmets grundpensum omfatter omvendelse, tro på Kristus, dåb, Helligåndens gave, bøn, helligholdelse af sabbaten og at arbejde i trofasthed

---

Jeg beder, at fædre vil højne deres kaldelser som virkelige præstedømmeledere og gennem deres eksempel forkynde kærlighed til disse principper i deres familier. Mødre, sæt pris på jeres børn, elsk dem, giv dem opmuntring, belær om respekt og inspirer dem, som kun mødre kan gøre det. Joseph Smith var og forbliver en profet. Herren Jesus Kristus lever som Søn af den evige Fader og er overhoved for denne genoprettede kirke. Præsident Spencer W. Kimball præsiderer i dag som Herrens levende profet. Det vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

[1]) *Prosaoversættelse af den engelske tekst til salmen: „Bøn er et hjertes indre sang." (nr. 152) O.a.*

Søndag morgen blev konferencedeltagerne mødt af en forårssnestorm.

Guds rige

Ældste L. Tom Perry
af De tolvs Råd

Jeg befandt mig i et fly for et par uger siden og var på vej hjem. Ved siden af mig lå et nyhedsmagasin opslået på en artikel, der fangede min interesse. Titlen var „Den tvivlende amerikaner - et voksende folkefærd" (*U.S. News and World Report*, 26. feb. 1979, s. 74). Dens budskab var, at tro, fremskridtets energileverandør og civilisationens bindemiddel lige siden historiens første begyndelse, er ved at komme i vanskeligheder. Folk har ikke længere tillid til deres regeringsledere. De mener ikke, at forretningslivet er så ærligt, som det engang var, og hvad der er endnu mere foruroligende, har en undersøgelse vist, at der er mindre forståelse for menneskenes forpligtelse over for religion.

Konklusionen på de spørgsmål, der stilledes om religion, var, at organiseret religion ikke spiller en væsentlig rolle for mange, som ikke går i kirke eller ikke tilhører nogen kirke. Mange mener, at de kan klare sig uden sådan hjælp.

Derefter fortsætter artiklen med at påpege, at unge mennesker giver svar som for eksempel: „Hvorfor skulle jeg gøre noget for andre? Vi kan ikke længere se, hvorfor vi ikke skulle stjæle, hvorfor vi ikke skulle begå hor, hvorfor vi skal ære vores mor og vores far." Jeg vil mene, at det kun er naturligt i en verden, der er plaget af det ene problem efter det andet, at frygt og tvivl vil plage menneskenes sjæle. Men hvor helt anderledes er ikke den lektie, som menneskenes historie lærer os, nemlig at mennesket i sig selv ikke kan løse sine problemer. Hvor fejlagtig er ikke den tanke, at det enkelte menneske kan gøre nøjagtigt, som han ønsker. Hvor forkert er det ikke at tro, at hver enkelt kan udforme sin egen moralkodeks, sine egne standarder for ærlighed og sine egne principper at leve efter. Jeg har ikke i historien fundet et eneste folk der havde fremgang, når de forsøgte at leve i et sådant samfund. Nej, historien har vist, at de civilisationer, som har været i stand til at fastlægge en værdistandard, en central tro, en form for fællesskab, altid har haft størst fremgang.

Menneskehedens religiøse historie har vist at det gik de mennesker godt, som var stærke nok til at følge en standard, der var hævet over den, der var fastlagt af mennesker alene. Fra tidernes begyndelse har man hørt profeter opmuntre menneskene til at søge et højere rige, nemlig Guds rige. Vi læser i de første sider af Mormons Bog, hvordan Nephi advarede folket:

„Og han befaler, at alle mennesker må omvende sig og blive døbt i hans navn og have fuldkommen tro på den Israels Hellige, ellers kan de ikke blive frelst i hans rige" (2 Nephi 9:23).

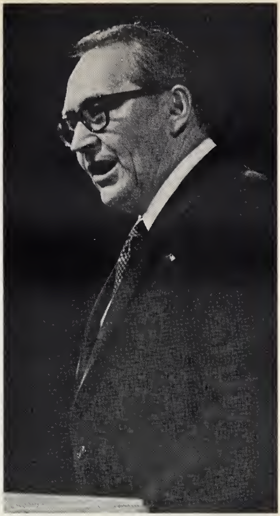
Johannes Døberen, der prædikede i Judæas ødemarker og beredte vejen for vor Frelsers mission på jorden, råbte til

folket: „Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær" (Matt. 3:2)
Da kirken var blevet genoprettet på jorden i denne uddeling, blev folk tilskyndet til at hjælpe med ved opbygningen af Guds rige her på jorden som forberedelse til vor Herre og Frelsers tilbagevenden. Brigham Young sagde i en tale til de hellige i Winter Quarters i 1847:
„Det rige, som vi er ved at oprette, er ikke af denne verden, men er den store Guds rige. Det er frugten af retskaffenhed, af fred, af frelse til enhver sjæl, som vil modtage den, fra Adam ned til hans sidste efterkommere. Vores gode vilje er rettet mod alle mennesker, og vi ønsker deres frelse i tid og evighed; og vi vil gøre dem godt, så vidt som Gud vil give os magt, og mennesker vil give os lejlighed dertil. . .
Kom da, I hellige; kom da, I jordens ærlige og oprigtige mennesker; kom da, I vise, I lærde, I rige, I ædle i henhold til den store Jehovas rigdom og visdom og kundskab; fra alle nationer, slægter, riger, tungemål, folk og dialekter på hele jordens overflade, og slut jer til Emanuels standard og hjælp os med at opbygge Guds rige og oprette principperne for sandhed, liv og frelse, så vil I modtage jeres belønning blandt de helliggjorte, når Herren Jesus Kristus kommer for at opgøre sine juveler; og ingen magt på jorden eller i helvede kan stå imod jer." (*Millennial Star*, 15. marts 1848, s. 87)

„Der bør være en synlig forskel, en tydelig forandring i udseende, i handlemåde og tjenestegerning hos borgerne i Guds rige."

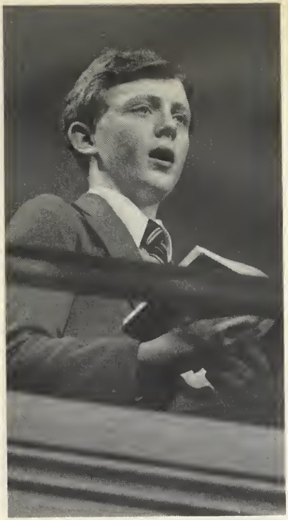
Selvfølgelig vil der være en tydelig forskel mellem én, som forsøger at leve sit liv, som om han var borger i Guds rige, og én, som lever sit liv efter standarder, der er lavet af mennesker. Når et menneske beslutter sig til at efterleve en højere lov, bør der være en synlig forskel, en klar forandring i hans udseende, hans handlinger, den måde, han behandler andre på, og den måde, hvorpå han betjener sine medmennesker og sin Gud. Skrifterne er fulde af dramatiske forandringer, der skete i de enkeltes dagligliv, da de blev omvendte til at leve efter Herrens lov.
Der er en historie i Mormons Bog om den konflikt, der forekom mellem dem, som ønskede at tro og de ikketroende, som levede på jorden på den tid. Skrifterne siger:
„Og de forfølgelser, der tilføjedes kirken af de ikketroende, blev så store, at medlemmerne begyndte at beklage sig til deres ledere og besvære sig derover, og de beklagede sig til Alma. Og Alma forelagde sagen for kong Mosiah . . .
Og kong Mosiah lod sende en bekendtgørelse ud til hele landet, at ingen ikketroende måtte forfølge nogen af dem, der tilhørte Guds kirke. . ."
Det kedelige ved den historie er, at „Mosiahs sønner taltes mellem de ikketroende, og én af Almas sønner regnedes ligeledes blandt dem. Han hed Alma efter sin fader. Trods det blev han en meget syndig og ugudelig mand. Han var en mand, der talte meget og smigrede folket; derfor forledte han mange af folket til at efterligne sine misgerninger. Og han blev en stor hindring for Guds kirkes fremgang, idet han stjal folkets hjerter og forårsagede stor uenighed mellem folket og gav Guds fjende lejlighed til at udøve sin magt over dem.
Og nu gik han hemmeligt omkring sammen med Mosiahs sønner og søgte at ødelægge kirken og vildlede Herrens

folk imod Guds befalinger og ligeledes mod kongens befaling" (Mosiah 27:1-2, 8-10).
En dag, mens Alma den yngre gik omkring og spredte oprørstanker, viste en engel sig for ham og Mosiah's sønner og talte som med tordenrøst.
„Og så stor var deres forbavselse, at de falt til jorden og ikke forstod de ord, han talte til dem. Men han råbte igen og sagde: Alma, rejs dig op og stå frem, hvorfor forfølger du Guds kirke? Thi Herren har sagt: Det er min kirke, og jeg vil stadfæste den, og intet skal ødelægge den, uden det skulle være mit folks overtrædelser.
. . . Herren har hørt sit folks bønner og ligeledes sin tjener Almas bønner, som er din fader; thi han har bedt for dig med stor tro, at du måtte få kundskab om sandheden; derfor er jeg kommet i den hensigt at overbevise dig om Guds magt og myndighed, for at hans tjeneres bønner måtte blive besvaret i forhold til deres tro" (Mosiah 27:12-14).
Tilsynekomsten af en engel var så chokerende for Alma den yngre, at han blev døv. Han kunne ikke åbne munden, men blev så svag, at han ikke kunne bevæge hverken hænder eller fødder, og folk måtte bære ham og lægge ham for hans far og gentage for ham alt, hvad der var hændt. Almas far glædede sig, for han vidste, at Herren havde besvaret hans bønner, og han fik præsterne til at samle sig, og de fastede og bad om, at Alma måtte genvinde evnen til at bruge hænder og fødder og evnen til at tale. De fastede og bad i to dage og to nætter. Efter en så stærk tilkendegivelse af tro, genvandt Alma sin styrke og rejste sig og begyndte at tale til de forsamlede og sagde: „Jeg har omvendt mig fra mine synder og er blevet forløst af Herren; jeg er blevet født af Ånden.
Og Herren sagde til mig: Du skal ikke forundre dig over, at alle mennesker, ja

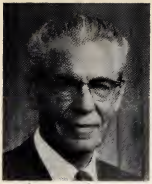

Ældste Tom Perry gennemgik de egenskaber, en borger i Guds rige bør besidde.

mænd og kvinder, alle slægter, stammer, tungemål og folk skal fødes påny, ja fødes af Gud og forandres fra deres kødelige og faldne tilstand, idet de er genløst af Gud og blevet hans sønner og døtre.
Og således bliver de nye mennesker, og uden de gør dette, kan de ingenlunde arve Guds rige" (Mosiah 27:24-26).
Almas tilværelse forandredes. Fra det øjeblik fortæller skrifterne, at han gik ud, ikke for at ødelægge kirken, men nu for at opbygge den, og han blev en magtfuld leder. Nu erklærer han:
„Jeg kender det, som Herren har befalet mig, og jeg glæder mig over det. Jeg glæder mig ikke over mig selv, men jeg glæder mig over det, som Herren har

befalet mig; ja, min glæde er, at jeg måske kan blive et redskab i Guds hånd til at bringe nogle sjæle til omvendelse, ja, det er min glæde" (Alma 29:9).
Omvendelse til Jesu Kristi evangelium medfører et krav om at leve i henhold til en højere lov. Fra det øjeblik må vi opføre os som borgere i hans rige. Præsident Stephen L. Richards definerede engang, hvad disse krav ville bestå i. Han sagde:
„Jesu egenskaber er standarder for fuldkommenhed i menneskeligt levned. Venlighed, sympati, tolerance, barmhjertighed, overbærenhed, mildhed i bedømmelse, loyalitet, retfærdighed, pålidelighed og vedblivende kærlighed er kristne dyder, som udgør grundlaget for menneskeslægtens idealisme. Disse og de uforlignelige kriterier for den gode nabo om at gøre for andre, hvad man ønsker, de skal gøre for en selv - og det rige liv - at miste sig selv i tjeneste for andre og derved bjærge det - hører til de sundeste og mest sande filosofier i menneskenes samfund og de er vejen til lykke." (*Where is Wisdom?*, Salt Lake City 1955, s. 324)
Vi har den forpligtelse, når vi accepterer evangeliets belæringer, at vise ved vor livsførelse, at vi virkelig holder Guds befalinger. Vi ved, at hans Søn, Jesu Kristus, står som overhoved for denne kirke, og at menneskene ikke er blevet overladt til selv at finde vejen i en problemfyldt verden. Der er stor glæde, tilfredsstillelse og fuldkommengørelse i det at efterleve Guds love, som han har forkyndt dem og vil vedblive med at forkynde dem til sine børn her på jorden.
Skrifterne har instrueret os om at være eksempler på efterlevelse af den højere lov. Nephi erklærede:
„Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud til enden, se, så siger Faderen, skal I få det evige liv.
Og se nu, mine elskede brødre, dette er vejen, og der er ingen anden vej og intet andet navn givet under himlen, hvorved menneskene kan blive frelst i Guds rige." (2 Nephi 31:20-21)
Gud lever, Jesus er Kristus, denne verdens Frelser. Hans rige vil bestå. Den største glæde vi kan finde på jorden, finder vi ved at indrette vor tilværelse efter hans love.
Det er mit vidnesbyrd til jer i Jesu Kristi navn. Amen.

Til dem, der søger efter lykke

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

I 1896, ca. to år før jeg blev født, besøgte hr. R. M. Bryce Thomas fra London Salt Lake City, hvor han for første gang hørte om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Efter dette besøg og efter grundige undersøgelser af kirkens principper og lærdomme og sammenligning mellem den oprindelige Jesu Kristi Kirke, der var oprettet af Jesus selv, og sin egen kirke i England, blev han medlem gennem dåb.

Den 24. maj 1897 skrev han i London en artikel, som han gav titlen: „Mine grunde til ... at slutte mig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige". I forordet til den første udgave erklærede han: „Det formål jeg har haft i tankerne, da jeg skrev denne artikel, der skal forklare mine grunde til at forlade min kirke i Englang og slutte mig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er, så vidt det er mig muligt, at opfylde et ønske hos de af mine slægtninge og venner, som har udtrykt lyst til at vide noget om de sidste dages helliges lærdomme og også om mine grunde til at forkaste mine forfædres tro."

Han sluttede af med følgende sætning: „Når jeg nu udsender de efterfølgende sider, vil jeg bede vor himmelske Fader sin Søns, vor Herres, Jesu Kristi navn, om at lade sine velsignelser hvile over det, som jeg har skrevet, så vidt som det er i overensstemmelse med hans sandhed og med hans hellige ord og vilje." (Liverpool, England: Millennial Star Office, 1897)

I et forord til den anden amerikanske udgave fra 9. december 1904 læser vi: „Siden jeg nedskrev denne lille artikel, har jeg foretaget to rejser til Utah og er blevet personligt bekendt med de sidste dages hellige i Salt Lake City og andre af dens byer. Under det første af disse besøg boede jeg hos to velkendte sidste dages hellige familier og fik derved den bedst mulige lejlighed til at blande mig frit i dette folks samfund og til at danne mig en retfærdig og korrekt opfattelse af dem ... At de ligesom resten af menneskeheden har deres svagheder og fejl, kunne kun forventes, og der findes endog hos dem sådanne, som kun kan hævde at være sidste dages hellige af navn; men tager man folket som et hele, har jeg i høj grad fundet dem gudfrygtige, ærlige, retskafne med en fast tro på deres himmelske Fader og stærke i deres vidnesbyrd om guddommeligheden af det store sidste dages værk, de er optaget af, og i deres tro på det storslåede mål, som venter dem.

Blandt de hellige, som blandt andre kristne folk, kan man finde uddannede og intelligente mænd og kvinder. Uddannelse betyder særlig meget for dem, og det er på ingen måde usædvanligt i dette samfund at finde sådanne, som har studeret og sådanne, som i øjeblikket

studerer vokal og instrumental musik samt malerkunst i Europas kunstcentre og i den østlige del af De forenede Stater. Musiktalenter synes at være særdeles udbredt blandt dem. Forskellige vigtige stillinger i staten, der kræver sådanne kvalifikationer som uddannelse, intelligens, evner og ærlighed, har været og udfyldes nu af sidste dages hellige, samtidig med at der findes sådanne, som efter fuldt ud at have kvalificeret sig i juridiske, lægelige, journalistiske og forretningsmæssige fag, driver disse forskellige bestillinger til ære og indtægt for dem selv og til folkets almindelige fordel.

Jeg aflægger nu mit tredie besøg i denne stats hovedstad og ser ingen grund til at modificere det indtryk, jeg dannede mig af de hellige under mit ophold hos dem i 1901." (Første forord, Salt Lake City: Bureau of Information and Church Literature, 1904.)

Uden noget ønske om at prale eller at fornærme, men i al ydmyghed og alene for at foretage en vurdering af de fordele, som evangeliet giver medlemmerne, vover jeg at sige, at hvis hr. Thomas i dag skulle besøge Utah, 76 år senere, tror jeg, at han stadig ikke ville se nogen grund til at modificere sine udtalelser.

Kirken har stadig den samme organisation, de samme idealer og formål, og dens medlemmer er stadig motiverede til at uddanne sig godt og tjene effektivt og ærligt i deres forskellige stillinger i regeringen, erhvervslivet, samfundet og kirken, der er vokset i den grad, at den nu er kendt som en verdensomspændende kirke.

- Man kan kende Jesu Kristi kirke på de principper og regler den forkynder.

I 1897 da Bryce Thomas først skrev sin artikel, var der kun 37 stave til sammenligning med 1000 i dag, 18 missioner i forhold til mere end 160 i dag, samt 222.334 medlemmer (det er mindre end en kvart million) sammenlignet med over 4 millioner i dag.

Lad mig igen citere fra denne artikel: „Jeg opdagede, at dette folk ejede et smukt tempel og et meget fint tabernakel med smukt udformede og omhyggeligt passede parker omkring; deres huse var nydelige og maleriske med pæne haver omkring, samtidig med at de kunne prale af et tabernakelkor . . . det bedste, jeg nogen sinde har hørt. Alt, hvad der hørte til dette folk, forekom at være yderst godt styret og passet, samtidig med at deres missionærer forkyndte evangeliet i de fleste dele af verden, udsendt på egen bekostning og med store personlige opofrelser i alle tilfælde. De helliges kirkeorganisation forekom også at være fuldstændig og effektiv . . . jeg bestemte mig derfor til at sikre mig nogle af deres bøger, især Mormons Bog, for at lære mere om deres karakter og om deres lærdomme." (Thomas, første udgave, s. 3)

Det gjorde han, og hans udførlige studier overbeviste ham om, at der virkelig havde været et frafald fra den kirke, der oprettedes af Jesus Kristus. Han udtalte, at han ikke kunne finde en kirke, der havde den samme organisation og de samme Jesu Kristi lærdomme, som fremsat i Det gamle og Det nye Testamente.

Gennem sine studier blev han overbevist om, at der var behov for en profet, og at der virkelig var en profet på jorden, hvorigennem Herren kunne vedblive at sende sine åbenbaringer til vejledning for sit folk - at åbenbaring fra Gud til menne-

Præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab.

skene ikke var ophørt. Han kom til at forstå vigtigheden og nødvendigheden af at have Helligånden, hvorigennem Åndens gaver kunne tilkendegives.
Han blev dybt grebet, da han kom til at forstå Jesu bøn, da denne bad om, at alle hans børn måtte blive ét, ligesom han og hans Fader i himlen var ét. (se Joh. 17:11). Han siger følgende derom:
„Er *det* nu muligt at antage, at denne enhedens ånd, denne Trøster, som Jesus Kristus skulle sende for at vise sine tilhængere, hvordan de skulle blive ligesom ham, og til at lede dem til al sandhed, kan vejlede de utallige indbyrdes stridende, uenige kristne kirker, som viser en sådan bitterhed overfor hinanden, bitterhed og had, som for ikke så mange år siden kulminerede endog i udgydelse af menneskeblod.- " (Thomas, første udgave, s. 11) .
Hans søgen førte ham til at opdage, at de fleste af kirkerne havde forandret dåbens ordinanse ved nedsænkning i vand, den måde, hvorpå Jesus Kristus og hans disciple var blevet døbt, og som praktiseres i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Med hensyn til barnedåb opdagede han, at der ikke fandtes spor af noget sådant, før ind i det 3. århundrede, og at den derfor ikke var en del af Kristi oprindelige kirke. Han fandt det vanskeligt at acceptere en lære, der forkyndte, at Adams synd fandtes hos små børn, for han følte, at et barn er fuldkommen i Jesue Kristus og ikke har nogen synder, hvorfra det kan omvende sig.
I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver børn ikke døbt, før de er 8 år gamle, eller har nået ansvarligheds-alderen.

Fra Bibelen lærte hr. Thomas, at dåb for de døde praktiseredes i den oprindelige kirke, men at man havde afskaffet denne praksis senere. Han fandt mange beviser, der støttede denne lære, som fik Paulus til at skrive i sit brev til korinterne:

. „Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?" (1. Kor. 15:29)

Peter besvarede dette spørgsmål med følgende ord:

„Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for de døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever" (1. Peter 4:6)

Vi ved fra skrifterne, at evangeliet prædikes for de døde, og at de døde skal dømmes i henhold til mennesker i kødet og leve i henhold til Gud i ånden. Således er dåb nødvendig for dem, som i deres livstid ikke har haft lejlighed til at gennemgå ordinansen med dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse. Kun i Jesu Kristi kirke finder vi tempelarbejde for de levende og udført ved stedfortrædere for de døde, som er afhængige af os for udførelse af dette arbejde til fordel for dem, som ikke kan gøre det for sig selv, ligesom vi var afhængige af, at Kristus skulle gøre det for os, som vi ikke kunne gøre for os selv.

Herren har sagt følgende om dåb for vore døde: „Vi kan ikke fuldkommes uden dem; ej heller kan de fuldkommes uden os" (L&P. 128: 18).

Gud har sørget for en måde at opnå denne fuldkommenhed på gennem genealogi og tempelarbejde, så vi kan spore vores slægt og sammenkæde familierne tilbage til Adam. Dette arbejde udføres i dag i kirkens templer og i opfyldelse af Malakias' profeti, som siger:

„Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer. Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band" (Mal. 4:5-6).

I betragtning af de mange beviser på, at de forskellige kirker, der opstod efter Kristi og hans apostles død, havde afveget fra sanheden og forandret den oprindelige kirkes ordinanser, er det let at forstå og acceptere den kendsgerning, at der forekom et frafald, som også var forudsagt af profeter i både Det nye og Det gamle Testamente.

I løbet af den periode, der er kendt som den mørke middelalder, fandtes der ikke en profet på jorden til at åbenbare Guds ord til menneskene, og der forekom yderligere afvigelser fra det sande evangelium og flere forandringer af ordinanserne i forhold til, hvordan de praktiseredes i den oprindelige kirke.

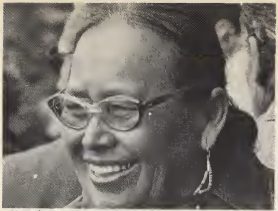
Til sidst blev evangeliet, sådan som det var blevet profeteret af Johannes Åbenbareren, gengivet til jorden gennem Joseph Smith, som var blevet udvalgt som profet, og til hvem genoprettelsens nøgler var blevet overdraget og ligeledes nøglerne til oprettelse af kirken på jorden i disse, de sidste dage.

Jeg indbyder jer til at læse historien om Joseph Smith og om, hvordan Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus personligt viste sig for ham, og om fremkomsten af Mormons Bog, der er et nyt vidne om Kristus i Amerika og er et sidestykke til Bibelen.

Ezekiel henviser til disse to bøger som Juda' træstykke og Josefs træstykke og profeterer, at de skal blive ét, hvilket betyder, at de forkynder det samme evangelium og de samme lærdomme. (Se Ezekiel 37:16-19)

Lad mig nu opsummere nogle af de grunde, som hr. Thomas gav for at slutte sig til kirken:

1. Den moralske standard hos folket som et hele, deres tro på Gud og deres

(Kvinde)

vidnesbyrd om guddommeligheden af det arbejde, hvori de var engageret.

2. Kirkens organisations fuldkommenhed og effektivitet med de samme ordinanser som i den kirke, der var organiseret af Jesus Kristus.

3. Evangeliets gengivelse efter frafaldet og behovet for en levende profet, gennem hvem Gud kunne fortsætte med at åbenbare sine ord til vejledning for sit folk.

4. Dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse, forbud mod at døbe spædbørn, samt dåb for de døde, hvilket altsammen er lærdomme, der forkyndtes i den oprindelige kirke.

5. Genealogi og tempelarbejde for de levende og døde, som henvist til i Det gamle og Det nye Testamente.

De grunde, der gives af nyomvendte til kirken i dag, ligner hans og er så varierede, at det fører én til den konklusion, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan tilfredsstille såvel det åndelige som det timelige behov hos enhver, der søger efter sandheden.

Lad mig fortælle jer om nogle personlige vidnesbyrd og årsager til at slutte sig til kirken.

I Florida besøgte et ungt par forskellige trosretninger og fandt til sidst en SDH kirke, hvor de overværede et møde. De sagde:

„Vi fandt det helt anderledes end nogen anden kirke, vi havde været i tidligere. Efter at vi havde fået missionærlektierne, besluttede vi, at dette var den kirke, vi hele tiden havde søgt efter."

Moderen udtalte, at det var forbavsende at se, hvor meget børnene lærte om Bibelen og om Jesus Kristus - de forandringer til det bedre, hun lagde mærke til i børnenes omgang med andre børn og deres hjælpsomhed i hjemmet.

Familie og hjemmeliv forandredes også for dem, da hendes mand fik præstedømmet - noget som øgede hans selvtillid og ønske om at forbedre deres familieliv og forhold til hinanden.

En mand i Equador traf nogle missionærer på gaden ikke langt fra sit hjem og bød dem indenfor. De efterlod nogle traktater og brochurer og et eksemplar af Mormons Bog. Han læste dem og sagde senere om missionærerne:

„Jeg kunne lide deres belæringer. De lærte mig ting, som min egen kirke aldrig havde talt om. Jeg forstod, at jeg måtte efterleve de befalinger, som de fortalte mig om. Visdomsordet har givet mig nyt liv. Jeg ved, at det kommer fra Herren, at man ikke bør bruge tobak, kaffe, te og spiritus. Da ældsterne underviste mig, vidste jeg, at jeg måtte efterleve det, hvis jeg skulle få et godt liv. Ældsterne lærte mig at bede om det; og så måtte de lære mig, hvordan man beder."

I Finland var der en kvinde, som var fortabt og ensom efter hendes mands død. Hun blev fundet af missionærerne, som besvarede nogle af hendes spørgsmål. Hun udtalte:

„Jeg var forbløffet over deres svar. De talte om en genforening med min mand. Vi havde haft et vidunderligt ægteskab, og jeg kunne simpelthen ikke forestille mig, at det sådan skulle ende lige pludseligt. Min præst gav mig ikke noget svar, men disse unge missionærer fortalte mig om en smuk opfattelse af evigt liv. Jeg lyttede med tårer i øjnene og ønskede at høre mere."

Hun studerede og læste Mormons Bog, fik et vidnesbyrd og blev døbt.
En nyomvendt fra England fortæller sin historie. Bitter over sit spædbarns død uden at være blevet døbt og derfor nægtet begravelse på den lokale kirkegård, var han rede til at modtage missionærerne, som hans kone havde indbudt til hjemmet. Hans første spørgsmål gjaldt kirkens syn på barnedåb.
Ældsterne citerede et stykke fra Mormons Bog, der lærer, at børn er ude af stand til at synde, og at de ikke har behov for at blive døbt, fordi de allerede er frelste.
Så siger han: „Det var den slags lære, Kristus ville forkynde. Jeg kunne ganske enkelt ikke forstå, hvordan en kærlig Gud kunne føle på nogen anden måde over for små børn. Så gav ældsterne mig en lektie om at få et vidnesbyrd. Jeg satte den på prøve, bad, og fik et vidnesbyrd. Jeg følte denne brænden i mig, fuldstændig som skrifterne beskriver det. Jeg vidste, at det var sandt."
Yderligere sagde han: „Et af de mest glædelige principper er for mig det om evigt ægteskab. Jeg tror, at hvis folk kunne forstå det og virkelig elsker deres mand eller hustru, så ville de slutte sig til kirken på det alene. Det er et vidunderligt princip."
Til sidst skal jeg ganske kort fortælle om, hvordan en lutheransk præst blev omvendt, som efter mange prøvelser og forfølgelse af andre præster og venner, besluttede sig til at blive døbt, og som gav dette vidnesbyrd:
„Jeg har skrevet dette for at vise, at når et menneske, sådan som det beskrives i Bibelen, finder „en kostbar perle", så vil han sælge alt, hvad han har, hvis det er nødvendigt for at få den (se Matt. 13:46). Jeg har fundet den fred og den sandhed i Mormonkirken, som jeg har søgt efter de sidste tolv år.
Jeg er endnu ikke helt færdig med min første gennemlæsning af Mormons Bog, men allerede er dens rige sandheder, sådan som de er givet os af profeten Joseph Smith, blevet en væsentlig del af vor families åndelige liv. Intet menneske kunne have skrevet denne bog uden gennem Guds kraft. Vi accepterer den prøve af had, som vi har måttet igennem, som Guds prøve for vores oprigtighed i vor søgen...
Det er min bøn, at andre ikke så bevidst vil fortsætte at forblinde sine øjne og endog nægte at ville læse Mormons Bog for at lære. Intet menneske kan læse den bog og ikke få sin tilværelse forandret. Jeg er ikke på en gang blevet ekspert i den mormonske tro, men jeg er ivrig efter at studere, og jeg er ikke bange for at lære, hvad Helligånden vil lære mig gennem dem, som han har givet myndighed.
Min personlige tragdie som luthersk præst var, at jeg spildte en stor del af min kostbare tid med at opretholde en organisation og institution, som ikke længere med selv den bedste vilje kan påvises at udføre Kristi gerning."
Må jeg indbyde jer alle til at studere skrifterne, hvori der findes ordene om evigt liv og vejen til ophøjelse.
Jesus sagde: „Dette er min gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39).
Dette er så vigtigt, at han gav sit liv for os, for at vi kunne genopstå, og han gav os livets og frelsens plan, hvorved det kunne ske. Læs Bibelen og Mormons Bog, der vidner om det, som jeg har fortalt jer i dag.
Hvis I søger lykke i dette liv og evigt liv med Gud Faderen og hans Søn Jesus Kristus herefter, så vil jeg opfordre jer alle til at finde den vej, den sandhed og det liv, som findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I Jesu Kristi navn. Amen.

Statistisk rapport 1978

Præsenteret af Francis M. Gibbons

Sekretær for Det øverste Præsidentskab

Til oplysning for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab udstedt denne statistiske rapport angående kirkens vækst og status pr. 31. december 1978:

Kirkelige enheder

Antal Zions stave 990
Antal fuldtidsmissioner 166
Antal ward 6.731
Antal uafhængige grene
i stave 1.333
Antal grene i missioner 1.790
Antal lande med organiserede
ward og grene 60

Disse tal viser en forøgelse af 694 ward og grene i løbet af 1978.

Kirkens medlemskab

Børn velsignet 97.000
Indskrevne børn døbt 63.000
Nyomvendte døbt 152.000
(Dette tal for nyomvendte er anslået på basis af 1978 rapporter modtaget før konferencen.)

Samfundsstatistik

Fødsler pr. tusind 30,7
Personer indgået ægteskab
pr. tusind 13,1
Dødsfald pr. tusind 4,1

Præstedømmebærere

Diakoner 145.000
Lærere 114.000
Præster 211.000
Ældster 351.000
Halvfjerdser 29.000
Højpræster 137.000
Det repræsenterer en forøgelse på 37.000 præstedommebærere i 1978.
Fuldtidsmissionæerer 27.669

Kirkens skolevæsen

Samlet antal indskrevne i skoleåret 1977-78:
Seminarer og institutter 301.000
Kirkeskoler og kollegier samt
fortsættelseskurser 70.000

Velfærdstjenesten

Personer hjulpet med kontanter
eller varer 111.500
Personer hjulpet gennem Social
Services 18.000
Personer anbragt i bedre
stillinger 21.000
Arbejdsdage skænket til
velfærdstjenesten 443.500
Varer uddelt fra forrådshusene
(i kg.) 9.477.000

Genealogisk selskab

Navne klargjort i 1978 for tempelordinanser 5.120.000

Den genealogiske afdeling indsamler optegnelser i 43 lande og har nu i alt 983.000 spoler mikrofilm, hver på 100 fod (ca. 30,5 meter), svarende til 4.679.000 trykte bøger på hver 300 sider.

Templer

Antal begavelser udført i løbet af 1978

For levende 50.400
For døde 3.756.600
Templer i drift 16
Templer planlagt eller under opførelse 5
Templer under ombygning eller reparation 1

Der udførtes 204.900 flere begavelser i 1978 end i 1977, til trods for at ét af templerne ikke var i drift.

Prominente medlemmer, der døde i løbet af året:

Ældste Delbert L. Stapley, medlem af De tolv Apostles råd; Ida Jensen Romney, hustru til præsident Marion G. Romney, andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab; dr. Ernest L. Wilkinson, tidligere præsident for Brigham Young University; præsident Rudolph H. Luckau, præsident for the New Zealand Wellington mission; præsident Robert Austin Trump, præsident for Centerville Utah South stav; Raymond J. Pace, tidligere medlem af the General Church Missionary Committee og regionalrepræsentant, samt Wendell B. Mendenhall, tidligere formand for the Church Building Committee.

Salt Lake tabernaklets indre

Rapport fra kirkens finanskommite

Til Det øverste Præsidentskab
af Jesu Kristi Kirke
af Sidste Dages Hellige

Præsenteret af Wilford G. Edling,
formand for kirkens finanskomité

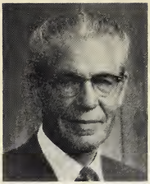
Vi har modtaget den årlige finansielle rapport for kirken pr. 31. december 1978 og dens virksomhed i det dermed afsluttede år. Den financielle opgørelse og de virksomheder, som er gennemgået af denne komité, indbefatter kirkens almindelige fonds og andre af dens kontrollerede organisationer, hvis midler administreres af kirkens økonomiafdeling. Vi har også undersøgt procedurerne for budgettering, regnskabsføring og revision og den metode, hvorved midler modtages og udbetales, er kontrolleret. Vi fandt, at udbetaling af almindelige kirkemidler altid var autoriseret af Det øverste Præsidentskab og i henhold til budgetteringsprocedurer. Budgettet er autoriseret af Rådet for udbetaling af Tiende, der består af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd samt Det præsiderende Biskopråd. Udbetalingskomiteen administrerer i ugentlige møder udbetalingerne i henhold til budgettet.

Moderne bogføringsteknik og udstyr benyttes af finansafdelingen og andre afdelinger for at følge med kirkens hurtige udvikling og stadigt forandrede metoder for elektronisk databehandling. Komiteen og den juridiske afdeling følger i fællesskab nøje med i udviklingen med hensyn til beskatning af kirken af føderale regeringsmyndigheder, stater og fremmede landes myndigheder.

Revisionsafdelingen, der er uafhængig af alle andre afdelinger, er beskæftiget med på permanent basis at udføre såvel operative som finansiel revision af alle kirkens afdelinger, samt revision af de computersystemer, som kirken benytter. Denne revision foregår til stadighed og indbefatter alle kirkens afdelinger og andre kontrollerede organisationer, hvis regnskaber føres af den finansielle afdeling. Disse funktioner omfatter også missioner, finansielle centre og afdelingsaktiviteter, der udføres i fremmede lande. Omfanget af og målet for dens virke for at sikre kirkens midler, vokser betydeligt med kirkens vækst og udvidede aktiviteter. Revisionen af wards og staves lokale midler er uddelegeret til stavsrevisorer. Registrerende foretagender, der ejes eller kontrolleres af kirken, og hvis regnskaber ikke føres af finansdepartementet, revideres af professionelle revisionsfirmaer eller af offentlige regulationskontorer.

Baseret på vores gennemgang af den finansielle årsrapport og andre regnskabsføringsdata samt vor studium af regnskabsførings- og revisionsmetoder, hvormed de finansielle aktiviteter kontrolleres, sammen med bestandige samtaler med personalet i den finansielle revisions- og den juridiske afdeling, er vi af den mening, at kirkens almindelige fonds, modtaget og udgivet i løbet af året 1978, på rette vis er gjort til genstand for regnskabsføring i henhold til de vedtagne procedurer, således som her antydet.

Respektfuldt afleveret
Kirkens finanskomité
William G. Edling
Harold H. Bennett
Weston E. Hamilton
David M. Kennedy
Warren E. Pugh

Opretholdelse af kirkens embedsmænd

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Det foreslås, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Nathan Eldon Tanner som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder som præsident for De tolvs apostles Råd ældste Ezra Taft Benson. De, der stemmer herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Som De tolv apostles Kvorum: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight og James E. Faust. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Som patriark for kirken Eldred G. Smith. De, der stemmer for, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis der er nogen imod, bedes dette vist ved samme tegn.

Spencer W. Kimball som trustee-in-trust for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, som kan stemme herfor, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn.

Som præsidium for De halvfjerds' første Kvorum og som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Franklin D. Richards, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, W. Grant Bangerter. Alle, der er for det, bedes vise det. Skulle nogen være imod, bedes det samme tegn vist.

Som yderligere medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, Hartman Rector Jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Asay, M. Russell Ballard Jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott, Hugh W. Pinnock, F. Enzio Busche, Yoshihiko Kikuchi, Ronald E. Poelman, Derek A. Cuthbert, Robert L. Backman, Rex C.

Reeve Sr., F. Burton Howard, Teddy E. Brewerton, og Jack H. Goaslind Jr.. Som medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum med emeritus status: Joseph Anderson, William H. Bennett, James A. Cullimore, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, John H. Vandenberg og S. Dilworth Young. De, der kan stemme herfor, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Som Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, Præsiderende Biskop; H. Burke Peterson, førsterådgiver, og J. Richard Clarke, andenrådgiver. Alle, der kan tilslutte sig dette, bedes vise det. Er nogen imod, bedes det vist ved det samme tegn.

Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter, som de virker i øjeblikket.

Hjælpeforeningen: Barbara Bradshaw Smith, præsidentinde; Marian Richards Boyer, førsterådgiver, og Shirley Wilkes Thomas, andenrådgiver samt alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

Søndagsskolen: Russell M. Nelson, præsident; Joe. J. Christensen, førsterådgiver; William D. Oswald, andenrådgiver samt alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

De unge Mænd: Neil D. Schaerrer, præsident; Graham W. Doxey, førsterådgiver; Quinn G. McKay, andenrådgiver samt alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

Unge Piger: Elaine A. Cannon, præsidentinde; Arlene B. Darger, førsterådgiver; Norma B. Smith, andenrådgiver samt alle medlemmer af bestyrelsen som nu konstitueret.

Primary: Naomi Maxfield Shumway, præsidentinde; Colleen Bushman Lemmon, førsterådgiver; Dorthea Lou Christensen Murdock, andenrådgiver samt alle bestyrelsesmedlemmer som nu konstitueret.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

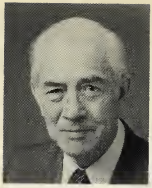
Kirkens uddannelsesråd: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks, Victor L. Brown og Barbara B. Smith. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det ved det sædvanlige tegn. Hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn.

Kirkens finanskomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E.Hamilton, David M. Kennedy og Warren E. Pugh.

Tabernakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, assisterende dirigent; Robert Cundick, Roy M. Darley og John Longhurst, tabernakel-organister.

Alle, der kan støtte dette, bedes vise det; hvis nogen er imod, bedes det vist ved samme tegn.

Præsident Kimball, det ser ud til, at stemmeafgivningen har været enstemmigt til fordel for disse embedsmænd og generalautoriteter i kirken.

Tegn på den sande kirke

Ældste Mark E. Petersen
af De tolvs Råd

Foråret er en meget velkommen årstid. Da er det, at alt liv synes at forny sig, da er det, at fremtidens løfter forekommer lysest og håb opstår og hæver sig til sit yderste. Sandelig er det en tid for genvågnet mod og tillid.

Forår! En tid til fornyelse, en genoplivning i naturen af det liv, der findes rundt om os, men specielt en bekræftelse af det guddommelige løfte om evigt liv. Det var forår, da Frelseren gjorde dette muligt ved sit forsoningsoffer og sin opstandelse.

Det var forår, da Jesus samlede sin disciple omkring sig og indstiftede nadveren som et vedvarende minde om korsfæstelsen.

Det var om foråret, at han bad så ydmygt i haven, da han satte det guddommelige eksempel ved at sige: „Ikke som jeg vil, men som du vil." (Matt. 26:39) Det var også ved denne lejlighed, han bad så oprigtigt for sine disciple, om at de ville blive forenet om den himmelske sag, ligesom han og hans Fader er ét. (Se Johs. 17:11)

Tidligt på året et andet år sagde han til sine tilhængere: „Vær ét ... dersom I ikke er ét, er I ikke mine." (L&P. 38:27) Denne enhed, denne forening i handling og formål var altafgørende for værket. Der var ikke plads til konflikter mellem hans disciple, ikke plads for uenighed, for som Paulus spurgte de stridende korintere: „Er Kristus da delt?" (1. Kor. 1:13)

Da Jesus oprettede sin kirke for næsten 2000 år siden, var det i det håb, at hele menneskeheden ville bringe sig fra en enhed i tro og kundskab om Guds Søn til en tilstand af fuldkommenhed, hvorved vi virkelig ville blive Kristus lig. (Se Efes. 4:13)

Men kristendommen, som vi kender den, er ikke forenet. Blandt dem, som hævder at tro på Kristus, er der store forskelligheder, megen konflikt, uenighed og endog til tider fjendskab, noget, som er helt fremmed for den ydmyge bøn om enighed, som Jesus opsendte umiddelbart før sin korsfæstelse.

Vel kan vi spørge med apostlen Paulus: „Er Kristus da delt?" Det var ham, som prøvede på at overtale korinterne, da de var ved at komme på afveje: „Jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes, og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning." (1. Kor. 1:10)

Paulus nævnede fire underafdelinger eller sekter, der allerede eksisterede i Korint, noget som han kraftigt fordømte (se 1. Kor. 1:12-15). Hans tidligere omvendte i den by var faktisk allerede begyndt at forandre Kristi lærdomme, så de endog fornægtede opstandelsen (se 1. Kor. 15:12).

Men det var ikke det hele. Opdelingen fortsatte overalt i kristendommen i dette det første århundrede efter Kristus. De fleste af brevene i Det ny Testamente blev skrevet for at bekæmpe dette fænomen.

Paulus irettesatte ikke blot korinterne for deres afvigelser men også galaterne, idet han sagde til dem: „Det undrer mig, at I så hurtigt lader jer drage bort fra ham, som kaldte jer ved Kristi nåde, hen til et anderledes evangelium, som ikke er et evangelium." (Gal. 1:6-7)

Han forudsagde afvigelser andre steder, da han sagde: „Jeg ved, at efter min bortgang skal der iblandt jer komme glubske ulve, som ikke vil spare hjorden . . . som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig." (Ap. Gern. 20:29-30)

Peter forudsagde fremkomsten af falske lærere, om hvilke han sagde: „Mange vil følge dem i deres løsagtighed." (2. Peter 2:1-2)

Til Titus sagde Paulus: „Der er . . . mange genstridige, som farer med intetsigende snak og bedrager folk." (Titius 1:10), og Judas skrev om spottere, som endog vandrer „efter deres ugudelige lyster" og afskærer sig fra Guds kirke. (Se Judas 18:19)

Dette frafald vedblev endog ud over apostlenes tid. Historikere fortæller os, at i løbet af kristendommens første århundrede opstod der mindst 30 forskellige indbyrdes stridende fraktioner, der splittede den oprindelige kirke i en forvirring af uoverensstemmende sekteriske grupper. Der fandtes ikke længere nogen enighed i kirstendommen.

Her er navnene på nogle af de religiøse bevægelser, der opstod i denne tidlige tid:

De jødekristne, der prøvede at gøre den kristne religion jødisk ved at indføre mosaiske ritualer som f.eks. omskæring.

Millenarerne, der fremhævede tro på tusindårsriget.

Enkratitterne, som brugte vand i stedet for vin til nadvertjenesten.

Ebjonitterne, der fulgte den jødiske lov, som afviste Paulus og kun anerkendte Mattæus' evangelium.

Gnostikerne, som forvanskede evangeliske sandheder ved at iblande græsk filosofi.

Arkontikkerne, som troede på syv himle, der hver især præsideres over af en prins, og også troede på en øverste Moder i himlen, en tro, der fordømtes af Jeremias i kapitlerne 7 og 44.

Kopterne, der endnu er fremherskende i Ægypten.

De syrisk-kristne, der havde hovedsæde i Damaskus, dengang én af de mest betydende men ugudelige byer i Det nære Østen.

Mandanerne, en baptistisk sekt, der bekæmpede bestænkning, en nyopstået form for dåbsmetode.

Manikæerne.

Kvartodecimerne.

Hellenisterne, og en række andre.

I løbet af det første århundrede ophørte kristendommens apostle og profeter at eksistere, og de stridende sekter erklærede, at de ikke længere havde brug for hverken apostle eller profeter eller nutidsåbenbaring. I stor udstrækning tog græsk videnskab og filosofi deres plads. Ingen anden undskyldning kunne findes for fraværet af disse grundpiller i kirken.

De behøves heller ikke nu, mener de, der hævder, at Bibelen indeholder det fuldstændige budskab fra Gud. Det er et sørgeligt bevis på det åndelige mørke, der kom ind i verden.

Men en ny dag var forudsagt, en tid, da alt det, som Gud nogensinde havde givet i tidligere tid, ville blive gengivet til jorden. Det var apostlen Peter, som forudsagde dette, idet han sagde, at i de sidste dage ville alt det, der nogensinde var blevet givet gennem profeterne fra ver-

dens begyndelse, blive gengivet.)Se Ap. Gern. 3:21)
således var Kristi kirke bestemt til at skulle komme tilbage til jorden. Men den ville fremkomme midt under disse religiøse samfunds stridigheder, som helt op til vores tid var blevet stadig flere.

„Kirken repræsenterer en himmelsendt forårstid af verdensbegivenheder, der vil blomstre til en sommer med strålende åndelighed. ”

Hvordan skulle Kristi genoprettede kirke kunne kendes fra alle de allerede eksisterende trosretninger, når den kom? Hvordan ville denne kunne genkendes? Skrifterne fremsætter meget tydeligt bestemte kendemærker. sa enhver, der ønsker det, kan undga at blive forvirret. Lad mig blot nævne nogle få af dem.
Medlemmerne af den sande kirke kaldte i gamle dage ikke sig selv for kristne, for det var et øgenavn, der var blevet givet dem som en hån af dem, der hadede Kristus. Kirkens medlemmer kaldte sig *hellige*, sådan som det kan ses i forskellige henvisninger i Det nye Testamente (se Rom. 16:2; 1. Kor. 1:2), og som bekræftes af bl.a. Websters store ordbog og af de bibellærde. Dette er således ét af kendetegnene på den sande kirke. Medlemmerne kaldes *hellige*.
Et andet vigtigt kendetegn er, at kirken vil blive ledet ved fortsat åbenbaring gennem levende profeter. Amos sagde, at Herren ikke vil gøre noget undtagen gennem sine bemyndigede profeter (se Amos 3:7). Den guddommelige kirke vil således blive ledet af levende seere og åbenbarere, der til stadighed modtager vejledning fra himlen.
Paulus forklarede dette til efeserne, da han sagde, at hele kirken hviler på et grundlag af apostle og profeter med Jesus Kristus som hovedhjørnestenen (se Efes. 2:19-20).
Han tilføjede, at disse apostle og profeter skal fortsætte i kirken, indtil vi alle bliver fuldkomne (se Efes. 4:11-14; Matt. 5:48).
Men profeter blev også sat i kirken af hensyn til tjenestegerninger. Det omfattede selvfølgelig også forkyndelse af ordet, men det gjaldt også udvælgelsen af dem, som skulle tjene ved forkyndelsen. Paulus sagde, at sådanne personer må kaldes af Gud på samme måde, som Aron blev det, han, som blev udvalgt ved samtidig åbenbaring gennem en levende profet (se Hebr. 5:4; 2. Mos. 28:1). Paulus selv blev kaldet på den måde (se Ap. Gern. 13:1-3). Det er den guddommelige måde at gøre tingene på.
Således kan Herrens sande kirke yderligere kendes på den kendsgerning, at dens præster kaldes af Gud, således som Aron blev det, ved samtidig åbenbaring, givet gennem en levende profet.
Dette bringer os til spørgsmålet om kommunikation mellem Herren og hans kirke. Hvordan kunne han lede sit folk, medmindre han talte til det? En sådan kommunikation ville bestå af samtidig åbenbaring og ville kun blive givet på den godkendte måde til levende profeter, der virker her på jorden.
Disse er nogle få af de sikre tegn på den sande kirke. Men der er andre. Kirken af i dag må være af nutidig oprindelse. Forbavser det Dem? Ikke en gammel kirke, men én af nutidig oprindelse. Det er et afgørende tegn til identificering af den sande kirke.
Apostlen Peter antydede, at kirken ville blive genoprettet før Kristi andet komme (se Ap. Gern. 3:19-21).

Ældste Mark E. Petersen fra De tolvs Råd, identificerede tegnene på den sande kirke under sin konferencetale.

Johannes Åbenbareren bekræftede dette, da han udtalte, at genoprettelsen ville forekomme i tiden for Guds dommedag, hvilket ikke kan betyde andet end i dag (se Joh. Åbenb. 14:6-7).

Frelseren talte om det samme og tilføjede, at efter at evangeliet endelig er blevet forkyndt i fremmede lande som en advarsel til nationerne, så vil enden komme (se Matt. 24:14). Det antyder så sandelig at det skulle foregå i vores tid.

Et andet afgørende tegn på den sande kirke er, at den vil frembringe nye og yderligere hellige skrifter ud over Bibelen, således som det var tilfældet i gammel tid.

Bibelen er en samling af de bøger, som profeter i gammel tid frembragte, begyndende med Moses, og derefter udvidet efterhånden som hver enkelt ny profet indtog sin plads i historien. På den måde blev de hellige skrifter noget voksende. Det var også noget, der skete på Herrens egen måde.

Det samme mønster gjaldt også for Det ny Testamente. Derfor har vi evangelierne og andre skrivelser i Det ny Testamente. Herren forandrede ikke sit system. Da Herren er den samme i alle generationer, må den sande kirke i dag også frembringe nye hellige skrifter ud over Bibelen.

Der findes også forskellige andre tegn på den sande kirke, men de er for talrige til at man kan nævne dem på den korte tid, der er til rådighed her. Men lad os sige, at intet isoleret punkt ufejlbarligt kan identificere kirken. Alle tegnene på være dér, de må passe sammen, således som apostlen Paulus fortalte korinterne (se 1. Kor. 1:10; også Efes. 2:19-21 og 4:11-16).

Hvis vi søger den guddommelige kirke, må vi finde i den alle disse sikre identifi-

kationstegn. Hvis disse tegn mangler, viser det, at vi må søge andre steder.
Vi sidste dages hellige bevidner, at Herrens guddommelige kirke er blevet genoprettet på jorden, således som skrifterne siger; at den er opstået i vor tid, at den frembringer ny åbenbaring og yderligere hellige skrifter, og at den står i dag ligesom i gamle dage på et grundlag af levende apostle og profeter med Jesus Kristus selv som hovedhjørnestenen.
Alle tegnene på den guddommelige kirke er her - ikke blot nogle få. De er til rådighed for enhver til omhyggelig undersøgelse.
Vi talte om forår, tiden for genoplivning af liv og håb og glæde. Det var en smuk forårsdag i 1820, at den Almægtige brød det segl, der i århundreder havde lukket himmelen.
Han steg ned til jorden i New York stat og kaldte en nutidsprofet, en ung mand så ren og ubesmittet og så lovende som forårsdagen selv.
Den dreng blev en nutidstalsmand for Gud. Gennem ham blev alting genoprettet, som Peter havde sagt. Og hvem var han? Joseph Smith, jr., vor tids seer og åbenbarer. Han arbejdede ydmygt og var fuldstændigt under ledelse af Frelseren selv.
Kristus er Mesteren. Joseph var hans tjener. Kristus er Forløseren og Messias, den, på hvis komme vi ivrigt venter. Joseph var den budbringer, der blev sendt for at forberede vejen for ham.
Så nu har vi en ny slags forårstid, der i høj grad er betydningsfuldt, en himmelsendt forårstid af verdensbegivenheder, der vil blomstre til en sommer med strålende åndelighed.
Den kolde og mørke vinter uden himmelsk vejledning, da himlene var forseglede over vore hoveder, gav plads for en forårstid med ny åbenbaring, da Kristus bragte sin sandhed og sin kirke tilbage til jorden.
Nyt himmelsk lys er brudt frem. En ny dag er kommet, en dag med håb og sandhed, der tilsidst vil samles til et tusindårigt rige og derefter til evigt liv i Guds rige.
Fra dette Tabernakel taler vor tids profeter. Vores store nutidsprofet, præsident Spencer W. Kimball, gav os her til morgen Guds budskab for netop vor tid, ja for året 1979. Han er Guds talerør. Han er talsmand for Gud netop lige nu. Og det er hans inspirerede rådgivere også. Og det er hele gruppen af tolv inspirerede mænd ligeledes, på rette vis ordinerede som apostle for Herren Jesus Kristus, også for netop vor tid.
Guds profeter og Herren Jesu Kristi apostle tjener igen på jorden. De er her nu. De sidder her foran jer. Enigt og som med én stemme vidner de om ham og for ham. De vidner til jer og for jer, og deres vidnesbyrd er sandt.
Gud er ikke længere noget fjernt; han er her iblandt os gennem sin Helligånd. Frelseren er ikke nogen mystisk person, ikke noget sagnagtigt. Han er en realitet, og han lever. Også han er her iblandt os ved sine ordinerede repræsentanter, apostlene og profeterne.
Må vi være i besiddelse af den sunde fornuft og lytte til disse inspirerede mænd. Må vi være ydmyge nok til at acceptere deres ledelse.
Må vi acceptere Frelserens indbydelse til at lære af ham og til at gøre det gennem de retskafne mænd, som han har oprejst i dag „for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme" (Efes. 4:12). Dette beder jeg ydmygt om i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Udvikling af åndelighed

Ældste Howard W. Hunter
De tolvs Råd

Præsident Wilford Woodruff havde engang en bemærkelsesværdig oplevelse, som jeg gerne vil henvise til. Han nævnte første gang beretningen ved oktoberkonferencen i 1880. Seksten år senere gav han yderligere detaljer i en tale, han holdt ved en stavskonference i Weber, og denne tale bragtes i *the Deseret Weekly*. I 1880 konferencen fortalte præsident Woodruff om en drøm, han havde efter præfeten Joseph Smiths død, hvori han samtalede med profeten adskillige gange. Derefter fortalte han om en anden drøm, hvori han havde talt med Brigham Young, og her er, hvad han sagde om det:

„Og ved en bestemt lejlighed så jeg broder Brigham og broder Heber køre i en hestevogn foran den hestevogn, som jeg kørte i, da jeg var på vej til en konference; og de var klædt i det mest præstelige tøj. Da vi ankom til vores bestemmelsessted, spurgte jeg præsident Young om han ville tale til os. Han sagde: ‚Nej, jeg har færdiggjort mit vidnesbyrd i kødet, jeg skal ikke tale til dette folk mere. Men (sagde han) jeg er kommet for at se dig; jeg er kommet for at våge over dig, og se hvad folket gør. Så (sagde han) jeg ønsker, at du skal lære folket - og jeg ønsker, at du selv skal følge dette råd - at de skal arbejde og leve således, at de kan have Helligånden, for uden den kan I ikke opbygge riget; uden Guds Ånd er I i fare for at vandre i mørket, og i fare for at mislykkes i at opfylde jeres kaldelse som apostle og som ældster i Guds kirke og rige. Og, sagde han, broder Joseph lærte mig det princip." (*Journal of Discourses*, 21: 318.)

Præsident Woodruff sagde derefter om denne oplevelse, da han holdt tale i Weber stav, omtrent det, som jeg ønsker at sige i dag:

„Enhver mand og kvinde i denne kirke bør anstrenge sig for at få den Ånd. Vi er omringet af onde ånder, som er i krig med Gud og alt, der er medvirkende til at opbygge Guds rige; og vi behøver denne Helligånd til at gøre os i stand til at overvinde denne påvirkning." (*Deseret Weekly*, 7. nov. 1896, s. 643)

Idet han fortsatte sin tale fortalte præsident Woodruff om sine missionæroplevelser. Han sagde: „På tidspunktet for frafaldet i Kirtland . . . sagde Guds Ånd til mig: ‚Du skal vælge en partner og tage direkte til Fox-øerne.' Men, ser I, jeg kendte ikke mere til, hvad der fandtes på de øer, end hvad der findes på Kolob. Men Herren bad mig gå, og så gik jeg. Jeg valgte Jonathan H. Hale, og han tog med mig . . . Formedelst Guds velsignelser bragte jeg henved et hundrede derfra med mig til Zion, dengang de hellige blev drevet ud af Missouri og ind i Illinois.

Og sådan har det været hele mit liv. Når jeg har påtaget mig at gøre noget, og Herren har ønsket, at jeg skulle gøre

noget andet, har han måttet fortælle mig det. Da vi blev sendt til England, blev vi sendt ved åbenbaring. Jeg gik ind i Staffordshire pottemageriet sammen med bror Alfred Cordon. Vi fik gjort et godt stykke arbejde dér og døbte nogle næsten hver aften, og jeg betragter det som den bedste mission, jeg nogensinde har

„Med tro og lydighed og bønfaldelse om styrke og forbedring af vores indstilling og vore ambitioner, vil vi opdage, at vi gør åndelige fremskridt."

været på. Jeg gik en aften ind i byen Hanley og deltog i et møde i en stor sal, der var fyldt til bristepunktet. Herrens Ånd kom over mig og sagde, at det var det sidste møde, jeg skulle holde sammen med de mennesker i mange dage. Jeg sagde til de fremmødte, at dette blev det sidste møde, jeg skulle være sammen med dem i. Så spurgte de, hvor jeg skulle hen. Jeg fortalte dem, at det vidste jeg ikke. Om morgenen spurgte jeg Herren, hvad han ønskede af mig. Han sagde bare: ,Tag sydpå.' Jeg steg ind i dilligencen og kørte 125 km. Det første sted jeg standsede op, var hos John Benbow i Herefordshire. En halv time efter, at jeg var gået ind i huset, vidste jeg nøjagtigt, hvorfor Herren havde sendt mig dér. Her var et folk, der havde bedt om at få kendskab til tingenes oprindelige tilstand. De ventede på evangeliet, sådan som det var blevet forkyndt af Kristus og hans apostle. Resultatet blev, at i løbet af de første 30 dage døbte jeg 600 af disse mennesker. Efter 8 måneders arbejde i det land (England) havde jeg bragt 1800 mennesker ind i kirken. Hvorfor? Fordi der her var et folk, der var beredt for evangeliet, og Herren sendte mig dertil for at udføre arbejdet. Jeg har altid måttet give Gud æren for alt det gode, der er hændt mig: for jeg har forstået, ved hvilken kraft det skete." (*Deseret Weekly*, 7. nov. 1896, s. 643)

Præsident Woodruff sluttede med disse ord: „Jeg taler om disse ti ting, fordi det er mit ønske, at I skal have den samme Ånd. Alle Israels ældster, hvad enten de er hjemme eller i udlandet, har brug for den Ånd . . . Det er den Ånd, som vi må have for at udføre Guds hensigter på denne jord. Vi behøver den i højere grad end nogen anden gave . . . Vi befinder os midt mellem fjender, midt i mørke og fristelse, og vi har brug for at blive vejledt af Guds Ånd. Vi bør bede til Herren, indtil vi får denne Trøstermand. Det er det, der loves os, når vi bliver døbt. Det er lysets Ånd, sandhedens Ånd, og åbenbaringens Ånd, som kan være med os allesammen på samme tid." (*Deseret Weekly*, 7. nov. 1896, s. 643)

Udvikling af åndelighed og tilpasning af os selv til den størst mulige indflydelse af guddommelighed, er ikke en let opgave. Det tager tid og indbefatter ofte en kamp. Det sker ikke tilfældigt men opnås kun gennem en bevidst indsats samt ved at påkalde Gud og holde hans befalinger.

Apostlen Paulus tilbragte meget af sit liv med at undervise og opmuntre til åndelighed, i de dengang vidt spredte missioner i verden. Han brugte ofte udtryk fra sport, spil og atletik. Han sagde, at en hellig, der med succes prøver at holde befalingerne, er ligesom en gymnast, der vinder en konkurrence; det indbefatter grader af træning, udøvelse, overholdelse af reglerne, selvdisciplin og vilje til at vinde. Til korinterne skrev han nogle ord, som omskrevet betyder noget lig-

nende som: „I ved nok (ved I ikke?), at i et løb gennemfører alle løberne løbet, men kun én vinder det. Ligesom dem, bør I løbe for at vinde! Alle sportsfolk gennemfører en streng optræning. De gør det for at vinde en forgængelig laurbærkrans, men vores krans vil vare for evigt. For mit vedkommende løber jeg med et bevidst formål." (Se 1. Kor. 9:24-26)

På samme måde sagde han til Timoteus, hans elskede unge ven og missionærkammerat:

„Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag og ikke blot mig, men også alle dem, der har glædet sig til hans tilsynekomst." (2. Tim. 4:7-8)

Idet han overførte atletikprøven til det, der dengang var den sidste oplevelse - en tvekamp til døden - skrev Paulus denne erklæring om en sådan fysisk kamp:

„Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb.

Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.

Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt.

Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte ‚retfærdighedens brynje',

tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium, løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile,

tag imod ‚frelsens hjelm' og Åndens sværd, som er Guds ord.

Gør dette til enhver tid under stadig påkaldelse og bøn, idet I altid beder i Ånden, og vær årvågne dertil med stadig

udholdenhed og bøn for alle de hellige." (Efes. 6:11-18)

Profeten Joseph Smith talte ikke i sådanne sportslige og militære vendinger, men han har givet os den måske allermest tydelige af alle udtalelser om behovet for at blive åndelige, såvel som den tid og den tålmodighed, som vi må erkende er en del af processen. Profeten Joseph Smith sagde:

„Vi mener, at Gud har skabt mennesket med et sind, der er modtageligt for belæring og med evner, som kan udvides i forhold til den flid og opmærksomhed, hvormed han følger det ham fra himlen skænkede lys. Jo nærmere mennesket

kommer fuldkommenheden, desto klarere bliver hans synspunkter og så meget større bliver hans glæde, indtil han til sidst har overvundet sit livs onder og mistet ethvert ønske om at begå synd. Som de gamle når han til sidst hin grad af tro, da han, indhyllet i sin Skabers magt og herlighed, bliver taget op for at bo hos ham. Imidlertid tror vi, at det er en tilstand, som intet menneske nogensinde har nået på et øjeblik."
(*History of the Church*, 2:8)

En del af vores vanskelighed, når vi stræber efter at opnå åndelighed, er følelsen af, at der er meget at gøre, og at vi er langt tilbage. Fuldkommenhed er noget, der endnu ligger langt forude for enhver af os; men vi kan satse på vores styrke, begynde dér, hvor vi er, og søge efter den lykke, der kan findes i at følge det, der hører Gud til. Vi bør huske på Herrens råd:

„Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort.

Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag; og den, der er villig og lydig, skal i disse sidste dage nyde det gode i Zions land." (L&P. 64:33-34)

Det har altid været opmuntrende for mig, at Herren sagde, at det er den „villige og lydige, som skal nyde det gode i Zions land i disse de sidste dage." Vi kan allesammen være villige og lydige. Hvis Herren havde sagt, at de fuldkomne skal nyde det gode i Zions land i disse de sidste dage, går jeg ud fra, at nogle af os ville blive skuffede og give op.

Profeten Joseph sagde: „Lykke er formålet og hensigten med vort liv og vil blive det endelige resultat, dersom vi vandrer ad den vej, der fører dertil, og denne vej eller sti er dyd, oprigtighed, trofasthed, hellighed og efterlevelse af alle Guds bud og befalinger." (*History of the Church*, 5:134-35)

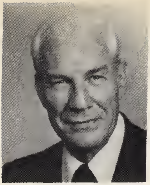
Stedet hvor vi skal begynde er her. Tiden at begynde er nu. Vores lange kamp behøver kun at være ét skridt ad gangen. Gud, som har „planlagt vores lykke", vil lede os på vejen som små børn, og vi vil gennem den proces nærme os fuldkommenhed.

Ingen af os har opnået fuldkommenhed eller højdepunktet for åndelig vækst, som er muligt i dødeligheden. Ethvert menneske kan og må gøre åndelige fremskridt. Jesu Kristi evangelium er den guddommelige plan for denne evigtvarende vækst. Det er mere end en etisk lov. Det er mere end en ideel samfundsorden. Det er mere end en positiv overvejelse af selvforbedring og beslutsomhed. Evangeliet er Herren Jesu Kristi frelsende kraft, med hans præstedømme og med den Helligånd. Vi vil finde os selv, fulde af succes i Den gode Hyrdes fold, hvis vi med tro på Herren Jesus Kristus, og med lydighed mod hans evangelium, udvikler os mens vi, ét skridt ad gangen går fremad, idet vi bønfalder ham om styrke samt forbedrer vores indstilling og vore ambitioner. Det vil kræve disciplin og oplæring samt anstrengelse og styrke. Men som apostlen Paulus sagde: „Alt formår jeg i ham, som giver mig kraft." (FIL. 4:13)

En nutidsåbenbaring giver dette løfte: „Forlad dig på den Ånd, der leder dig til det gode, ja, får dig til at handle retskaffent, at vandre ydmygt og dømme retfærdigt; thi det er min Ånd.

Sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg vil give dig af min Ånd, som kan oplyse din forstand og opfylde din sjæl med glæde. Og da skal du vide, eller gennem denne skal du lære at kende alt, hvad du begærer af mig angående det, der hører til retfærdighed, idet du tror på mig, at du skal modtage det." (L&P. 11:12-14)

Må vi følge det råd om at arbejde og leve således, at vi kan opnå Guds Ånd, beder jeg ydmygt i Jesu Kristi navn. Amen.

Kongelige familiers arv

Ældste Royden G. Derrick
De halvfjerds' første Kvorum

De, som tror på Bibelen, skulle ikke finde det vanskeligt at acceptere den oplevelse, som overgik profeten Joseph Smith, da han fik besøg af Moroni, en gammel amerikansk profet. Det skete om aftenen den 21. september 1823 i byen Manchester, staten New York. Joseph Smith fortæller:

„Mens jeg således var færd med at påkalde Gud, opdagede jeg, at et lys begyndte at vise sig i værelset; hvilket lys blev stærkere og stærkere, indtil værelset var mere oplyst end midt på dagen, da pludselig en person viste sig ved siden af min seng, stående i luften, thi hans fødder rørte ikke ved gulvet.

Han var iført en løst hængende kjortel, der var skinnende hvid . . . Hans hænder var bare og ligeledes hans arme til noget over håndleddene. Hans fødder var også bare og ligeledes benene lidt ovenfor anklerne Hans hoved og hals var ligeledes bare. . .

Ikke blot var hans kjortel overordentlig hvid, men hele hans person var herlig over al beskrivelse, og hans åsyn var virkelig som lynild. Værelset var overordentligt lyst, men ikke så klart som i umiddelbar nærhed af hans person. Lige straks, da jeg så ham, blev jeg bange, men min frygt forsvandt snart. (Jos. Smith 2:30-32)

I den efterfølgende samtale instruerede Moroni Joseph Smith om nogle værdifulde optegnelser, som han havde anbragt i jorden 14 århundreder tidligere. Blandt andet citerede han fra Malakias i Det gamle Testamente men i en noget afvigende form,: „Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

. . . Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Om det ikke var således, ville hele jorden fuldstændigt blive lagt øde ved hans tilkommelse." (Jos. Smith 2:38-39)

Hvordan kunne alvoren af dette vigtige budskab fremhæves mere dramatisk? Vi bør ikke letsindigt afvise det. Det lægger et helligt ansvar på vore skuldre.

Den 3. april 1836 oplevede Joseph Smith og Oliver Cowdery en overmåde vidunderlig tilkendegivelse i templet i Kirtland i staten Ohio. Den opstandne Kristus viste sig for dem. Joseph Smiths beskrivelse af Frelseren ved den lejlighed er én af de værdifuldeste i vore skrifter. (Se L&P. 110:2-3)

Derpå viste Moses sig og overdrog dem nøglerne til Israels indsamling ; derefter Elias, som pålagde dem evangeliets udbredelse; og endelig kom profeten Elias, (Elijah) som forkyndte:

„Tiden er tilfulde kommet, om hvilken der blev talt gennem Malakias' mund, vidnende, at han (Elias) skulle blive sendt, før Herrens store og frygtelige dag kommer,

for at vende fædrenes hjerter til børnene og børnenes til fædrene, at han ikke skal komme og slå hele jorden med band." (L&P. 110:14-15) Hvilke vidunderlige oplevelser må det ikke have været, da disse mænd fra gamle dage viste sig og overdrog nøglerne, der var nødvendige for at fuldføre frelsens værk i de sidste dage.

Fra den dag og til nu har de hellige, når som helst omstændighederne tillod det, og endda også, når de ikke gjorde det,

„Enhver af os kan høre til en kongelig familie, hvis vi vil gøre det, som karakteriserer kongelighed i Guds rige."

bygget templer og fundet frem til deres forfædres navne og data; udarbejdet genealogiske optegnelser og udført de nødvendige frelsende ordinanser til frelse for dem selv og deres forfædre. Det er det, som både Elias (Elijah) og Malakias mente, da de talte om at vende børnenes hjerter til deres fædre.

Vi har af Herren fået overdraget ansvaret for at udføre dette arbejde for alle dem, som er døde. Lovene til beskyttelse af privatlivets fred er sådant udformede, at vi i øjeblikket kun udfører tempelarbejde for dem, der er døde for mere end 95 år siden, medmindre det sker på initiativ af familiemedlemmer.

Vi anslår, at der findes skrevne optegnelser med navne samt de vigtigste data for omkring 6 milliarder mennesker, som er døde før år 1900. Næsten alle disse navne er på mennesker, som levede mellem år 1200 og 1900. Af disse har vi mikrofilmede optegnelser på omkring én milliard mennesker og har udført tempelarbejde for omkring 57 millioner mennesker. Vi regner med, at der findes omkring 2,5 milliarder optegnelser af enkeltpersoner til rådighed på nuværende tidspunkt, og andre 2,5 milliarder, som vi kan få rådighed over, når dørene til andre nationer åbnes for os. Vi mikrofilmer i øjeblikket og opbevarer i vore klippearkiver yderligere omkring 100 millioner navne hvert år. Når man tager værdien og forgængeligheden af disse optegnelser i betragtning, er det en storslået samfundsnyttig gerning, vi her yder, ikke blot for kirken men for hele verden.

I mange år var vi helt afhængige af familiernes og enkeltpersoners genealogiske arbejde til fremskaffelse af navne til stedfortrædende arbejde i templerne. Udover nogle få nære generationer er indsamling af navne gennem familiemæssig genealogisk arbejde langsommeligt og ikke særlig effektivt. For eksempel anslog ældste J. Thomas Fyans i en fornylig holdt tale, at han har 348 slægtninge, der har samme oldeforældre som han. Hvis hver enkelt af disse skulle lede efter oplysninger om den samme forfader, ville der blive tale om en utrolig mængde overflødigt arbejde.

Vi hylder jer og alle andre, som er gået forud for jer, som så flittigt har søgt jeres forfædre. Jeres indsats, jeres tro og jeres flid har tilvejebragt et solidt grundlag for det arbejde, som skal fortsætte. I har skaffet den by, hvori vores kirke har sit hovedkvarter, et omdømme, som værende verdens genealogiske hovedcenter. Dette omdømme, som I har opbygget, har åbnet dørene for at arbejdet kunne gå videre, døre, som måske ellers ville have været lukkede.

Det er tvivlsomt, om vi kunne fuldføre det tempelarbejde, som må gøres, hvis vi fortsat skal være afhængige alene af individuel slægtsforskning. I de seneste år er vi gået ind i computeralderen. Ny teknologi udvikles i hastigt tempo. Tiden er

To navahokvinder

kommet for os til at drage nytte af denne bemærkelsesværdig mekanisering, som Herren har stillet til rådighed for os.
Sidste år bekendtgjorde vi indførelsen af uddragningsprogrammet. Stavene har oprettet enheder, der uddrager navne til brug i templerne fra mikrofilm, der leveres fra lagrene i klippehvælvingerne. Fremgangen har været yderst tilfredsstillende. Vi er optimistiske med hensyn til, at den stadigt udviklende teknologi vil resultere i yderligere reduktion af bekonstningen og anstrengelserne og derved gøre os i stand til at udføre endnu mere.
Medlemmer har spurgt om, hvad deres rolle *nu* er med hensyn til opfyldelse af den udfordring, der blev givet os af Herren gennem hans profeter. Vores svar er:
1. Færdiggør jeres fire-generations familieoptegnelser og anetavle. Sammenlign jeres optegnelser med jeres brødres og søstres for at være sikre på nøjagtigheden. Derpå skal bare én af jer fremsende ét sæt af disse optegnelser, hvor I anfører alle brødre og søstre på den første linie, til Genealogical Department, begyndende 1. juli 1979 og afsluttende 1. juli 1981 (I Danmark skal skemaerne afleveres til wardets eller grenens gruppeleder for højpræsterne. O.a.)
2. Udfør regelmæssigt og ofte tempelordinanser.
3. Deltag i jeres stavs navneuddragningsprogram, når I indbydes dertil. Men der er én ting mere, som vi må være mere opmærksomme på, end vi har været hidtil:
4. Nedskriv jeres personlige, samt jeres families historie.
Fjernsynets udsendelse af serien „Rødder" og senere „Rødder II" har forårsaget en forøget interesse for personlig- og familiehistorie, som eksperter mener, vil vare ved. Et af de ledende TV-selskaber har fornylig givet udtryk for den opfattelse og har med vores medvirken optaget en dokumentarfilm om emnet. I 1980 vil vores verdenskonference om optegnelser blive centreret om det at skrive personlig- og familiehistorier. Det vil give kirkens medlemmer og andre mulighed for at lære, af eksperter fra hele verden, hvordan det kan gøres.
Har I nogen sinde drømt om at høre til en kongelig familie? En kongelig familie har myndighed til at være en sådan - denne myndighed har den modtaget fra én, som har ret til at overdrage en sådan ære. I har sandsynligvis et menneske, der indebærer en sådan ærværdig ære i jeres eget hjem. Apostlen Peter sagde idet han talte til de hellige på sin tid: „I er en

udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk." (1. Peter 2:9)

En kongelig familie er en familie, hvis medlemmer er ærlige, sanddru, dydige, godgørende, tålmodige, mådeholdne, kærlige, ydmyge, flittige, oplyste og lovlydige. Herren har advaret: „Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed." (L&P. 93:40). Han har også sagt: „De skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren." (L&P. 68:28) Yderligere har han sagt: „Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro." (L&P. 88:118)

En kongelig familie er en familie af veldisciplinerede forældre og børn, der behersker deres lyster. Herren lover dem, som gør dette: „Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene." (L&P. 89:18-19)

En kongelig familie er en familie, der er eksemplarisk. De udgør et forbillede, som andre familier kan følge. Frelseren sagde, idet han talte til sine trofaste tilhængere:

„I er verdens lys, en by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules. Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men på en lysestage; så skinner det for alle, som er i huset.

Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene." (Matt. 5:1416)

En kongelig familier er en familie, der bærer en arv. Mange af familierne i kirken har en pionerarv. Men der er mange andre slags arv, der arves af andre familier i kirken, og som de med rette kan være stolte af. I vort samfund videregives en arv bedst ved hjælp af en familiehistorie. Familiehistorier bør holdes ajour af efterfølgende generationer. Derudover bør ethvert medlem af familien føre en dagbog, hvor ud fra han kan udarbejde en personlig historie. Præsident Kimball førte en personlig dagbog, og ud fra den blev der skrevet en personlig historie, som er blevet et værdigt bidrag til kirkens litteratur.

En personlig historie bliver en familieskat, der gør det muligt for børnene at forstå deres forfædres dyder og personlige egenskaber. Deres forfædre bliver den David, den Samson, den Moses og den Abraham, der udgør deres slægtslinie. At skrive sin families og sin personlige historie er ved at blive populært. Flere og flere mennesker overalt i verden er ved at blive interesseret i denne spændende fritidsbeskæftigelse. Men samtidig er det et helligt ansvar for os. Børnenes hjerter vender sig i sandhed til fædrenes.

En kongelig familie er ikke nødvendigvis begrænset til de politiske riger, der behersker verdens nationer. Også I kan komme til at tilhøre en kongelig familie. Hvis I ikke allerede har beskæftiget jer med alt dette, som vil gøre familien kongelig, så begynd i dag, så de kommende generationer i jeres familie vil være trofaste over for de principper, der karakteriserer kongelighed i Guds rige. Den selvdisciplin, som I udøver, vil berige jeres egen og jeres families tilværelse. Jeg beder, at I må opbygge denne berigelse i jeres familier, så den kan fortsættes gennem de kommende generationer, så vi virkelig kan blive et udvalgt folk, et kongeligt præstedømme, ja, en kongelig familie i Guds rige - således at verden ikke skal lægges øde ved hans komme. I Jesu Kristi navn. Amen.

At følge Kristus til sejr

Ældste Hartman Rector, jr.
De halvfjerds' første Krorum

Det er en ære og et privilegium at hilse jer i dag i Herren Jesu Kristi navn. Hans skabelsesværk påvirker enhver af os, og hans forløsningsgerning når ud til enhver, som nogensinde har levet eller vil leve på denne jord.

Han er det eneste menneske, hvis liv på jorden var en fuldstændig succes. Skønt han blev fristet på alle områder ligesom os andre, så levede han uden synd (se Hebr. 4:15), og på den måde gjorde han det muligt for os at sejre over synd og død.

Da vi, enhver af os, indbydes til at følge Kristus til sejr, synes det, som om vi burde være levende interesseret, hvordan han fuldførte sin mission, og søge at efterligne eller leve op til hans eksempel. Selvfølgelig vil vi aldrig blive i stand til nøjagtigt at gøre, hvad han gjorde, til dels fordi hans mission og formål er anderledes end vores. Han er Frelseren, vi er de frelste. Han er Formidleren mellem Gud og mennesker; vi er dem, for hvem han formilder. Han er Forløseren; vi er de forløste. Listen af forskelle er lang og muligvis uendelig. Mesterens udtalelse til Moses er en opsummering af hans mission på jorden: „Det er min gerning og herlighed - at tilvejebringe udødelighed og og evigt liv for mennesket" (Moses 1:39). Den del af denne mission, som vedrører udødeligheden, har han allerede fuldført - opstandelsen er en realitet, og *alle* vil tage del deri. Imidlertid tillades vi, opmuntres, ja, befales vi til at medvirke til tilvejebringelse af menneskets evige liv, hvilket naturligvis er den fortsættende del af hans store mission. Hans løfte til os om det, som jeg gør, kan I gøre, og større ting end det, jeg gør, kan I gøre (se Johs. 14:12) klinger højt i ørerne, skærper forbløffelsen hos enhver, som læser de hellige skrifter.

Ved studium af skrifterne, synes Kristi liv at opløses til en opskrift på stor succes. Jeg er sikker på, at jeg ikke har forstået betydningen af alt, hvad han gjorde og lærte, men må jeg fortælle om fem grundprincipper, som jeg har erkendt i mit studium?

1. *Tro på at du kan gøre det.* Det er det første vigtige princip. Alting er muligt for dem, der tror (se Mark. 9:23). Det er sandt, at vi må tro på en ting, før vi kan ønske det. Og Gud bevilger til mennesker i henhold til deres ønske (se Alma 29:4). Hvis ønsket er stærkt nok, sikres udførelsen.

Det princip omfatter også at tro på sig selv. Selvagtelse er absolut nødvendig for en heldigt gennemført præstation. Selvagtelse er noget andet end indbildskhed - indbildskhed er den mærkværdigste sygdom i verden. Det gør enhver syg undtagen den, der er befængt dermed. Det er umådelig vigtigt, at man føler godt med sig selv. Jeg er sikker på, at man kun kan føle godt med sig selv, hvis

man er på vej til at nå sine muligheder. Jeg er også sikker på, at ingen kan være følelsesmæssig eller fysisk sund, medmindre han holder budene og giver Gud det, der er Guds. Jeg siger ikke, at denne lydighed også vil gøre dig tilfreds med alt, hvad du gør - jeg er det sjældent. Jeg er sikker på, at jeg kan forbedre det, jeg

"Herren beder os tro, at vi kan gøre det, vende os til ham for velsignelser, foretage ofret, forvente et mirakel og derefter modtage det med ydmyghed."

udfører i mit arbejde. Men når jeg står på Herrens side, holder de grundlæggende befalinger, så har jeg det godt med mig selv. Jeg agter mig selv som et værdigt Guds barn, og jeg synes, jeg er meget positiv.

Hvordan kan man optræde positivt? Let: udeluk alle negative ord og sætninger fra dit ordforråd. Nægt at *tænke* negativt, for, „Som et menneske tænker, sådan er han". Nægt også at *tale* negativt. Sådan er du blevet en optimist i stedet for en pessimist. Der er stor forskel på en optimist og en pessimist - den ene er positiv, én, der tror; den anden er negativ, en tvivler. Optimisten, ved du måske, er et menneske, der, når han har slidt skoene op, kan sige til sig selv: „Nu er jeg da kommet på fode igen!" Pessimisten siger: „Jeg vil tro det, når jeg ser det." Optimisten siger: „Jeg vil se det, når jeg tror det."

I en krisesituation gør optimisten noget. Pessimisten venter, til han ser noget ske. Herren har givet beviser nok til at overbevise mig om, at hvis man ikke gør noget, så har man ikke rigtigt ønsket det.

Tro, det første princip i evangeliet, begynder med tro. Hvad et menneske kan forstå, kan han opnå. Tro på, at du kan gøre det.

2. *Vend dig til Herren for dine velsignelser.* „Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat i himlen, før denne jords grundvold blev lagt, ifølge hvilken alle velsignelser er forjættede -

Og når vi opnår en velsignelser fra Gud, så er det ved lydighed mod denne lov, ifølge hvilken den er forjættet" (L&P. 130:20-21).

Vi citerer det skriftsted, men alt for ofte ser det ud, som om vi ikke tror det. Det synes, som om vi vender os til alle andre kilder først - til det offentlige, til vore slægtninge, til vore venner. I vort missioneringsarbejde vender vi os til medlemmerne, for at de kan skaffe os de nødvendige kontakter at undervise. Der er missionærer, som har klaget til mig: „De har ikke givet mig nogen kontakter, så jeg har ikke haft nogen at undervise." Mit svar var: „Nå, det hænger sådan samme" Kom ikke og fortæl mig, at du vil lade Herrens værk gå i stå, fordi medlemmerne svigtede. Glem og tilgiv, når *de* svigter, men lad *du* være med at svigte. Arbejd, ring på dørene, arbejd hele tiden. Herren er den, der betaler."

Vi bør vende os til Herren for vore velsignelser, fordi han - blandt andre grunde - ejer alting - verden og alt og alle deri. (Se Salm. 24:1)

Hvis du ikke har nogen kontakter at undervise, så bank på døre eller skab kontakter ved supermarkedet eller på gaden eller hvor som helst. Vær dér, hvor du bør være, når du bør være der. Når du er, hvor du bør være, *når* du bør være der, så skaber din optræden tillid - medlemmerne ønsker sådanne kompetente missionærer til at undervise deres venner. Nogle missionærer har sagt til

Ældsterne Maxwell, Hanks, Dunn og Bangerter fra De halvfjerds' Præsidium.

mig: „Præsident, vi arbejdede alt, det vi skulle med at søge kontakter. Det fik vi ingen kontakter af, men de kom fra helt uventede kilder. Det er næsten, som om de kom ud af den blå himmel." Selvfølgelig kom de fra Herren. Vend jer til Herren for jeres velsignelser. Han alene er giver af enhver god og fuldkommen gave (se Jakob 1:17).

3. Foretag ofret. Der findes ikke noget sådant som „noget for ingenting" Hos Herren. Velsignelser kommer på grund af lydighed mod den lov, af hvilken den er betinget (se L&P. 130:21). Herren kræver ofre, hvilket betyder noget over og ud over det absolutte minimum. Mesteren talte om den „anden mil" og sagde, at vi skulle gå den. (Se Matt. 5:41) Hvorfor? Fordi han ønsker at velsigne os. Så han lagde alle velsignelser i den anden mil, men vi må gå der, hvor de er, før vi kan få dem.

Den første mil skylder vi; det er den, vi bliver betalt for. Fornylig nævnte jeg det overfor en ældste, som knapt nok nåede det absolutte minimum. Han svarede: „Betalt? Jeg bliver ikke betalt."

Jeg sagde: „Ikke? Du kan trække vejret, ikke?"

„Jo."

„Du mener, at du har gjort dig fortjent til det, eller at det er noget, der kommer helt af sig selv? Kong Benjamin sagde, at Herren bevarer dig fra dag til dag ved at lade dig ånde - ja, ved at støtte dig fra minut til minut. (Se Mosiah 2:21). Takker vi nogensinde Herren for den kendsgerning, at vi kan ånde? Nej, sædvanligvis ikke, før den dag kommer, da vi ikke længere kan ånde. Så anråber vi ham i panik.

En anden definition på offer er, i stedet for at blive ved med at gøre det, som vi ønsker at gøre, at måtte gøre det, som

Herren ønsker, vi skal gøre. Da vi ved, at det er ofre, der frembringer himlens velsignelser, burde vi med glæde gøre alt, hvad vi kan for at fremme Herrens værk, ja „benytte hele vort liv", hvis det skulle blive nødvendigt. (L&P. 123:13) „Da kan vi med største vished vente at se Guds frelse og hans arm åbenbaret." (L&P. 123:17)

Det arbejde, som virkelig tæller hos Herren i hans værk, er i sandhed det arbejde, vi udfører efter vi synes, vi har gjort nok, og det er da, velsignelserne kommer.

Bare for at I ikke skal mene, at dette er noget, jeg har fundet på, vil jeg citere for jer, hvad jeg regner for det vigtigste skriftsted i alle vore hellige skrifter med hensyn til tjenestegerning i riget.

Mesteren sagde:

„Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfuldt mål skal de give i jeres skød; thi det mål I måler med, med det skal I selv få tilmålt igen." (Luk. 6:38) Da Mesteren sagde: „Giv, så skal der gives jer", betyderdet, at hvis man ønsker at modtage, må man først give. Det er noget andet end at betale tiende, hvor man modtager og så tilbagegiver ti procent. Her forlanger Mesteren, at vi først giver ; derefter skal vi modtage. „Jamen, hvor *meget* vil jeg komme til at modtage?" (Det er altid problemet, ikke?) Herren siger os hvor meget. Hans ord: „godt,presset, rystet, topfuldt . . . " Lyder ret så godt, gør det ikke? Han fortsætter: „. . . skal mennesker give jer." (Eng. Bibeludgave, forekommer ikke i den danske) Mennesker? Jeg troede du sagde, at det var Herren. Jo, det er Herren, men han bruger altid mennesker, Hvis du beder om en åbenbaring fra Herren, vil han sandsynligvis sende dig din biskop med svaret. Du behøver i virkeligheden ikke et besøg af en engel, så længe du har en biskop. Herren fortsætter: „Thi det mål I måler med, med det skal I selv få tilmålt igen."

Hvis I ønsker en velsignelse fra Herren, så læg noget på alteret. Foretag ofret.

4. *Forvent et mirakel.* Alt for ofte *forventer* vi slet ikke et mirakel. Vi søger det ikke, og derfor erkender vi det ikke, når det kommer. Herren har befalet os, at vi skal bringe evangeliet ud til „alle nationer, stammer, tungemål og folk" (L&P. 77:8). Så vi beder om, at Herren skal forårsage et mirakel, der vil nedbryde de skranker, der forhindrer os i at komme ind i de nationer, vi i øjeblikket er holdt ude fra. Men er vi virkelig i gang med at fremskynde beredelsen af vore unge mænd, som bør være rede til at komme ind, når skrankerne er faldet? På samme tid må vi ikke overse vores behov for hjælp - den hjælp vi må have fra Herren - til at nedbryde skranken mellem os og vor nabo.

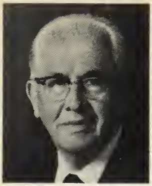
Herren har lovet i tusindvis af omvendelser. Jeg er bange for, at vi ikke forstår, hvad det indebærer. Som et absolut minimum betyder det, at nogle stave måtte døbe 50 eller 100 hver uge. Det kan gøres - jeg ved det af erfaring - men det kan aldrig gøres, når vi begrænser benyttelsen af døbefonten til én gang om ugen.

Det kan aldrig gøres, hvis medlemmerne venter på, at missionærerne skal finde, undervise og gøre sig til venner med alle de nyomvendte og føre dem ind i fællesskabet.

Ethvert medlem må involveres. Hør Herrens ord gennem sin profet:

„Fædre, I skal tage ledelsen . . . Udvælg under bøn én eller to familier, som I kan gøre jer til venner med. Bestem, hvem af jeres familie eller venner I vil føre til kirken. Måske kunne I planlægge en familiehjemmeaften sammen med dem - på en anden dag end mandag - eller være sammen med dem på en anden måde. Når disse familier så viser interesse, kan I efter aftale med wardets eller grenens missionsleder invitere dem og et par mis-

sionærer hjem til jer for at få forelagt budskabet om gengivelsen." (Spencer W Kimball: *Jeg har brug for en ven. En* vejledning i venskabsformidling til brug for kirkens medlemmer, 1977 s. 1-2)
Gør det! Og jeg lover jer, at omvendelsens mirakel vil finde sted i jeres hjem. Med præsident Kimballs ord kan tusindvis af omvendelser aldrig blive til virkelighed, så længe vi venter „på den naturlige og langsomme vækst, der følger med naturlig og let missionering." „Naturlig og let" betyder, at vi venter på, at nogen skal komme og spørge os om kirken.
Videre har han sagt: „Brødre, ånden bag vort arbejde må være *pågåenhed!*" (Citeret i Grant von Harrison *Missionary Guide*, 1977, s. 59) Og vi må besjæle vore missionærer og hellige med den ånd *nu!*
Da Herren sagde: „Øg jeres indsats, sæt tempoet op, nå længere ud, få et større udsyn og stræk jeres evner," sagde han i virkeligheden „forvent et mirakel", for de krav er netop det stof, hvoraf mirkaler gøres.
Profeten siger: „GØR DET", og det antyder, at tiden er NU. Og forvent miraklet.
5. *Modtag miraklet med stor ydmyghed.* Vær klar over, at det ikke var *dig*, der udførte det. Det var Herren. „Din være herligheden evindelig" (Moses 4:2). Jo, ydmyghed er så umådelig vigtig. Kun hvis vi har den, kan Herren lede os. „Vær ydmyg, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner" (L&P. 112:10).
Succes denne måned berettiger ikke til at holde op og sole sig i vor fremgang men bør snarere virke som opmuntring til større og ædlere resultater næste måned i Herrens navn. For med Nephis ord: „Vi ved, at trods alt, hvad vi formår, så er det dog af nåde, at vi er frelst." (2 Nephi 25:23)
Derfor er, så vidt jeg forstår det, Mesterens opskrift på succes med hensyn til at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for menneskene -
For det første - *tro på*, at du kan gøre det. Mesteren sagde: „Af denne grund er jeg kommet til denne verden: ‚for at give sit liv som løsesum for mange'" (Matt. 20:28).
For det andet: *Vend dig til Herren for dine velsignelser*. Igen, Mesteren sagde: „Og nu, Fader! herliggør du mig hos dig selv med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden blev til" (Johs. 17:5).
For det tredie: *Foretag ofret*. Med Herrens ord: „Jeg er den gode hyrder, den gode hyrde sætter sit liv til for fårene" (Johs. 10:11).
For det fjerde: *Forvent et mirakel*. Herren sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: den tid kommer, ja,er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, som hører den, skal leve" (Johs. 5:25).
Og for det femte: *Modtag miraklet med stor ydmyghed*. „Så svarede Jesus og sagde til dem: ‚Sandelig, sandelig siger jeg eder: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre'" (Johs. 5:19). Og „Jesus svarede dem og sagde: ‚Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig.'" (Johs. 7:16).
Jeg bærer vidnesbyrd om, at denne opskrift er effektiv i Herrens værk, og jeg er overbevist om, at den også virker hvor som helst ellers i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Dette er en offerdag

Præsident Ezra Taft Benson
De tolvs Råd

Mine elskede brødre og søstre, ydmygt og taknemmeligt begynder jeg denne hellige opgave med en bøn i hjertet om, at det, jeg skal sige, vil styrke vores beslutning om at ville leve efter offerprincippet som en forudsætning for et gudfrygtigt liv, for dette *er* en offerdag.

Herren sagde i september 1831: „Se, nu hedder det 'i dag, (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er *dette en offerdag . . . for mit folk*" (L&P. 64:23, fremhævelse tilføjet).

Profeten Joseph Smith udarbejdede denne bemærkelsesværdige udtalelse om princippet om offer til *Forelæsninger om troen:*

„Lad os her bemærke, at en religion, som ikke kræver, at man ofrer alt, vil aldrig have magt nok til at frembringe den tro, som er nødvendig for liv og frelse." (Forelæsninger om troen, 6:7)

Når jeg overvejer dette evangeliske princip tænker jeg på en arv af tro og ofre, som er efterladt af vore forfædre.

Jeg ser fader Abraham ofre sin søn Isak som et offer.

Jeg ser hans oldebarn Josef, der skønt fristet alvorligt i sin ungdom, ofrede verdens fornøjelser.

Jeg ser fader Lehi, som forlod alting for at komme til dette forjættede land.

Jeg ser grundlæggerne af republikken (USA), som lovede liv, lykke og hellig ære - og hvoraf nogle måtte betale det lovede fuldtud.

Jeg ser vor tids Joseph, der ofrede sine karakteregenskaber, omdømme, ære, hyldest, sit gode navn, sit hjem, jordbesiddelser, familie og slutteligt sit liv for sandhedens skyld.

Jeg ser de tidlige pionerer, som forlod deres hjemstavn eller land, ejendele og samfund for at komme til disse bjergdale.

Jeg ser Guds Søn, som foretog det endelige, evigtvarende offer, for at vi gennem vores værdighed igen kan komme til at leve sammen med vor evige Fader.

Ja, når jeg overvejer den tro, hengivenhed og de ofre, hos tusinder - ja titusinder - af trofaste hellige, som er gået forud for os, er . jeg i fuldstændig harmoni med denne udtalelse af profeten Joseph Smith:

„Det er forgæves for menneskene at indbilde sig, at de er medarvninger med dem, som har frembåret alt som offer . . . undtagen de, *på samme måde*, frembærer ham det samme offer" (*Forelæsninger om troen*, 6:8; fremhævelse tilføjet.)

Jeg gentager: Dette er en offerdag, og mulighederne er altid til stede. I dag skal jeg kun nævne fire måder, hvorpå dette princip kan praktiseres.

For det første: *Du må fornægte dig al ugudelighed.* Dette gælder i lige mål for medlemmer og ikke-medlemmer, for vi er alle børn af en Fader, som ønsker, at vi skal blive som han er. Moroni, en

profet fra Mormons Bog, beskrev måden:

„Kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og *fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt; og* dersom I fornægter jer selv alt, hvad der er ugudeligt samt elsker Gud af hele jeres magt, sind og styrke, da er hans nåde tilstrækkelig for jer, så at I gennem hans nåde kan blive fuldkomne i Kristus." (MOr. 10:32; fremhævelse tilføjet.)

Frelseren selv erklærede: „Omvend jer, alle jordens ender, og *kom til mig* og bliv døbt i mit navn, så I må blive herliggjort ved at modtage den Helligånd, så I må stå uplettede for mig på den yderste dag. " (3 Nephi 27:20; fremhævelse tilføjet.)

At fornægte sig al ugudelighed er at komme til Kristus gennem ordinanser og pagter for at omvende sig fra enhver synd, der forhindrer Herrens Ånd i at have forrang i vor tilværelse. At fornægte sig al ugudelighed er at „bringe Herren, din Gud, et offer ... nemlig, et sønderknust hjerte og en angergiven ånd." (L&P. 59:8)

Det er villighed til at undlade personlige uvaner som nydelse af tobak, alkohol, profane udtryk, ustyrligt temperament og umoral - vaner, som gør os, Guds børn, mindre, end det var hensigten med os.

Jeg har kendt gode mennesker, ordentlige mennesker, både inden for og uden for kirken, som, fordi de havde nogle dårlige vaner, forhindrede større lykke og fremskridt fra at komme ind i deres liv. En sådan god mand, som blev klar over kirkens store gode egenskaber, selv om han aldrig sluttede sig til kirken, sagde engang til mig med cigaren i hånden : „Ezra, hvad er din forløsende uvane?" Det var første gang, jeg havde hørt en sådan udtalelse. Brødre og søstre, i Herrens øjne findes *ingen* forløsende uvaner - kun forløsende dyder!

Hvis vi endnu ikke har taget skridt til at komme til Kristus med sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og har omvendt os fra vore synder, må vi gøre det nu. Må vore bønner indholde den samme følelse af offer, som blev udtrykt af den gamle konge fra Mormons Bog, som tryglede:

„O, Gud, ... vil du da give dig tilkende for mig, og jeg vil *aflægge alle mine* synder for at kende dig." (Alma 22:18, fremhævelse tilføjet.)

For det andet: *At ofre*, at være villig til at udføre en mission. Om det at udføre en mission har præsident Kimball sagt: „Hvor selvisk og tankeløst ville det ikke være for en ung mand at vokse op til manddom og tilbringe sin tid med at forberede sig til sit livs opgave og sin livsstilling og være uvillig til at tjene sin Skaber veddenne den allervigtigste tjenestegerning i verden." (Regionalrepræsentanternes seminar den 30. sept. 1977.)

Alt vor mange af vore unge mænd har endnu ikke bestemt sig til at give to års tjeneste til kirken. Jeg taler specielt til jer, unge mænd, som bor i De forenede Stater og Canada, værtsnationerne, hvorfra evangeliet skal udgå til andre nationer. Mens I høster fordelene ved en fremgang uden sidestykke i menneskehedens historie, tænker I da nogensinde på, at en af grundene til, at Herren har sendt jer til jorden under så fordelagtige omstændigheder er, at I skulle bruge jeres talenter, uddannelse og penge til at velsigne andre med evangeliet?

Da jeg fornylig var i Sydamerika for at indvie flere lande og organisere den første stav i Bolivia og Paraguay, besøgte jeg missionæroplæringscentret i Sao Paulo i Brasilien. Jeg fik oplyst, at de fleste indfødte unge mænd i Sydamerika, som kommer til oplæringscentret, gør det med store ofre, idet det koster dem et helt livs opsparing. Selv om missionærafdelingen anbefaler, at hver

enkelt ung mand med- bringer mindst seks hvide skjorter, tager disse unge missionærer, disse Lehi's sønner fra et fremmed land, kun en enkelt, højst to med sig. Men, med sig til denne tjenestegerning bringer de også en storslået forpligtelsesvilje og kærlighed til Herren. Og deres velsignelser vil overgå et hvilket som helst offer, de har bragt. Vi kan aldrig sætte Herren i gæld til os.

Offer er en forudsætning for et gudfrygtigt liv - inkluderende de ofre, der er nødvendige for omvendelse og forpligtelse over for Gud.

Unge mænd, denne udtalelse af præsident Kimball burde være jeres personlige motto: „Ethvert mandligt medlem af kirken, som er værdig og i stand dertil, burde tage på mission." (*Den danske Stjerne*, sept. 1974, s. 379) Vi beder jer bringe dette offer. Vi kaldet det sådan, fordi vi ikke har noget bedre navn for det. Det er en investering. Meld jer til denne, den største tjenestegerning i verden. Prøv ikke at slippe for dette ansvar. Modsæt jer ikke bevidst denne opgave. Vi indbyder jer til at slutte jer til denne hær af 28.000 missionærer, der bliver større for hver eneste dag. Det vil blive jeres opgave at forkynde genoprettelsesbudskabet for verden. I skal vide, at vi stoler på jer og elsker jer. Vi forventer, at I udfører den mission.

For det tredie: *At ofre, helliggør jeres ægteskab i Herrens Hus.*

Da jeg var i Sydamerika, rørtes jeg ved de ofre, mange af de hellige bringer for at få deres familier beseglet til sig for evigheden. Jeg græd af taknemmelighed, da jeg hørte nogle af disse oplevelser fortalt. En af vore stavspræsidenter bragte sin familie til templet i Sao Paulo fra Lima i Peru, normalt en nidages rejse med bus, men på grund af busstrejke og andre problemer tog turen dem fjorten dage.!

Efter ankomsten til Sao Paulo gik familien til den første session i templet, det var mulig, og beseglingsceremonien blev udført. Derefter beredte de sig øjeblikkelig til afrejsen. Tempelpræsidenten spurgte, om de ikke blev natten over. Faderen svarede, at de måtte rejse med det samme, da de ikke havde tilstrækkeligt med penge til husly og mad. Han sagde, at de måtte rejse adskillige dage uden mad, sådan som situationen nu engang var. Familien blev derefter overtalt til at blive natten over og få morgenmad den næste dag, før de rejste. Se, det repræsenterer offerånden hos mange af vore hellige verden over.

Og nu vil jeg gerne tale lige ud til jer unge mænd og unge piger i kirken. Når I gifter jer, så angår jeres bestemmelse ikke bare jer men jeres kommende børn og generationer efter jer. Ethvert barn, der fødes af sidste dages hellige forældre, fortjener at blive født *i pagten* af tempelvelsignelser.

Må jeg nu fortælle jer om noget yderst helligt? Forestil jer et værelse, smukt udsmykket - noget i retning af en skøn dagligstue. I midten er der et alter, dækket med fløjl og kniplinger. Stole står langs væggene i værelset, hvor kun familien og de nærmeste venner får lov til at sidde og se på. Med familien som betrager jer, og en mand med Guds præstedømme som leder vil I blive bedt om at knæle ved alteret overfor hinanden. I vil blive instrueret, og der vil blive udtalt en bøn over jer. Derefter vil I blive beseglet til hinanden som mand og hustru for tid og al evighed. I får givet de samme løfter, som Adam, Abraham,

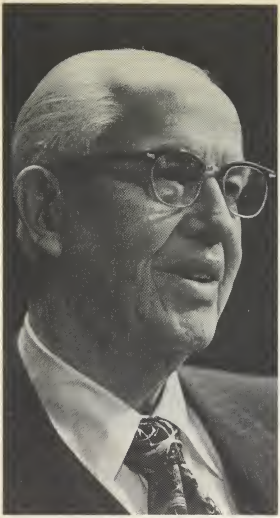

Præsident Ezra Taft Benson, De tolvs Råd

Isak og Jakob modtog. Lad mig læse for jer fra Lære og Pagter. I det store og hele vil I modtage, sådan som Herren sagde: „I skal komme frem i den første opstandelse ... og I skal arve troner, riger, fyrstendømmer og magter ... (I) skal gå forbi engle og guder ... til (jeres) ophøjelse ... hvilken herlighed vil være en fylde og en fortsættelse af slægten fra evighed til evighed." (L&P. 132:19) Tempelægteskab er en evangelisk ordinanse til ophøjelse.

Lad være med at forspilde jeres chancer for lykke ved at involvere jer med nogen, som ikke værdigt kan tage jer med i templet. Bestem jer nu til, at templet er det sted, hvor I vil gifte jer. At vente med at tage en sådan bestemmelse, indtil I bliver forelskede, er at løbe en risiko, hvis betydning I ikke nu kan forudse.

Derudover vil jeg opmuntre jer til at bede om dette. Få et vidnesbyrd om sandheden af alt dette, før I bliver forelskede for alvor. Slut pagt med jeres himmelske Fader, om at I vil gøre hans vilje. Lev et renfærdigt, moralsk liv og vær værdige, så hans Ånd kan velsigne jer. Intet offer er for stort for at få de velsignelser, der følger med et evigtvarende ægteskab. For mange af os er det let at komme til et tempel, ja, måske så let, at velsignelsen betragtes som noget selvfølgeligt. Ligesom det er tilfældet med andre forhold af trofast efterlevelse af evangeliet, så kræver det at blive viet på Herrens måde villighed til at fornægte sig ugudelighed og verdslighed - og en beslutning om at gøre vor Faders vilje. Ved denne troshandling viser vi vores kærlighed til Gud og vores hensyntagen til en endnu ufødt slægt. Ligesom vores familie er vores største kilde til glæde i dette liv, sådan kan den også udmærket blive det i evigheden.

Præsident Ezra Taft Benson talte ved to konferencemøder.

For det fjerde: *At ofre, at tjene med jeres tid og* midler for at opbygge Guds rige på jorden. Den store lov om åndelig lykke og fremgang blev udtalt af Mesteren med disse ord:

„Hvis nogen vil gå i mit spor, *skal han fornægte sig selv* og tage sit kors op og følge mig!

Thi den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister . sit liv for min skyld, skal bjærge det." (Matt. 16:24-25; fremhævelse tilføjet.)

Muligheder for at miste sig selv til fordel for andre støder vi på hver eneste dag; moderen, som sørger for sine børns behov; faderen, som bruger tid på at instruere sine børn; forældre, som giver afkald på verdslige fornøjelser for at højne livet i hjemmet; børn, som sørger for deres gamle forældre; hjemmelærerarbejde; besøgslærerindernes arbejde; tid brugt til barmhjertighedsgerning; trøst ydet til dem, som har brug for styrke; flittig tjeneste i kaldelser i kirken ; samfunds- og offentlig tjeneste for at være med til at bevare vor frihed; økonomiske bidrag til tiende, fasteofre, støtte til missionærer, velfærds-, bygge- og tempelprojekter. Jo, sandelig, offerdagen er endnu ikke gået.

Et af Satans bedste stykke værktøj er stolthed; at få en mand eller kvinde til at blive så optaget af sig selv, at han eller hun bliver ufølsom overfor sin Skaber og sine medmennesker. Det forårsager utilfredshed, skilsmisse, de unges oprør, familiegæld og de fleste andre problemer, som vi kender.

Hvis I ønsker at finde jer selv, så lær at fornægte jer selv for at vilsigne andre. Glem jer selv og find nogen, som har behov for jeres tjenesteydelse, og I vil opdage hemmeligheden ved et lykkeligt, tilfredsstillende liv.

Præsident Harold B. Lee sagde: „Jeg er overbevist om en stor sandhed: Når som helst Herren har en stor velsignelse til et af sine børn, giver han den søn eller datter mulighed for at yde et stort offer." (i *Conference Report*, april 1947, s. 50.)

Ja, jeg bærer vidnesbyrd om, at ofre bringer himlens velsinelser med sig. Dette er „en offerdag" for Herrens folk! Jeg vidner for jer, at dette er en offerdag, at det er en del af Herrens plan for velsignelser af os, hans børn. Jeg beder, at vi vil gøre som salmisten opfordrer til: „Bring rette ofre og stol på Herren!" (Salm. 4:6) I Jesu Kristi navn. Amen.

31. marts 1979

Præstedømmets møde, lørdag

Herrens hær

af Thomas S. Monson
De tolvs Råd

Denne aften er jeg klar over, at I, mine brødre, repræsenterer den største samling af præstedømmet, der endnu har forsamlet sig. Jeg beder om Vor himmelske Faders hjælp, at han må inspirere og styrke mig.

For 24 år siden sad jeg oppe på korets rækker i Assembly Hall, som befinder sig syd for os her på Temple Square Anledningen var en stavskonference. Ældste Joseph Fielding Smith og ældste Alma Sonne havde fået til opgave at omorganisere vort stavspræsidentskab. Det aronske præstedømme, inklusive medlemmerne i biskoprådene, stod for musikken i forbindelse med stavskonferencen. De af os, der tjente som biskopper, sang sammen med vore unge mænd. Efter vi havde sunget vor første afdeling, gik bror Smith på talerstolen og bekendtgjorde navnene på det ny stavspræsidentskab. Jeg er sikker på, at alle andre i præsidentskabet var blevet informeret om deres kaldelse, men det var jeg ikke. Efter at have oplæst mit navn, sagde bror Smith: „Hvis bror Monson er villig til at acceptere dette kald, vil vi gerne høre fra ham nu." Mens jeg stod på talerstolen og stirrede ud på det hav af ansigter, mindedes jeg den sang, som vi netop havde sunget. Titlen var „Hav mod, min dreng, til at sige nej". Som mit tema i forbindelse med min accept af denne kaldelse valgte jeg „Hav mod, min dreng, til at sige ja". Det er dette mod, jeg søger denne aften.

Ordene i en kendt salme beeskriver dig:

Se her! En mægtig styrke,
med banner, skjold og sværd
går frem på livets slagmark
i modig krigerfærd.
Dens rækker af soldater
straks ved signalets klang
glad følger deres leder
og synger sejrens sang.
Sejren stor bliver vor
ved ham, der os har løst
Sejren stor bliver vor
i Jesu Kristi navn.
Sejren stor er nu vor
er nu vor i Jesu Kristi navn.
SSalme 91)

Præstedømmet repræsenterer en mægtig hær af retfærdighed - endda en kongelig hær. Vi ledes af en Guds profet. Den

øverste ledelse har vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Vore marchordrer er klare. De er præcise. Mattæus beskriver vor udfordring i disse ord af Mesteren: „Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer

„I kommende missionærer er blevet holdt tilbage til denne specielle tid. Høsten er stor - livets største mulighed er jeres."

alle dage indtil verdens ende." (Matt. 28:19-20) Fulgte disse tidlige disciple denne goddommelige befaling Markus beretter: „Men de gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med. . ." (Markus 16:20)

Befalingen om at gå ud er ikke blevet tilbagekaldt. Den er snarere atter blevet fremhævet. I dag tjener 28.000 missionærer som svar på dette kald. Flere tusinder vil snart besvare kaldet. Der vil i juli blive organiseret 9 nye missioner, hvorved det samlede antal af missioner vil blive bragt op til 175. Hvilken spændende og udfordrende tid at leve i!

I, som bærer det aronske præstedømme og ærer det, er blevet tilbageholdt til denne særlige periode i historien. Høsten er i sandhed stor. Vær ikke i tvivl herom: livets største mulighed er jeres. Evighedens velsignelser venter på jer. Hvorledes kan du bedst reagere? Må jeg foreslå, at du udvikler 3 dyder, nemlig:

1. Et ønske om at tjene.
2. Tålmodighed til at forberede sig.
3. Villighed til at arbejde.

Ved at gøre dette vil du altid være en del af Herrens kongelige hær. Lad os betragte hver af disse 3 dyder hver for sig.

For det første, et ønske om at tjene. Kom i hu Herrens kvalificerende udtalelse: „Se, Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag". (L&P. 64:34) En sidste dages hellig præst har givet dette råd. Så længe som pligtfølelsen er større end følelsen af villighed, vil mænd kæmpe, fordi de er tvunget hertil og ikke fordi de elsker deres land. Pligten udføres ikke værdigt, førend den udføres af én, som med glæde ville have gjort mere, havde han blot kunnet. Er det ikke passende, at du ikke kalder dig selv til dette arbejde? Er der ikke visdom i, at dine forældre ikke kalder dig, men at du tværtimod kaldes af Gud ved profeti og åbenbaring? Dit kald bærer kirkens præsidents underskrift.

I mange år havde jeg det privilegium at tjene sammen med præsident Spencer W. Kimball, mens han var formand for kirkens missionærkomité. Disse missionærudpegningsmøder, som jeg aldrig vil glemme, var fulde af inspiration og af og til afbrudt af humor. Jeg husker en anbefalingsformular for en vordende missionær, hvorpå biskoppen havde skrevet: „Denne unge mand er nært knyttet til sin mor. Hun spekulerer på, om det er muligt at få ham sendt til en mission i nærheden af hans hjem i Californien, så hun lejlighedsvis kan besøge ham og ringe til ham ugentligt." Mens jeg læste denne kommentar højt, ventede jeg på præsident Kimballs udtalelse om, hvor han skulle sendes hen. Jeg bemærkede et glimt i hans øjne og et venligt smil spillede om hans læber, idet han uden yderligere kommentarer sagde: „Send ham til Johannesburg Sydafrika Mission."

Det vil føre for vidt at nævne de mange tilfælde, hvor et særligt kald har vist sig at være styret af forsynet. Dette ved jeg, at guddommelig inspiration er til stede

ved sådanne hellige missionærudpegelser. Sammen med jer anerkender vi den sandhed, der på så enkel måde fremføres i Lære og Pagter: „Dersom I derfor ønsker at tjene Gud, da er I kaldet til arbejdet." (L&P. 4:3)

For det andet, tålmodighed til at forberede sig.

Forberedelse til en mission er ikke en pludselig ting. Den begyndte før du kan huske det. Hver klasse i primary, søndagsskolen og seminar - hver præstedømmeopgave - havde et større anvendelsesområde. Stille og næsten umærkeligt blev et liv formet, en livsbane begyndt, et menneske skabt. Poeten har sagt:

Den, som påvirker en dreng med Mesteren plan,
former løbet for en kommende mand.

Hvilken udfordring er det ikke at være vejleder for et kvorum af drenge! Vejledere, tænker I virkelig over jeres muligheder? Overvejer I? Beder I? Forbereder I jer? Forbereder I drengene?

Da jeg var 15 år gammel, blev jeg kaldet til at præsidere over et kvorum af lærere. Vor vejleder interesserede sig for os, og vi vidste det. En dag sagde han til mig: „Tom, du kan lide at opdrætte duer, ikke sandt?"

Jeg svarede varmt: „Ja."

Så gav han mig dette tilbud: „Hvad vil du synes om, at jeg gav dig et par racerene Birmingham Roller duer?"

Denne gang svarede jeg: „Ih tak!" Ser I, de duer, som jeg havde, var den almindelige art, som jeg havde fanget oppe på taget af Grant Elementary School.

Han inviterede mig hjem til sig den næste aften. Den næste dag var den længste i hele mit unge liv. En time i forvejen stod jeg og ventede på, at min vejleder skulle komme hjem fra arbejde. Han tog mig med op på dueslaget i en lille stald bagved gårdspladsen. Mens jeg kiggede på de skønneste duer, jeg endnu havde set, sagde han: „Vælg den han, du ønsker, og så vil jeg give dig en hun, som er forskellig fra alle andre duer i verden." Jeg foretog mit valg. Han lagde da en lille spinkel hun i min hånd. Jeg spurgte, hvad det var, der gjorde hende så forskellig. Han svarede: „Se omhyggeligt efter, så vil du bemærke, at hun kun har ét øje." Ganske rigtigt, der manglede et øje. En kat havde forvoldt skaden. „Tag dem med hjem til dit dueslag," tilrådede han mig. „Hold dem der i cirka 10 dage og slip dem så løs, så du kan se, om de vil blive hos dig."

Jeg fulgte hans instruktioner. Da jeg slap dem løs, spankulerede hannen oppe på taget af dueslaget, hvorefter den vendte

Salt Lake tabernaklets indre

„Vi vil sørge for, at han kommer i denne uge," sagde jeg frivilligt.

Denne oplevelse blev gentaget igen og igen. Jeg var en moden mand, før jeg fuldt ud blev klar over, at Harold, min vejleder, i sandhed havde givet mig en særlig due. Den eneste due i hans dueslag, som han vidste, ville komme tilbage hver gang, hun blev sluppet fri. Det var hans inspirerede måde at holde et ideelt personligt præstedømmeinterview - med lærernes kvorumspræsident hver anden uge. Jeg skylder den enøjede due meget. Jeg skylder denne kvorumsvejleder endnu mere.

Han havde tålmodighed til at hjælpe mig med at forberede mig på de muligheder, der lå forude.

For det tredie, villighed til at arbejde. Missionærarbejde er vanskeligt. Det vil beslaglægge din energi. Det vil udtømme din kapacitet. Det vil kræve din yderste anstrengelse - ofte mere end din yderste anstrengelse. Husk, at løbet tilbage for at spise. Den enøjede hun forsvandt øjeblikkeligt. Jeg ringede til Harold, min vejleder, og spurgte: „Er den enøjede due vendt tilbage til dit dueslag?"

„Kom herover," sagde han, „så skal vi se."

Mens vi gik fra hans køkkendør over til dueslaget, sagde min vejleder: „Tom, du er præsident for lærernes kvorum." Det vidste jeg allerede. Så tilføjede han: „Hvad vil du gøre for at få Bob aktiv?" Jeg svarede: „Jeg vil sørge for, at han kommer til kvorumsmødet i næste uge." Så rakte han hånden op i en særlig rede og gav mig den enøjede due. „Hold hende inde nogle få dage og prøv så igen." Det gjorde jeg, og endnu en gang forsvandt hun. Igen samme oplevelse. „Kom herover, så skal vi se, om hun er vendt tilbage hertil." Derefter bemærkningen, mens vi gik over til dueslaget: „Til lykke med at få Bob til præstedømmemøde. Hvad vil du og Bob nu gøre for at aktivisere Bill?"

vindes ikke af hurtigløberen ej heller kampen af heltene (Se Præd. 9:11) - men af den, der holder ud til enden. Bestem dig til følgende:

Hold dig til din opgave, til den holder sig til dig.
Mange begynder, men få slutter af.
Ære, magt, plads og ros
vil altid tilfalde den, som afslutter sit arbejde.
Hold dig til din opgave, til den holder sig til dig.
Bøj dig for den, sved over den og smil til den,
for ud af bøjningen, sveden og smilet
vil livets sejre komme efter en stund.

Under de sidste faser af den 2. verdenskrig fyldte jeg 18 og blev ordineret som ældste - en uge før jeg drog afsted til aktiv tjeneste i flåden. Et medlem af biskoprådet var mødt op på stationen for at tage afsked med mig. Lige før toget skulle til at køre, anbragte han i min hånd en bog, som jeg viser jer her i aften. Den har titlen Missionærhandbogen. Jeg lo og sagde: „Jeg skal ikke på mission." Han svarede: „Tag den alligevel. Den kan være nyttig for dig."

Det var den. Under grunduddannelsen instruerede vor kompagnichef os i, hvorledes vi bedst kunne pakke vort tøj i en stor køjesæk. Han tilrå-dede os: „Hvis I har en hård rektangulær genstand, kan I anbringe den i bunden af køjesækken, så vil jeres tøj ligge mere fast." Jeg huskede pludselig den helt rigtige, rektangulære genstand - *Missionærhandbogen.* Således gjorde den tjeneste i 12 uger.

Natten før vores juleorlov drejede vore tanker sig som altid om hjemmet. Barakkerne var stille. Pludselig blev jeg klar over, at min kammerat i den tilstødende køjeseng - en mormondreng, Leland Merrill - stønnede af smerte. Jeg spurgte: „Hvad er der i vejen, Merrill?" Han svarede: „Jeg er syg, jeg er virkelig syg."

Jeg rådede ham til at gå over til basens apotek, men han svarede negativt, idet han vidste, at et sådant skridt ville forhindre ham i at komme hjem til jul.

Timerne blev lange; hans stønnen voksede. Da hviskede han i desperation: „Monson, Monson, du er ældste, ikke?" Det bekræftede jeg, hvorpå han bad: „Giv mig en velsignelse."

Jeg var fuldkommen klar over, at jeg aldrig havde givet en velsignelse. Jeg havde aldrig selv fået en sådan velsignelse. Jeg havde aldrig oplevet at se en velsignelse udført. Min bøn til Gud var en indtrængende bøn om hjælp. Svaret kom: „Se i bunden af køjesækken." Det var grunden til, at jeg klokken 2 om natten tømte indholdet af køjesækken ud på dørken. Derefter tog jeg den hårde, rektangulære genstand - *Missionærhåndbogen* - hen til natlyset og læste, hvorledes man velsigner de syge. Mens henved 60 nysgerrige sømænd så til, gik jeg i gang med velsignelsen. Før jeg fik begyndt på at stuve min udrustning, sov Leland Merrill som et barn.

Den næste morgen vendte Merrill sig smilende over imod mig og sagde: „Monson, jeg er glad for, at du bærer præstedømmet." Hans glæde blev kun overgået af min taknemmelighed.

I kommende missionærer, må Vor himmelske Fader velsigne jer med et ønske om at tjene, tålmodighed til at forberede sig og villighed til at arbejde, således at I og alle de, som udgør Herrens kongelige hær, kan gøre sig fortjent til hans løfte: „. . .jeg vil gå foran jer. Jeg vil være på jeres højre og venstre side; min Ånd skal være i jeres hjerter og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer." (L&P. 84:88)

Dette er min alvorlige og oprigtige bøn. Det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn, Amen.

Personlig og familiemæssig finansiel beredthed

af ældste Franklin D. Richards,
præsidiet for De halvjerds' første Kvorum

Mine kære brødre, jeg glædes med jer over den vidunderlige ånd, der findes i dette præstedømmemøde. Jeg er taknemmelig over, at min ånd blev reserveret til at komme til jorden i denne uddeling af evangeliets fylde, hvor Jesu Kristi evangelium er blevet gengivet, og hvor vi har en Guds profet, vor elskede præsident Spencer W. Kimball til at vejlede os.

Hver eneste af os er berettiget til udødelighed gennem vor Herre og Frelser Jesu Kristi forsonende offer, men for at nyde evigt liv, må vi udarbejde vor egen frelse dag for dag.

Hvilken vidunderlig filosofi - arbejdets evangelium - evig udvikling!

Præsident David O. McKay sagde: „Lad os . . . være klar over, at *privilegiet* til at arbejde er en gave, at *kraften* til at arbejde er en velsignelse, at *kærlighed* til arbejdet er fremgang."

(*True to the Faith*, samlet af Llewelyn R. McKay, Salt Lake City: Bookcraft, 1966, s. 287).

I de næste minutter vil jeg især gerne henvende mig til mine unge venner i det aronske præstedømme. I er måske ikke klar over det, men mens I er unge, fastsætter I det mønster, som vil følge jer gennem hele livet. Det er uhyre vigtigt, at I fastsætter et godt mønster, mens I er unge.

Jeg er taknemmelig over, at jeg havde en far og mor, som, da jeg var dreng, lærte mig vigtigheden af at betale tiende og bruge mindre end jeg tjente, således at jeg kunne spare sammen til skole og mission.

Som stor dreng opdrættede jeg kyllinger og solgte æg i nabolaget, slog græsplæner, arbejdede i et varehus, på et teglværk og solgte senere tryksager. Ved at arbejde fik jeg mine egne penge til at bruge, og jeg følte mig temmelig voksen. Jeg betalte tiende, sparede op til min mission og til min skoleuddannelse, og hvad der var tilbage kunne jeg bruge, som jeg havde lyst til.

Mine forældre lærte mig, at tiende var en befaling fra Vor himmelske Fader og en måde, hvorpå vi kan vise vores kærlighed for ham og vor taknemmelighed for alle de velsignelser, som han giver os. Jeg har stadig en tiendekvittering, som jeg fik, da jeg var 8 år gammel, og den hører til blandt mine klenodier.

Jo yngre en dreng er, når han lærer disse vigtige lektier, jo mere bliver de en del af hans liv. Jeg er sikker på, at mange af de velsignelser, som jeg har nydt i mit liv, er kommet til mig, fordi jeg som dreng lærte vigtigheden af at arbejde og at være økonomisk, betale min tiende og spare op til mission og skole.

Når en ung mand tager på mission eller går på skole og selv betaler en del af udgifterne, vil han almindeligvis arbejde

hårdere, være mere lykkelig og have større fremgang.
Lad mig nu tale til jer lidt ældre præstedømmebærere så vel som til de . yngre børdre.
Uanset de vanskeligheder, der findes i verden, må vi som et folk erkende, at vi er blevet rigt velsignet med denne verdens ressourcer. Vi er i virkeligheden blevet forvaltere af vore jordiske besiddelser.
Gennem kirkens historie er lærdommen om personlig og familiemæssig beredthed blevet fremhævet af kirkens ledere. 6 faser i personlig og familiemæssig beredthed er blevet fremhævet af vore ledere: uddannelse, udvikling af karriere, finansiel, sundhedsmæssig og åndelig beredthed samt hjemmeproduktion og -forråd.
På baggrund af vore dages moralske og sociale forhold, så vel som ustabile økonomiske forhold i så godt som alle lande, føler jeg mig tilskyndet til at tale om vigtigheden af personlig og familiemæssig finansiel beredthed.
Vi må nødvendigvis erkende, at finansielle problemer er årsag til megen ulykke og så afgjort én af hovedårsagerne til familieproblemer og skilsmisser.
Herren har fortalt os, at hvis vi er beredte, behøver vi ikke at frygte. (Se L&P. 28:30) Hvilken velsignelse er det ikke at være fri for finansiel frygt.
Jeg vil gerne foreslå en formular, hvorved vi kan opnå og bevare finansiel beredthed:
1. Betal tiende og offerydelser.
2. Arbejd dig ud af gæld og undgå gæld.
3. Benyt dit overskud fornuftigt.
Denne formular kan på ligefod benyttes af ung som gammel. Lad mig kort omtale disse 3 punkter.
For det første, betal tiende og offerydelser. Herren har sagt:
.. — „Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: ,Hvorved har vi bedraget dig?' Med tienden og offerydelsen! . . . .
Bring hele tienden til forrådshuset . . . sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål." (Mal. 3:8, 10)
I denne uddeling har Herren åbenbaret for os, at dette er . . . „en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende . . ." (L&P. 64:23)
Brødre, indvilligelse i at efterleve tiendeloven vil åbne himmelens sluser og vil gennem offer og lydighed bringe timelige og åndelige velsignelser. Det er i sandhed det første skridt mod personlig og familiemæssig finansiel beredthed.
Så længe man er ærlig overfor Herren, er tiendebeløbets størrelse ikke af betydning. Enkens eller barnets skærv er lige så betydningsfuld og acceptabel som den rige mands offerydelser. Når mænd, kvinder og børn er ærlige overfor Herren og betaler deres tiende og offerydelser, giver Herren dem visdom, hvorved de kan gøre lige så meget eller mere med resten, end hvis de ikke havde været ærlige overfor Herren. De er velsignede og har fremgang på forskellig måde - åndelig, fysisk og følelsesmæssigt så vel som timeligt. Jeg ved, at dette er sandt, og jeg er sikker på, at mange af jer kan bære et lignende vidnesbyrd. Husk altid på Herren Jesu ord: „Saligere er det at give end at modtage." (Ap. Gern. 20:35)
Og nu, punkt nummer 2 i formularen - *arbejd dig ud af gåld og undgå gæld.* I en nutidig åbenbaring har Herren givet os disse befalinger: „Og atter, sandelig siger jeg jer angående jeres gæld: Se, det er min vilje, at I betaler alt, hvad I skylder." (L&P. 104:78) Og igen: „Betal den gæld, som du har pådraget dig . . . Frigør dig for gæld." (L&P. 19:35)
Præsident Joseph F. Smith rådede de hellige til „at komme ud af gæld og undgå gæld, da vil du være både finan-

sielt og åndeligt fri". (CR, okt. 1903, s. 5)
I forbindelse med at arbejde sig ud af gæld og undgå gæld findes der visse grundlæggende principper, vi som enkeltpersoner og familier kan benytte os af:

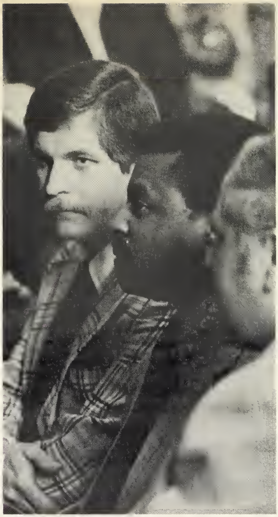
1. Brug ikke mere end du tjener.
2. Udarbejd og benyt kort- og langsigtede budgetter.

- Der findes en formular - betal tiende og offerydelser, undgå gæld, og benyt dit overskud fornuftigt.

---

3. Spar regelmæssigt en del af din indkomst op.
4. Benyt kredit med visdom, hvis det overhovedet er nødvendigt. En fornuftig gæld kan f.eks. retfærdiggøres ved erhvervelsen af et hjem eller en uddannelse.
5. Bevar og benyt dine aktiver gennem passende planlægning af dine skatte- og ejendomsforhold.

Jeg ved, at det er muligt at arbejde sig ud af gæld og undgå gæld ved at følge disse enkle og fundamentale principper.
Hvad vil dette betyde for os som enkeltpersoner og familier?
Præsident Heber J. Grant sagde: „Hvis der findes en enkel ting, som vil bringe fred og tilfredshed til det menneskelige hjerte, så er det ikke at bruge mere, end vi tjener; og hvis der findes noget, som er tyngende, nedslående og beklemmende, så er det at have gæld og forpligtelser, som vi ikke kan indfri." (*Relief Society Magazine*, maj 1932, s. 302) Brødre, jeg kan personligt bære vidnesbyrd om, at dette er sandt.

Det 3. punkt i formularen er *benyt dit overskud fornuftigt*. Dette er i mange henseender den virkelig prøve på et menneskes holdning overfor sine jordiske besiddelser. Et menneske, som stiller jordiske besiddelser op mod det, der hører Gud til, viser ringe forståelse for evige værdier.
Præsident Brigham Young har dette at sige om denne sag:
„Når dette folk er rede til på rette måde at benytte denne verdens rigsom til opbyggelsen af Guds rige, så er Han rede og villig til at skænke os den. . .
Jeg kan lide at se mænd blive rige gennem deres flid, klogskab, ledelse og spar-

sommelighed og derefter tilegne denne rigdom til opbyggelsen af Guds rige på jorden." (*Journal of Discourses*, 11:114115)

Personligt føler jeg meget kraftigt, at for at fremme disse belæringer, bør hver mand, som har ejendom og midler, leve på en sådan måde, at han skaffer sig visdom til at vide, hvorledes han på bedst mulig måde kan bruge disse ting til fremme for sin families velfærd, sine medmennesker og for opbyggelsen af Guds rige.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at personlig og familiemæssig beredthed er af vital betydning for vort evige velfærd og vor lykke; det er vigtigt at stå stærkt finansielt, så vel som åndeligt, følelsesmæssigt og fysisk.

Ja, finansiel styrke tilvejebringes ved at holde Guds befalinger, betale en ærlig tiende, udvikle gode arbejdsvaner, være sparsommelig, ikke bruge mere end man tjener samt bruge vore midler med visdom.

Må hver eneste af os forpligte sig denne aften til at gøre disse store principper til en del af vort liv.

Brødre, hvor er det vidunderligt at vide, at Gud lever og Jesus er Kristus, vor Frelser og Forløser, at vide, at evangeliet ved profeten Joseph Smiths hjælp i sin fylde er blevet gengivet sammen med magten til at handle i Guds navn, at vide, at der findes en levende profet, som leder kirken i dag, vor elskede præsident Spencer W. Kimball. Jeg beder om, at vi kan have tilstrækkelig dømmekraft til at følge hans vejledning. I Jesu Kristi navn. Amen.

Konferencedeltagerne udnytter tiden, mens de venter på at komme ind i tabernaklet til præstedømmemødet.

Tillid til Herren

af Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

- Jeg vil især henvende mig til det aronske præstedømme. Imidlertid tror jeg, at det, jeg vil sige kan anvendes på os alle. Jeg vil begynde med Almas vidnesbyrd til sin søn. Han vidnede „at hver den, der sætter sin lid til Gud, vil blive styrket i sine prøver og trængsler og genvordigheder, og vil blive ophøjet på den yderste dag". (Alma 36:3)

Jeg beder jer indtrængende, I unge bærere af det aronske præstedømme - og os alle - om at beslutte jer nu, i jeres ungdom, til at sætte jeres lid til Herren og til gennem lydighed mod hans befalinger at gøre jer fortjent til retten til at modtage de specielle velsignelser, som han har lovet, hvis vi vil leve på en speciel måde - som f.eks. de velsignelser, der er nævnt i visdomsordet, da Herren sagde, at „alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.

Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel. Amen". (L&P. 89:18-21)

Denne henvisning til dødens engel, som gik forbi Israels børn, viser tilbage til den begivenhed hvor Herren for at overtale ægypterne til at lade Israel rejse „. . .ihjelslog. . . alle de førstefødte i Ægypten lige fra Faraos førstefødte, der skulle arve hans trone, til den førstefødte hos fangen, der sad i fangehullet, og alt det førstefødte af kvæget. . . .og der lød et højt klageskrig i Ægypten, thi der var intet hus, hvor der ikke fandtes en død". (2. Mos. 12:29-30)

Men ved denne dødbringende mission gik dødens engel forbi de israelitters hjem, som havde mærket overligger og dørkarme med blodet fra et lam, således som Herren havde anvist.

Det fremgår af visdomsordet og andre skriftsteder, at der findes dødens engle, som har et arbejde at udføre blandt jordens folk i denne sidste uddeling. Herren fortalte i 1831 profeten Joseph Smith, at fordi alt kød var fordærvet for ham og mørkets magter herskede på jorden, ventede „, . . englene . . . på det store bud: at høste jorden og sanke ugræsset sammen for at det kan opbrændes. . ." (L&P. 38:12)

I 1894 sagde præsident Woodruff: „Gud har holdt dødens engle tilbage i mange år, for at de ikke skal høste hveden sammen med ugræsset. Men jeg ønsker nu at fortælle jer, at disse engle har forladt himmelens portaler, og at de nu står over dette folk og denne nation, og at de kredser over jorden, mens de venter på at lade dommene strømme ud. Og fra denne dag skal de strømme ud. Frygtelige ulykker og trængsler stiger i antal

over jorden, og der er en mening med disse ting". (*Improvement* Era, okt. 1914, s. 1165)

- Mine elskede brødre, på baggrund af denne åbenbarede viden og forståelse, som Herren har givet os angående det, der sker omkring os, er det da ikke vidunderligt at have den forsikring, at hvis vi vil iføre os legemer, som er renset gennem overholdelse af visdomsordet, så vil disse dødens engle gå forbi os, ligesom de gjorde med Israels børn, og ikke slå os ihjel? Dette er én af de velsignelser, der kommer af at overholde visdomsordet.

De lovede velsignelser i forbindelse med overholdelse af tiendeloven er lige så specifikke, som de velsignelser, der følger af at overholde visdomsordet. En af disse velsignelser har at gøre med jordens frugtbarhed. Jeg husker, hvorledes denne tanke gjorde et dybt indtryk på mig, da jeg for mange år siden lyttede til ældste James E. Talmage, som var én af vore store apostle, da jeg var ung. „Ved I," sagde han, „at jorden kan helliggøres gennem den tiende, der betales af dens frembringelser. Landet kan helliggøres. Der er forbindelse mellem elementerne, naturens kræfter og menneskers handlinger." (*Conference* Report, okt. 1929, s. 68)

Denne udtalelse er i harmoni med præsident Brigham Youngs følelser: „Tal om disse rige dale, og hvorfor der ikke findes noget andet folk på jorden, som kunne have kommet her og levet her. Vi bad for landet, indviede det sammen med vandet, luften og alt, hvad der vedrører det, til Herren, og himmelens velsignelser hvilede over landet og det blev frugtbart." (*Journal of Discourses*, 12:288)

En anden belønning for at betale tiende lyder næsten som en afgrødeforsikring. Lyt:

„Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarernes Herre, om jeg da ikke åbner jer himlens sluser og udøser velsignelse over jer i overmål.

Og jeg vil for jeres skyld skræmme æderne, så at de ikke ødelægger jer landets afgrøde, og vinstokken skal heller ikke lade sin frugt falde til jorden, førend tiden er inde, siger Hærskarernes Herre". (3 Nephi 24:10-11)

Præsident Grants ubegrænsede tro på, at Herren vil give fremgang til dem, som frit giver af deres midler til opbyggelse af hans rige, har haft en udpræget virkning på mit liv. For mange år siden hørte jeg ham fortælle om et faste- og vidnesbyrdsmøde, som han havde overværet, hvor hans biskop havde anmodet om bidrag. Skønt ganske ung havde præsident Grant 50 dollars i sin lomme, penge som han havde til hensigt at sætte i banken. Biskoppen tog 5 dollars og gav ham de 45 tilbage, idet han sagde, at dette var hans fulde andel. Præsident Grant svarede: „Biskop Woolley, med hvilken ret afskærer du mig fra at bringe Herren i gæld til mig? Sagde du ikke her i dag, at Herren belønner 4-foldigt? Min mor er enke, og hun har behov for 200 dollars."

„Min dreng," spurgte biskoppen, „tror du, at du, dersom jeg tager de resterende 45 dollars, vil få de 200 dollars hurtigere?"

„Bestemt," svarede præsident Grant.

Her var en demonstration af tro, som biskoppen ikke kunne modstå. Han tog de resterende 45 dollars.

Præsident Grant bar vidnesbyrd om, at der på vej til arbejde efter faste- og vidnesbyrdsmødet var tilflydt ham en idé, som gjorde det muligt for ham at tjene 218 dollars og 50 cents. Da han år senere omtalte denne hændelse, sagde han: „En eller anden vil måske sige, at det ville være sket alligevel.

Jeg tror ikke, at det ville være sket. Jeg

tror ikke, at jeg ville have - fået den idé, . ." sagde han.
„Jeg har en fast tro på, at når vi opfylder vor finansielle pligt, så vil Herren åbne himlens sluser og udøse velsignelser af en åndelig natur, som har langt større værdi end timelige ting. Men jeg tror også, at han giver os velsignelser af timelig natur." (*Improvement Era*, aug. 1939, s. 439)
En yderligere belønning for at betale tiende er en garanti om ikke at blive

„... hver den, der sætter sin lid til Gud, vil blive styrket i sine prøver og trængsler og genvordigheder. . ."

tilintetgjort i den opbrænding, som vil ledsage Frelserens andet komme. I det 85. afsnit i Lære og Pagter forklarer Herren, at formålet med sit folks tiendebetaling er, at de „. . . beredes til at undgå hævnens og opbrændelsens dag. . ."(vers 3). I afsnit 64 siger han: „Se, nu hedder det ‚i dag' (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er dette en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende; thi den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når han kommer." (L&P. 64:23)
Personligt har jeg altid betragtet tiendeloven som værende arveloven i Zions land, thi Herren sagde, da han gav denne lov, at alle som samles i Zions land skal holde denne lov, ellers skal de ikke anses for værdige til at bo iblandt indbyggerne i dette land. (Se L&P. 119:5)
Den 3. specifikke befaling, som jeg vil rette jeres opmærksomhed mod er: „Du skal ikke bedrive hor". (L&P. 42:24)
Selvfølgelig husker I Almas belæring til sin søn Corianton, at ukyskhed er den mest alvorlige synd i Guds åsyn næstefter mord (se Alma 39: 3-5). I husker også disse ord i Paulus' brev til Korinterne: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds ånd bor i jer?
Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham. . ." (1. Kor. 3:16-17)
For nogle år siden sagde Det øverste Præsidentskab til kirkens ungdom: „Det er bedre at dø ren, end at leve urent." (*Conference Report*, apr. 1942, s. 89)
Jeg husker, hvorledes min far indprentede mig det alvorlige i ukyskhed. Han og jeg stod på jernbanestationen i Rexburg, Idaho, tidligt om morgenen den 12. november 1920. Vi hørte fløjtet fra toget og vidste, at i løbet af 3 minutter ville jeg være på vej til Australien for at udføre en mission. I løbet af denne korte tid sagde min far blandt andet til mig: „Min søn, du skal langt væk fra dit hjem. Men din mor og jeg, og dine brødre og søstre vil hele tiden huske dig i vore tanker og bønner, vi vil glædes sammen med dig over din fremgang, og vi vil dele din sorg over dine skuffelser. Når du bliver afløst og vender tilbage, vil vi med glæde hilse på dig og byde dig velkommen tilbage i familiens kreds. Men husk dette, min søn, vi ville hellere komme til denne station og hente dit legeme i en kiste, end at du kom hjem uren og har mistet din dyd."
Jeg overvejede dengang denne udtalelse. Jeg havde på dette tidspunkt ikke den fulde forståelse, således som min far havde, af denne udtalelse, men jeg har aldrig glemt den.
Jeg kan ikke komme i tanke om nogen velsignelse, som man mere brændende bør ønske, end de velsignelser, som er blevet lovet de rene og dydige. Jesus talte om særlige belønninger for forskellige dyder, men reserverede, så vidt som det forekommer mig, den største belønning

for de rene af hjertet, „thi de skal se Gud", sagde han. (Matt. 5:8) Og ikke alene skal de se Herren, men de skal også føle sig hjemme i hans selskab.

..- Her er hans løfte - Frelserens løfte: „. . .pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn. . ." (L&P. 121:45)

Belønningen for dyd og følgen af ukyskhed er dramatisk afbilledet i Josefs og Davids liv.

Skønt han var slave i Ægypten, stod Josef fast under presset fra den største fristelse. Som belønning modtog han de ypperligste velsignelser, blandt de velsignelser, der blev givet til Jakobs sønner; han blev forfader til Israels 2 udvalgte stammer. De fleste af os kan i stolthed regnes blandt hans efterkommere.

Derimod gav David efter for fristelsen, skønt han var favoriseret af Herren og blev henvist til som en mand efter Herrens hjerte. Hans ukyskhed førte til mord, og som følge deraf mistede han sine familier og sin ophøjelse. (Se L&P. 132:39)

Jeg ønsker ikke at sige mere, mine brødre, end blot at forny min bøn om, at vi alle må tro på Herrens løfter og leve således, at vi er dem værdige. Lad os ikke være på samme måde som visse mennesker på Malakias tid. De fremførte, at det var forgæves og ikke kunne betale sig, at tjene Gud, for efter deres mening blev de stolte lykkelige, de onde kom til vejrs, og de, som fristede Gud, slap godt fra det. (Mal. 3: 14-15)

Lad os være fornuftige nok til at erkende og huske at der i dag, såvel som på Malakias tid, føres en bog for Herren over de, som frygter ham og tænker på hans navn, og de „. . . skal tilhøre mig, siger Hærskarernes Herre, og jeg vil handle nænsomt med dem, som en fader handler nænsomt med sin søn, der tjener ham.

Da skal I atter kende forskel på retfærdig og gudløs, på den, som tjener Gud, og den, som ikke tjener ham.

. Thi se, dagen kommer, luende som en ovn; og alle de frække og alle, som øver gudløshed, skal blive som strå, og dagen, som kommer, skal lade dem gå op i luer, siger Hærskarers Herre, så der ikke levnes rod eller gren af dem.

Men", siger Herren i et strålende løfte til den retfærdige, „for eder, som frygter mit navn, skal retfærds sol opgå med lægedom under sine vinger, og I skal gå ud og boltre eder som kalve, der kommer fra stalden". (Mal. 3:17-18, 4:1-2)

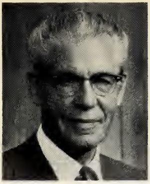
O, mine elskede brødre, tro på og lev for Herrens løfter ved at holde hans bud. Hvis I vil gøre dette, selv om I ikke nu har fuld tillid til disse løfter, så forsikrer jeg jer, at denne tillid vil komme.

„. . .(bliv). . . aldrig trætte af at gøre det gode, men . . . (vær) sagtmodige og ydmyge af hjertet; thi sådanne skal finde hvile for sjælen."

O, husk at lære visdom i din ungdom, sagde Alma, „ja, lær i din ungdom at holde Guds bud. Ja, råb til Gud om hele dit underhold; ja, lad alle dine gerninger være for Herren, og hvor du end går, lad det ske i Herren, ja, lad dine tanker være henvendt til Herren; ja, lad dit hjertes attrå være til Herren evindelig.

Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, og han vil vejlede dig til det gode; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig, mens du sover; og når du står op om morgenen, da lad dit hjerte være fuldt af taknemmelighed til Gud; og dersom du gør det, skal du blive ophøjet på den yderste dag". (Alma 37:34-37)

At det må blive således med os alle, det beder jeg ydmygt om, I Jesu Kristi navn. Amen.

„Ifør jeg Guds fulde rustning. . ."

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Dette er i sandhed et inspirerende syn - den største samling af mænd, der kan forsamles hvor som helst på jorden, og for den største årsag. Jeg får altid en følelse af ærefrygt, når jeg ser ud over denne forsamling, og når jeg tænker på alle I præstedømmebærere, som er forsamlet i 1547 bygninger over hele verden.

Hvilken stor præstedømmehær udgør I ikke, som har fået overdraget Guds magt til at handle i hans navn. Jeg føler et stort ansvar, når jeg betænker formålet med denne samling.

Det synes passende at mindes ordene fra salmen „Modigt må vi kæmpe, indtil striden er endt". Eftersom disse ord passer ind i temaet for mit budskab i aften, vil jeg gerne citere en del af disse ord, eftersom de gælder for os som præstedømmebærere:

„*Modigt må vi kæmpe, indtil striden er endt . . .*
lønnen hist os venter, om vi den har fortjent,
når vi til vor Fader kommer hjem.
Nu mørkets magter byder os trods;
sandhed vort våben, Gud er med os,
dyd er vort banner, himlen vort hjem. . .
Retfærd og tålmod fylder vor barm,
tillid til Herrens mægtige arm,
sandhed vort løsen, himlen vort hjem. . .
Kæmp da for Guds rige og vor saligheds sag! . . .
fjenden snart må vige, når vi kæmper hver dag;
lad ham ej få overmagt igen!
Kundskab og lys, vort værn og vort skjold,
troen på Gud vi har i behold;
derfor vi modigt kæmper os frem. . ."
(*Salme* 131, den blå sangbog).

Min tales tekst er fra Paulus' brev til Efeserne:

„Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb.

Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet.

Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt.

Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder, og iførte retfærdigheden som brynje, tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium,

løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile,

tag imod frelsens hjelm og Åndens sværd, som er Guds ord.

Gør dette til enhver tid under stadig påkaldelse og bøn, idet I altid beder i Ånden . . . (Ef. 6:11-18)

Den store uro i verden i dag, krigene og

rygterne om krige påvirker os i høj grad, men som Paulus siger, så vil vor største og mest dødbringende kamp ikke være „. . .mod kød og blod, men mod magterne i himmelrummet. (Ef. 6:12)
Paulus advarede derefter efeserne, en advarsel, som gælder for os i dag, at vi kun kan modstå de onder, som omringer os, ved at tage Guds fulde rustning på, en rustning, som han derpå beskrev. Jeg vil gerne fra skriften give jer nogle eksempler, som viser, at de, som er iført denne rustning, hvilket vil sige at holde *alle* Guds befalinger, at de er i stand til at modstå fjenden eller deres fjender. Lad mig fortælle jer om David. (Se 1. Sam. 17)
Filisterne førte krig mod Israel, og filisteren Goliat udfordrede Israel til at vælge en mand til at kæmpe mod sig med den aftale, at taberne skulle trælle for vinderne.
Vi fortælles, at Goliat havde en kobberhjelm på hovedet og var iført en skælbrynje, at han havde kobberskinner på benene og mellem skuldrene, at hans spydstage var som en væverbom, at hans spysod vejede 600 sekel jern (ca. 10 kilo, O.a.), og at en skjolddrager gik foran ham.
Derimod tog David, da han havde indvilliget i at møde filisteren, kun sin stav, udsøgte sig fem glatte sten fra flodlejet og lagde dem i sin hyrdetaske.
Da Goliat så denne unge mand, som israelitterne havde sendt ud for at udfordre ham, blev han forarget og sagde: „Kom herhen, så skal jeg give himmelens fugle og markens vilde dyr dit kød!" David svarede filisteren: „Du kommer imod mig med sværd og spyd og kastevåben, men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herres, Israels slagrækkers Guds, navn, ham, som du har hånet. I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig ned og hugge hovedet af dig og i dag give himmelens fugle og jordens vilde dyr din og filisterhærens døde kroppe, for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel." (1. Sam. 17:44-46)
Derpå tog David, som var iført Guds rustning, en sten fra sin taske og brugte sin slynge til at slynge den ind i Goliats pande, som ikke var beskyttet, og Goliat faldt til jorden.
Præsident Romney har i aften fortalt jer, hvad der senere skete med David, efter at han var blevet konge, fordi han ikke fortsatte med at bære Guds fulde rustning. Vi må iføre os Guds fulde rustning, hvis ikke vil vi være modtagelige overfor fristelser på de områder, hvor vi er svage og som det ikke er lykkedes for os at beskytte ved at holde budene.
Et andet eksempel på den beskyttelse, som Guds fulde rustning giver, er Josef, som blev solgt i Ægypten. (Se 1. Mos. 37:39-47) Fra sin ungdom var han en trofast og sand ung mand, som altid holdt Guds befalinger.

Fordi han blev favoriseret af sin far, var hans brødre misundelige på ham og lagde planer om at slå ham ihjel, men hans bror Ruben overtalte dem til at skåne hans liv og smide ham i en cisterne, hvorfra han senere blev reddet, ført til Ægypten og solgt til Potifar, livvagtens øverste.
Potifar erkendte hurtigt hans værdi og han betroede ham alt, hvad han ejede. Bibelen siger, at . . . „Josef havde en smuk skikkelse og så godt ud." (1. Mos. 39:6)

Derfor kastede hans herres hustru sine øjne på ham, Josef vægrede sig mod hendes tilnærmelser, og han flygtede fra hende. Hun greb fat i hans kappe, som han lod blive i hendes hånd. Denne kappe brugte hun som vidnesbyrd imod ham.
Hendes mand troede på hendes løgne, og han kastede Josef i fængsel, hvor han

havde opholdt sig i mange år, da han blev kaldt frem for Farao.
Det fremgår, at kongen havde en drøm, som ingen af hans vismænd og ej heller hans troldmændkunne fortolke. En eller anden kom i tanke om, at Josef i fængslet havde tydet drømme, som var gået i opfyldelse, således som de var tydet.

„Det er vigtigt, at vi beslutter os for, hvad vi vil gøre, og hvad vi ikke vil gøre - længe før fristelsens øjeblik kommer."

Da Farao berettede sin drøm for Josef, var denne i stand til at tyde den og advarede om de syv år med stort overskud, som ville blive fulgt af syv hungersnødsår, og at disse år ville ramme Ægypten. Han var i stand til at give kongen instruktioner om, hvad han skulle gøre.
Josef gjorde det klart, at udtydningen kom fra Gud, som gennem denne drøm ledte Farao. Fordi Farao vidste, at Gud var med Josef, satte han han over hele Ægypten, og i denne position var Josef senere i stand til at redde sin egen familie fra sult. Jeg tror, at I alle kender beretningen.
Josef havde iført sig Guds fulde rustning, og Gud stod ham bi gennem alle de prøvelser, som han gennemgik. Da han forsatte med at holde budene og at kadle på Gud for hjælp og styrke, blev han velsignet og var i stand til at gøre, hvad Gud forlangte af ham.
Det er vigtigt, at vi tidligt beslutter os for, hvad vi vil gøre, og hvad vi ikke vil gøre. Længe før fristelsens øjeblik kommer, bør vi have besluttet os til at sige nej til cigaretten, whiskysjussen, den umo-

Præsident Marion G. Romney

ralske handling, ja til hvad som helst, der vil hindre os i at nyde fællesskab med Herrens Ånd.
Vi har alle forskellige svagheder og ting, der frister os. Vi bør undersøge vores liv for at finde hvilke svagheder, vi har, og hvor vi bør ruste os yderligere. Således at vi kan gøre det rette og ikke give efter for nogen fristelse.
Og nu et andet eksempel. Jeg tror ikke, at nogen har haft mere eller større erfaring, hvad angår den beskyttelse, som kommer gennem at iføre sig Guds fulde rustning, end Daniel havde (se Daniel 1-2, 6). Sammen med andre udvalgte unge mænd fra Israel, var Daniel blevet kaldt til kongens palads for på kong Nebukadnezars befaling at gennemgå en bestemt uddannelse.
I 3 år skulle de omhyggeligt opfostres, hvorefter de skulle føres frem for kongen. De skulle åbenbart bespises med den bedste mad. Heriblandt kongens bedste kød og vin.
Daniel og hans 3 venner, som vi kender som Sjadrak, Mesjak og AbedNego, bad om tilladelse til at afslå kongens kød og vin, men den overhofmester, som havde ansvar for dem, fortalte Daniel, at

kongen ville blive meget vred, hvis de så mindre sunde ud end de andre, fordi de havde undladt at spise kongens mad.
Daniel bad derfor om en tidages periode, hvori de kunne spise grøntsager og drikke vand, hvorefter de ville blive sammenlignet med de øvrige, som havde spist og drukket kongens mad - kød og vin.
Efter 10 dage så de både bedre og mere sunde ud end alle de øvrige, og de fik derfor lov til at fortsætte.
Efter 3 års forløb blev de ført frem for kongen, og vi fortælles, at der blandt dem alle ikke fandtes nogen, som var lig Daniel og hans 3 venner; og i alle ting vedrørende visdom og forståelse fandt kongen, at de var 10 gange bedre end alle troldmænd og astrologer i sit rige.
Hvilket sidestykke til det løfte, som findes i visdomsordet, at „alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.
De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja endog skjulte skatte.
De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte.
Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel. Amen. (L&P. 89: 18-21)
Hver eneste af disse løfter blev til fulde opfyldt for Daniel og hans venner i de følgende beretninger om deres højst interessante oplevelser.
Kong Nebukadnezar havde en drøm, som foruroligede ham, men som han ikke kunne huske. Han ville slå alle sine vismænd og astrologer, heriblandt Daniel og hans venner, ihjel, fordi ingen kunne fortælle ham drømmen ej heller tyde den. Men Daniel bad kongen om tid og lovede, at han ville fortælle ham drømmen og dens tydning.
Efter at Daniel havde bønfaldt Herren, blev hemmeligheden åbenbaret til ham i et syn, og han var i stand til at fortælle kongen om dennes drøm samt dens tydning. Men han gjorde det meget klart overfor kongen, at hemmeligheden var blevet åbenbaret af Gud i himmelen, og at formålet var at lade kongen få kendskab til de begivenheder, der ville ske i forbindelse med kongens rige, samt hvorledes Guds rige til sidst ville blive oprettet på jorden.
Dette gjorde stærkt indtryk på kongen og han sagde til Daniel: „I sandhed, eders Gud er gudernes Gud og kongernes Herre, og han kan åbenbare hemmeligheder, siden du har kunnet åbenbare denne hemmelighed." (Dan.2:47)
Daniel var stadig i gunst hos de 2 efterfølgende konger, men kongens rådgivere var misundelige og forsøgte at finde en årsag til at stille Daniel i miskredit. De kunne ikke finde nogen årsag, men da de havde kendskab til, at Daniel bad til sin Gud, ordnede de det således, at kongen udstedte et dekret, at enhver, som ville ofre en bøn til nogen gud eller menneske kongen undtaget, skulle kastes i løvekulen.
I ved, hvad der skete. På trods af denne ordre fortsatte Daniel med at bede. Da dette blev opdaget, blev han ført frem for kongen, som på grund af sin agtelse for Daniel var utilfreds med sig selv, fordi han havde udstedt dette dekret. Han ville have befriet Daniel, men blev mindet om, at medisk og persisk lov krævede, at intet dekret kunne ændres, men skulle udføres.
Idet Daniel blev kastet i løvekulen, sagde den foruroligede konge til ham: „Din Gud, som du vedblivende dyrker, redde dig." (Dan. 6:16)
Han tilbragte en søvnløs nat og gik tilbage til løvekulen, hvor han blev glad over at finde, at Daniel stadig var i live. Daniel sagde til ham: „Min Gud sendte sin engel og lukkede løvernes gab, så de ikke har gjort mig nogen men, fordi jeg

Søstre i Brigham Young Universitetets fælleskor.

er fundet skyldfri for hans åsyn og heller ikke har forbrudt mig imod dig, o konge." (Dan. 6:23)
Kongen lod Daniel drage op af løvekulen og lod de, som havde anklaget Daniel, kaste i løvekulen, hvor de med det samme blev ædt af de sultende dyr. Daniel, som havde holdt alle budene, havde i sandhed iført sig Guds fulde rustning. Er vi rede til at handle som David, Josef og Daniel ved at fortsætte med at holde budene? Disse mænd som sammen med andre, vi kender, blev beskyttet, fordi de tilbedte og tjente den sande Gud og holdt hans befalinger.
Overvej følgende spørgsmål:
Studerer vi skrifterne, således at vi kan forøge vor viden, tro og vidnesbyrd angående evangeliet? Holder vi budene? Er vi ærlige og sanddru i alle vore gøremål? Holder vi sabbaten hellig? Holder vi visdomsordet? Betaler vi en ærlig tiende? Overværer vi vore møder og udfører vi de opgaver, som vore autoriteter giver os? Er vi dydige og rene i hjerte, tanke og handling?
Bekæmper vi det onde omkring os - pornografi, abort, tobak, alkohol og stofmisbrug? Har vi mod til at stå op for vor overbevisning? Kan vi med sandhed sige, at vi ikke skammer os over Kristi evangelium? Lever vi i fred og fordragelighed med vor næste, undgår vi sladder, bagtalelse og at udsprede ubegrundede rygter? Elsker vi i sandhed vor næste som os selv?
Hvis vi kan svare ja til disse spørgsmål, så har vi iført os Guds fulde rustning, som vil beskytte os mod skade og bevare os mod vore fjender. Hvis vi må svare nej til disse spørgsmål, så er vor rustning svag, der findes et ubeskyttet sted, som

kan findes, et sted som er sårbart i tilfælde af angreb. Har vi sådanne steder, da vil vi blive skadet eller ødelagt af Satan, som vil vedblive at søge, til han finder vore svagheder.

Undersøg din rustning. Findes der et ubeskyttet sted? Beslut dig nu til at tilføje den del, som mangler. Det har ingen betydning, hvor gammel eller mangelfuld din rustning er, for husk altid, at du har det i din magt at foretage de nødvendige justeringer, som er nødvendige for at fuldstændiggøre din rustning.

Ved hjælp af omvendelsens store princip er det muligt at omvende dig; begynd nu at iføre dig Guds fulde rustning gennem studie, bøn og en beslutning om at tjene Gud og holde hans bud.

Må jeg afslutte med at citere præstedømmets ed og pagt, som, hvis den bliver iagttaget og overholdt, vil yde skjold, beskyttelse og alle de velsignelser, som er lovet den trofaste:

Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

De bliver Moses' og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

og den, der modtager mig, modtager min Fader,

og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve.

Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende.

Brødre, de er en stor velsignelset for os, at vide, at Gud lever og at vi er hans åndelige børn, at hans Søn Jesus Kristus gav sit liv, så at vi kan genopstå og modtage evigt liv.

Vi tilhører Jesu Kristi kirke, som blev genoprettet gennem profeten Joseph Smith. Vi bærer Guds præstedømme. Kirkens fremgang afhænger af os og af i hvor høj grad vi ærer vore kaldelser og følger de belæringer, som vor levende profet, præsident Spencer W. Kimball, giver.

Jeg opfordrer jer alle til at lytte nøje til hans budskaber og til at følge ham. I Jesu Kristi navn. Amen.

Forberedelse til at tjene i kirken

af Præsident Spencer W. Kimball

- Brødre, vi har haft en storslået oplevelse i aften, idet vi har lyttet til Herrens tjenere. De har givet os sandhedens og retfærdighedens ord. Jeg håber at disse ord er sunket dybt i hjerterne på alle, som har lyttet her i aften.

I morges talte ældste Howard W. Hunter om én af kirkens præsidenter Wilford Woodruff, og det kaldte nogle oplevelser frem i min hukommelse om præsident Woodruff, som jeg havde læst. Jeg vil gerne have lov til at fortælle jer to - tre af dem, ved afslutningen af dette møde. Disse oplevelser hændte ham, mens han var en ung mand ligesom jer, der bærer det aronske præstedømme.

Præsident Woodruff var én af denne uddelings store åndelige giganter. Herren gav ham mange drømme og syner; han døbte tusinder af omvendte, således som vi hørte tidligere, og han udførte mange, mange mirakler. Der er kun få mænd, foruden præsident Woodruff, som i højere grad har haft Helligåndens vejledning hos sig. Han var apostel for vor Herre Jesus Kristus, han var modig og trofast alle sine dage, og i Guds rige var han den fjerde præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det var ham, som i 1893 indviede Salt Lake templet, og det var ham, grundlæggerne af den amerikanske nation viste sig for i St. George templet, idet de ønskede at få tempelordinanserne udført for sig. Dette var meget usædvanligt, brødre, og denne form for mirakler og syner og åbenbaringer var, som I sikkert forstår, ret usædvanlige. Disse mænd, der var stifterne af den amerikanske forfatning, havde levet på et tidspunkt da evangeliet ikke fandtes på jorden, men de var gode, retfærdige mænd, som var berettigede til alle de velsignelser, som vi har modtaget.

Vi har allesammen brug for helte, som vi kan ære og beundre; vi har brug for mennesker, der kan tjene som forbilleder for vores liv. For os er Kristus(den største af disse eksempler. „Hvad slags mænd burde I da være?" spurgte han sine nephitiske disciple. Hans svar lød: „Sandelig siger jeg jer: Som jeg er." (3 Nephi 27:27) Kristus er vores forbillede, vores vejleder, og vores ven. Vi stræber efter at blive ham lig, så vi altid kan være sammen med ham. I mindre grad bliver apostlene og profeterne, som har levet ligesom Kristus levede, ligeledes eksempler for os.

Men tilbage til dette særlige syn: broder Woodruff sørgede for, gennem tempelmyndighederne i det pågældende tempel, at disse mennesker modtog deres begavelser, samt de velsignelser, som de havde ret til. Hustruerne gik ind i templet og udførte arbejdet for kvinderne, som var ivrige efter at dette arbejde skulle udføres. Nu kan I se, hvorfor ældste Royden G. Derrick talte til os i dag angående tempelarbejde Der er millio-

ner af mennesker i åndeverdenen, som længselsfuldt venter på, at dette arbejde bliver udført for dem, idet de erkender at de er kommet til et sted, hvorfra de ikke kan komme længere. De kan ikke gå videre, førend arbejdet er blevet udført for dem.

Wilford Woodruff sagde:

„Den første tale jeg nogen sinde hørte i denne kirke, blev holdt i 1833 af gamle fader Zera Pulsipher, som døde nede sydpå, efter at have levet til han blev langt over 80 år gammel. Den tale var lige det jeg havde bedt om fra min barndom af. Da jeg hørte den, modtog jeg for mig selv et vidnesbyrd om at det var sandt. Jeg modtog det med det inderste af mit hjerte. Han talte i en skolebygning, der lå ved en gård vi ejede i Oswego County i staten New York. Han gav mulighed for at man kunne komme med bemærkninger. Huset var fyldt med mennesker. Det næste jeg ved var, at jeg stod oven på en bænk foran forsamlingen, uden at vide hvorfor jeg havde rejst mig op. Men jeg sagde til mine naboer og venner: ‚Jeg ønsker I skal være forsigtige med hvad I siger om disse mænd (de var to), og om deres vidnesbyrd, for de er Guds tjenere, og de han vidnet for os om sandheden - om principper, som jeg har søgt efter lige fra min barndom af.' Jeg gik hen og blev døbt. Jeg blev ordineret til lærer. Jeg har altid været ked af, at jeg ikke blev diakon først, for jeg havde et ønske om at bære præstedømmets forskellige grader, for så vidt jeg var værdig. Jeg havde i årevis haft et ønske, ikke blot om at høre evangeliet, men også om at have det privilegium at kunne prædike det for mine medmennesker. Jeg var møller af profession, og jeg havde tilbragt mangen en midnatstime i møllen med at påkalde min himmelske Fader for at modtage lys og sandhed, idet jeg bad om at jeg måtte høre Kristi evangelium, samt være i stand til at undervise mine medmennekser i det. Jeg glædede mig over det, da jeg modtog det."

(*Discourses of Wilford Woodruff*, udvalgt af G. Homer Durham, Salt Lake City: Bookcraft, 1946, s. 304)

.. Præsident Woodruff blev født den 1. marts 1807; han blev døbt den 31. dec. 1833, da han var 26 år gammel, og blev ordineret til lærer den 25 jan. 1834.

Hvad vi lærer af denne oplevelse er, at han bad i sin barndom for at lære sandheden at kende, og som ung mand tilbragte han mange nætter med at påkalde Herren. Vi hører at han ønskede at prædike evangeliet, at hans hjerte var retfærdigt, og at han straks troede på evangeliet, da han hørte det forkyndt.

Unge mennesker bør søge at få deres egne vidnesbyrd, og bør ønske at gå på mission. Vi sætter pris på det, præsident Ezra Taft Benson i eftermiddags sagde, om at gå på mission. Alle unge mænd i kirken bør være ivrige efter at tage afsted på en mission, og de bør ligeledes hjælpe deres forældre med at tage afsted på en mission, efter at børnene er blevet voksne.

Og nu til broder Woodruffs anden oplevelse: „Da jeg var en elleve år gammel dreng," beretter præsident Woodruff, „havde jeg en meget interessant drøm, af hvilken en del blev opfyldt til punkt og prikke. I denne drøm så jeg en stor kløft, et sted hvor hele verden skulle gå ind efter døden. Forinden de gjorde dette skulle de dog kaste deres verdslige goder fra sig. Jeg så en gammel mand med silkehat og iført et sæt tøj af fint klæde. Manden så meget sørgmodig ud. Jeg så ham komme slæbende med noget på ryggen, som han skulle kaste på den store bunke før han kunne gå ind i kløften. Jeg var dengang blot en dreng. Nogle få år efter denne oplevelse, flyttede min far og mor til Farmington, og der så jeg denne mand. Jeg genkendte ham i sam-

me øjeblik jeg så ham. Hans navn var Chauncy Deming. Nogle få år senere blev han syg og døde. Jeg overværede hans begravelse. Han var det man kalder en gnier; 100.000 dollars værd. Da kisten blev sænket ned i graven huskede jeg min drøm, og samme nat fandt hans svigersøn 100.000 dollars i en kælder, der havde tilhørt den gamle mand. Jeg nævner blot dette for at vise, at i denne drøm blev der vist mig visse ting, der var sande. Jeg tænker her på, at alle verdens beboere må efterlade deres ejendele, når de når til graven.

„Kristus er vores forbillede, vores vejleder, og vores ven - og i mindre grad bliver nogle apostle og profeter ligeledes eksempler for os."

Efter at denne scene var forbi, blev jeg anbragt i et stort tempel. Det blev kaldt Guds rige. Det første menneske, som kom hen til mig, var Ozem Woodruff og hans hustru, som jeg hjalp ind i templet. Langt senere, efter at jeg havde antaget evangeliet, og mens jeg var på min første mission til Tennessee, fortalte jeg bror Patten om min drøm, som fortalte mig at jeg få år efter ville møde den mand jeg havde set i drømmen og døbe ham. Det gik fuldstændigt i opfyldelse, for jeg døbte senere min onkel og hans hustru samt nogle af børnene; ligeledes min egen far og min stedmor og stedsøster; samt en metodistpræst eller klasseleder, - i virkeligheden døbte jeg alle i min fars hjem. Jeg nævner blot dette for at vise at drømme undertiden opfyldes." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 283-84)

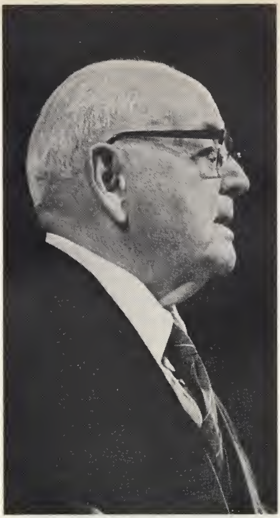
Alma fortæller os at Herren „meddeler menneskene sit ord ved engle, ikke alene til mænd, men også til kvinder. Men det er ikke alt; der gives ofte små børn ord, der beskæmmer de vise og de lærde." (Al. 32: 23)

Små børn er lige så berettigede til Herrens velsignelser, som deres forældre er det. Joseph Smith var kun 14 år gammel, da Faderen og Sønnen viste sig for ham for at indvarsle denne uddeling. Han var 17 år gammel, da Moroni besøgte ham og viste ham gemmestedet for pladerne, fra hvilke Mormons Bog blev oversat.

. Unge mennesker bør studere evangeliet, og forberede sig til at tjene i kirken, samt så omhyggeligt som det er muligt overholde budene.

Den tredie oplevelse:

„. . . Mens jeg havde embedet som lærer, drog jeg til Missouri med Zions lejr. Efter at være ankommet til Missouri, hvor vi gennemgik mange trængsler og meget modgang, og efter at have lidt af kolera, som gjorde at vi måtte lægge 15 af vore brødre i graven, boede vi hos broder Lyman Wight. Mens vi boede hos broder Lyman Wight, deltog jeg i rådsmøder med profeten, David Whitmer, Oliver Cowdery og andre ledende brødre i kirken. David Whitmer var stavspræsident for staven i Zion. Broder Joseph irettesatte ham, såvel som nogle af de øvrige brødre skarpt, fordi de ikke overholdt Guds befalinger og ikke gjorde deres pligt. Mens jeg opholdt mig der, havde jeg et stort ønske i mit hjerte om at drage ud og forkynde evangeliet. En søndag aften gik jeg alene ind i en valnøddeskov, der lå adskillige hundrede meter fra kolonien, og bad Herren åbne døren for mig, således at jeg måtte drage ud og forkynde evangeliet. Jeg ønskede ikke at forkynde evangeliet på grund af nogen ære, som jeg kunne få her på denne jord; for jeg forstod fuldt ud, såvidt som man kunne i min situation, hvad en prædikant må gennemgå.

Præsident Kimball præsiderede over alle konferencens seks møder.

Det var ikke ære, rigdom eller guld eller sølv jeg ønskede; men jeg vidste at dette var Kristi evangelium åbenbaret for mig ved Guds kraft. Jeg vidste at dette var Kristi kirke; jeg vidste at Joseph Smith var en Guds profet; og jeg havde et ønske om at forkynde evangeliet for verdens nationer. Jeg bad Herren give mig dette privilegium. Herren besvarede denne bøn, og sagde at jeg skulle få mit ønske opfyldt. Jeg rejste mig glad. Jeg gik omkring 200 meter før jeg kom ud til vejen; og da jeg kom ud til vejen stod dommer Higbee der og sagde: ‚Bror Woodruff, Herren har åbenbaret mig, at det er din pligt at blive ordineret og drage ud og forkynde evangeliet.'
‚Har han det?' spurgte jeg.
‚Ja,'
‚Godt,' sagde jeg, ‚Hvis Herren ønsker, at jeg skal forkynde evangeliet, er jeg villig til at gøre det.'
Jeg fortalte ham ikke at jeg havde bedt om det. Resultatet blev at jeg overværede et møde hos Lyman Wight, og blev kaldet og ordineret til embedet som bræst i det aronske præstedømme, mens nogle andre brødre blev ordineret som ældster. Jeg blev af biskop Partridge kaldet til at gå på mission i den sydlige del af landet. Biskop Partridge stillede mig en mængde spørgsmål, og jeg stillede ham spørgsmål. Det var på daværende tidspunkt farligt for brødrene at drage gennem Jackson County (Missouri). Han ønskede at jeg skulle tage til Arkansas, og vejen gik direkte igennem Jackson County. Jeg spurgte ham om det var nødvendigt, at vi drog der igennem (jeg havde en kammerat med mig - en ældste).
Han sagde: ‚Hvis du har tro nok, kan du gøre det; men det har jeg ikke.'
Jeg tænkte, det var et mærkeligt svar fra en biskop.
‚Godt,' svarede jeg, ‚Herren siger at vi skal rejse uden pung eller taske; skal vi gøre det?' Han sagde: ‚Det er én af Guds love, hvis du har tro nok til at kunne gøre det, så kan du gøre det.' Han sagde, at han næppe havde tro nok til at kunne gå igennem Jackson County. Vi startede imidlertid, og kom igennem Jackson County. Vi var en gang lige ved at miste livet, og vi blev frelst som ved et mirakel. Vi rejste gennem Arkansas og andre dele af USA.
Men jeg ønsker ikke at dvæle ved disse ting. Jeg ønsker blot at sige, at jeg drog afsted som præst, og min kammerat var ældste, og vi vandrede tusinder af kilometer, og mange ting blev vist os. Jeg

ønsker at indprente jer den kendsgerning, at det ingen forskel gør, om en mand er præst eller apostel, hvis han højner sin kaldelse. En præst holder nøglerne til engles betjening. Aldrig senere i mit liv, som apostel, som halvfjerds, eller som ældste, har jeg følt Herrens beskyttelse, som dengang jeg besad embedet som præst. Herren åbenbarede mig ved syner, ved åbenbaringer og ved den Helligånd, mange ting, jeg nu forstår." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 298-300)

Præsident Woodruff søgte det privilegium at kunne gå på mission da han var lærer, og drog ud som missionær da han var præst. Herren velsignede ham og beskyttede ham og gav ham mange syner og åbenbaringer.

Som afslutning ønsker jeg blot at sige dette: Det er dejligt, at møde denne store gruppe brødre, som bærer præstedømmet, og jeg føler at de mænd, der har været her til stede i aften - mændene og drengene - ærer og værdsætter deres præstedømme og de privilegier, der er blevet givet dem. Vi vil slutte dette møde med at sende vores kærlighed og påskønnelse ud til alle mænd og drenge, samt til deres hustruer og mødre i alle lande i denne verden. Vi beder dem om at være gudfrygtige og trofaste, samt at være tro mod de vidnesbyrd de har fået. Jeg bærer vidnesbyrd til jer om, at dette værk er guddommeligt. Vi har et specielt værk at udføre og vi må gøre det. Jeg beder om alt dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Søster Camilla Kimball, præsident Kimballs hustru, og søster Barbara B. Smith, præsidentinden for hjælpeforeningen.

Søndag morgen den 1. april 1979

Mødet afholdt

Vi Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Præsident Marion G. Romney
- Anden rådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine elskede brødre og søstre, og venner, der ikke er medlemmer. I lytter til ét af møderne ved den årlige april-generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ofte omtalt som mormonkirken.

Tilnavnet *mormon* er associeret med kirken og dens medlemmer, fordi vi accepterer en bog, kaldet Mormons Bog, for værende hellig skrift. Denne bog er en oversættelse af en gammel optegnelse indgraveret på guldplader, som i september 1827 af en engel blev overgivet Joseph Smith, en 21-årig ung mand.

Da englen første gang rådede Joseph vedrørende pladerne, sagde han ifølge Joseph: „at han var en budbærer, sendt til mig fra Guds åsyn, og at hans navn var Moroni, at . . . der var en bog henlagt, der var skrevet på guldplader, og som indeholdt en beretning om dette kontinents tidligere indbyggere og deres oprindelse. Han sagde også, at den indeholdt det evige evangelium i dets fylde . . . sammen med pladerne var der også opbevaret to sten indfattet i sølvbuer; disse sten, fastgjort til en brystplade, udgjorde hvad der kaldtes Urim og Tummim, og disse sten gjorde de mænd, som besad dem og brugte dem i , ældgamle eller tidligere tider, til ‚seere', og at Gud havde beredt dem til oversættelse af bogen." (Joseph Smith 2:33-35)

Ved Guds kraft oversatte Joseph optegnelsen og udgav i 1830 oversættelsen i bogform under titlen Mormons Bog.

Optegnelsen åbenbarede at Mormon var Moronis far. Han var en dygtig militær leder i sin tid, en lærd historiker, samt en stor profet. Han levede i Amerika i den sidste halvdel af det fjerde århundrede efter Kristus. Bogen bærer hans navn, fordi han lavede en kompilation (sammenfatning) og en forkortelse af de på det tidspunkt eksisterende historiske optegnelser. Hans forkortelse udgjorde størstedelen af det Joseph Smith oversatte fra guldpladerne, som han havde modtaget fra Moroni, der omkring år 421 e.Kr. havde gemt dem i Cumorah høj, beliggende i den vestlige del af staten New York.

Kirkens medlemmer tager det ikke ilde op, at de bliver omtalt som mormoner.

Kirken føler sig heller ikke krænket over at man omtaler den som mormonkirken. Som vi tidligere har sagt, er det imidlertid ikke kirkens rigtige navn. Dens korrekte navn er, som vi allerede har forklaret: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige." (L&P. 115:4)
Dette navn blev officielt bekræftet af Jesus Kristus selv, da han den 26. april 1838 i Far West, Missouri, henvendte sig til kirkens præsiderende embedsmænd i

---

Herrens åbenbaringer vidner om at dette er den „eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade."

---

en åbenbaring, hvor han sagde følgende, og dette er Kristus selv, der taler:
„Sandelig, så siger Herren til dig, min tjener Joseph Smith jun., og . . . til alle ældster og medlemmerne af min kirke, *Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*, som er spredt over hele verden. Thi så,. ledes skal min kirke kaldes i de sidste dage, nemlig *Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige*." (L&P. 115:1, 3-4; kursiv tilføjet)
Denne udtalelse af Herren minder om den beretning Mormons Bog giver om Kristi erklæring til sine disciple i Amerika, mens han tjente blandt dem umiddelbart efter sin opstandelse.
„Og da nu Jesu disciple rejste omkring og prædikede det, som de både havde hørt og set og døbte i Jesu navn, skete det, at de kom sammen og forenede sig i kraftig bøn og faste.
Og Jesus (dette var genopstandne Jesus i Amerika) viste sig atter for dem, thi de bad til Faderen i hans navn; og Jesus kom og stod midt iblandt dem og sagde til dem: ,Hvad vil I, at jeg skal give jer?'
Og de sagde til ham: ,Herre, vi ønsker, at du skal sige os det navn, hvormed vi skal kalde denne kirke; thi der er opstået strid blandt folket angående denne sag.'
Og Herren sagde til dem: ,Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvorfor vil folk strides og kives angående denne sag?
Har de ikke læst skriften, som siger, at de må påtage sig Kristi navn, som er mit navn; thi ved dette navn skal de kaldes på den yderste dag.
Og den, som påtager sig mit navn og holder ud indtil enden, skal blive salig på den yderste dag. Derfor skal I gøre alt, hvad I gør i mit navn; og derfor skal I kalde kirken ved mit navn, og I skal påkalde Faderen i mit navn, så han kan velsigne kirken for min skyld.
Og hvordan kan den være min kirke, når den ikke kaldes ved mit navn? Thi, dersom en kirke kaldes ved Moses' navn, da er det Moses' kirke; eller når den kaldes efter noget andet menneskes navn, da er den det menneskes kirke; men dersom den kaldes ved mit navn, så er den min kirke, hvis den er bygget på mit evangelium.
Sandelig siger jeg jer, at I er bygget på mit evangelium; derfor skal I, når I giver noget et navn, kalde det ved mit navn; når I derfor påkalder Faderen for kirken og det sker i, mit navn, da vil Faderen høre jer;
Og dersom kirken er bygget på mit evangelium, så vil Faderen vise sine egne gerninger deri.
Men dersom den ikke er bygget på mit evangelium, men er bygget på menneskeværk eller på djævelens værk, sandelig siger jeg jer, da vil de for en tid have glæde af deres værk, men snart kommer enden, og da hugges de om og kastes i ilden, hvorfra intet vender tilbage.
Thi deres værk følger dem, og det er for deres værks skyld, at de bliver omhugget; derfor ihukom, hvad jeg har sagt jer.

Præstedømmeledere møder gamle bekendte ved konferencen.

Se, jeg har givet jer mit evangelium, og dette er det evangelium, som jeg har givet jer (her definerer Kristus sit evangelium) at jeg kom til verden for at gøre min Faders vilje, fordi min Fader sendte mig.

Og min Fader sendte mig, for at jeg kunne blive løftet op på korset, og efter at jeg havde været opløftet på korset, at jeg da kunne drage alle mennesker til mig, så at ligesom jeg har været opløftet ved menneskene, således skulle menneskene opløftes ved Faderen til at stå frem for mig og dømmes efter deres gerninger, enten de er gode eller slette.

Og af denne grund er jeg blevet opløftet; derfor vil jeg i overensstemmelse med Faderens magt drage alle mennesker til mig, for at de kan blive dømt efter deres gerninger.

Og det skal ske, at den, der omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal blive fyldt; og dersom han holder ud indtil enden, se, da skal jeg frikende ham for min Fader på den dag, da jeg skal stå og dømme verden.

Og de, som ikke holder ud indtil enden, skal også omhugges og kastes i ilden, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage på grund af Faderens retfærdighed.

Og det er det ord, han har givet menneskenes børn. Og af den grund opfylder han de ord, som han har givet, og han lyver ikke, men opfylder alle sine ord.

Intet urent kan indkomme i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden.

Og dette er befalingen (fra den opstandne Forløser til fortidige indbyggere i

Amerika, og det er stadigvæk gældende): Omvend jer, alle jordens ender, og kom til mig og bliv døbt i mit navn, så I må blive herliggjort ved at modtage den Helligånd, så at I må stå uplettede for mig på den yderste dag." (3 Nephi 27:1-20)

Således er navnet og således er de grundlæggende lærdomme, som den kirke, der undertiden omtales som mormonkirken, forkynder.

Ikke alene navngav Forløseren personligt kirken: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige", således som det allerede er blevet berettet, men han erklærede også, at den var „den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag". (L&P. 1:30)

Baggrunden for denne udtalelse var følgende:

— „I et tidsrum af mere end seks år før (den 6. april 1830, da kirken blev organiseret) havde profeten Joseph Smith med mellemrum modtaget guddommelige åbenbaringer og befalinger. . .

Allerede i sommeren 1830 beskæftigede profeten sig på guddommelig opfordring med afskrivningen og ordningen af de modtagne åbenbaringer, øjensynlig med henblik på deres udgivelse i bogform.

Den 1. november 1831 blev der i en konference med kirkens ældster i Hiram, Ohio, taget endeligt skridt til at udgive åbenbaringerne, og udarbejdelsen kaldtes *Befalingernes Bog*. Herren anerkendte dette forehavende, idet han gav den åbenbaring, der findes i afsnit 1. . . (i vores udgave af Lære og Pagter) . . . og som almindeligt er kendt som *Forordet*." (L&P., Forklarende indledning iii: se ligeledes *History of the Church*, 1:222, samt det indledende resumé til L&P. 1).

På grund af den altomfattende betydning denne åbenbaring har, vil jeg afslutte denne tale med at citere fra den. Herren indledte denne åbenbaring ved at påkalde sig alle menneskers opmærksomhed - ikke blot kirkens medlemmers, men alle menneskers, idet han indleder åbenbaringen ved at sige: „Hør, o, I min kirkes folk, siger hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle.

Thi sandelig, Herrens røst lyder til alle mennesker, og ingen skal kunne undfly. Der findes intet øje, som ikke skal se, ej heller øre, som ikke skal høre, ej heller hjerte, som ikke skal gennembores.

De genstridige skal rammes af megen sorg, thi deres uretfærdighed skal forkyndes fra hustagene, og deres hemmelige gerninger skal åbenbares.

— Og en advarsels røst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage.

De skal gå ud og ingen skal hindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem at gå.

Se, dette er min fuldmagt og mine tjeneres fuldmagt og mit forord til mine befalingers bog, som jeg har givet dem at kundgøre for jer, o, I jordens indbyggere.

Derfor, frygt og skælv, o, I folk; thi, hvad jeg, Herren, har bestemt deri, skal gå i opfyldelse . . .

Derfor lyder nu Herrens røst over hele jorden, så alle, som vil, kan høre:

Bered jer, bered jer for det, som skal komme; thi Herren er nær.

Og Herrens vrede er optændt; thi på himlen kredser hans sværd, og det skal slå ned på jordens indbyggere.

Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket.

Thi de er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt.

(familie)

De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, hvis billede er i verdens lignelse, og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde.
Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere.
Jeg har også givet andre befaling om at forkynde dette for verden. . .
-. Se, jeg er Gud og har talt det. Disse befalinger er af mig og blev givet mine tjenere i deres svaghed efter deres sprog, for at de måtte kunne forstå dem. . .
Og at min tjener Joseph Smith jun. - efter at have modtaget nephiternes optegnelser - måtte få kraft til at oversætte Mormons Bog ved Guds nåde og kraft.
Og at ligeledes de, som fik disse befalinger, måtte få magt til at lægge grundvolden til denne kirke og bringe den ud af dunkelhed og mørke, den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade, hvori jeg, Herren, har velbehag. Dette siger jeg om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer.
Thi jeg, Herren kan ikke se på synd med den ringeste eftergivenhed.
Dog skal den, der omvender sig og holder Herrens befalinger, tilgives.
Men den, som ikke omvender sig, ham skal endog fratages det lys, som han har modtaget; thi min Ånd skal ikke for evigt trættes med menneskene, siger Hærskarernes Herre.
Og atter, sandelig siger jeg jer, o, I jordens indbyggere: Jeg, Herren vil kundgøre disse ting for alt kød.
Thi hos mig er der ikke personsanseelse, og jeg vil at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer - selve timen er endnu ikke kommet, men er nær forhånden - da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige.
Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over Idumæa eller verden.
Ransag disse befalinger, thi de er sande og troværdige, og de profetier og forjættelser, som de indeholder, skal alle gå i opfyldelse.
Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme.
Thi se og giv agt! Herren er Gud, og Ånden bærer vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og sandheden består i al evighed. Amen." (L& P. 1:1-7, 11-18, 24, 29-39).
Jeg bærer mit personlige vidnesbyrd om sandheden af disse storslåede åbenbaringer. I vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Metalsmelterens ild

Ældste James E. Faust
De tolvs Råd

Man føler altid et meget ydmygt ansvar ved at stå ved denne talerstol. Jeg søger Helligåndens vejledning og beder til, at det, jeg har at sige vil være inspireret af Ånden, samt at den i overflod vil hvile på os allesammen, således at I også vil kunne forstå ved denne specielle Ånd.

Jeg ønsker her til morgen at tale til alle, men især til dem, som føler at de har flere trængsler, sorger, problemer og torne end de kan bære, og som i deres modgang næsten er druknet i bitterhedens vande. Mit budskab er et forsøg på at bringe håb, styrke og befrielse. Jeg taler om „metalsmelterens ild".

For nogle år siden fortalte præsident David O. McKay fra denne selvsamme talerstol, nogle beretninger om dem, som deltog i Martins håndkærrekompagni. Mange af disse tidlige omvendte emigrerede fra Europa, og var for fattige til at købe okser eller heste eller endog en vogn. De blev af deres fattigdom tvunget til, med deres egen fysiske styrke, at trække håndkærrer, indeholdende alle deres ejendele, tværs over sletterne. Præsident McKay berettede om en hændelse, som fandt sted nogle år efter den heltemodige udvandring: „En lærer, der underviste en klasse, sagde at det havde været uklogt at forsøge, ja i det hele taget at tillade dem (Martins håndkærrekompagni) at drage over sletterne under sådanne betingelser.

(Ifølge et klassemedlem), blev der fremført skarp kritik af kirken og dens ledere, for at tillade et kompagni af omvendte at forsøge at drage over sletterne uden mere beskyttelse og uden flere forsyninger, end der krævedes til en håndkærrekaravane.

Der sad en gammel mand i det ene hjørne ... han sad stille og lyttede så længe det var muligt for ham at holde det ud, så rejste han sig pludselig og sagde noget, som ingen af dem, der hørte ham, nogen sinde vil glemme. Hans ansigt var hvidt af bevægelse, og dog talte han roligt og velovervejet, men med stor alvor og oprigtighed.

Det væsentlige i det han sagde var: „Jeg beder jer om at holde inde med denne kritik. I diskuterer en sag I ikke kender noget til. Kolde historiske kendsgerninger betyder intet her, for de giver ikke en korrekt fortolkning af de spørgsmål, der diskuteres. Var det en fejltagelse at sende håndkærrekompagniet afsted så sent på året? Ja. Men jeg var med i det kompagni, og min kone var med i det, og søster Nellie Unthank, som I har citeret, var ligeledes med i det. Vi led så meget, at I ikke kan forestille jer det, og mange døde af kulde og af sult, men har I nogen sinde hørt en overlevende fra det kompagni sige ét kritisk ord? *Ingen fra det kompagni er nogen sinde faldet fra eller har forladt kirken, for hver eneste af os gennemførte turen med den fuldstændige*

sikre kundskab om, at Gud lever, for vi lærte ham at kende i vores nød.

Jeg har trukket min håndkærre, mens jeg var så svag og træt af sygdom og mangel på mad, at jeg næppe kunne sætte en fod foran den anden. Når jeg så frem og fik øje på en plet med sand eller en bakkeskråning, tænkte jeg ved mig selv, jeg kan kun gå derhen, og der må jeg give op, for jeg vil ikke være i stand til at trække vognen gennem det.' Han fortsatte: ‚Jeg gik hen til sandet, og når jeg nåede det, begyndte vognen at skubbe mig. Jeg har mange gange vendt mig om for at se, hvem det var, der skubbede min vogn, men mine øjne kunne ingen se. Så forstod jeg, at Guds engle var der. Var jeg ked af, at jeg valgte at komme med håndkærre? Nej. Hverken dengang eller på et senere tidspunkt i mit liv. *Den pris vi betalte, for at lære Gud at kende, var et privilegium at betale, og jeg er taknemmelig for, at jeg havde det privilegium at komme i Martins håndkærre-kompagni.*'" *(Relief Society Magazine.* jan. 1948, s. 8).

Her er en storslået sandhed. I smerten, i kvalen, og i livets heltemodige bestræbelser, går vi gennem metalsmelterens ild, og det ubetydelige og ligegyldige i vort liv smelter væk ligesom slagger og gør vores tro klar, ubrudt og stærk. På denne måde kan det guddommelige afspejle sig i sjælen. Det er en del af det rensende offer, som nogen afkræves for at lære Gud at kende. I livets kvaler synes det, som om vi lytter bedre til den guddommelige Hyrdes svage fromme hvisken.

I hvert eneste liv kommer der smertefulde, fortvivlende dage med modgang og trængsler. Der synes at være kvaler, sorg og fortvivlelse nok til alle, deriblandt dem, som oprigtigt søger at gøre ret og at være trofaste. Tornene, der prikker og stikker i kødet, og som fremkalder smerte, ændrer ofte liv, som synes frarøvet al betydning og håb. Denne forandring sker ved en smeltningsproces, der ofte kan synes grusom og hård. På denne måde bliver sjælen ligesom blødt ler i Mesternes hånd, hvorved han kan forme liv, som indeholder tro, nytte, skønhed og styrke. For nogle forårsager metalsmelterens ild tab af overbevisning og tro på Gud, men de, som har en forståelse af evigheden, forstår, at en sdåan lutring er en del af fuldkommengørelsesprocessen.

I vor nød er det muligt at blive født igen, at blive født på ny, at blive fornyet i hjerte og ånd. Vi flyder ikke længere med strømmen, men i stedet glæder vi os over Esajas' løfte om, at vi skal få fornyet styrke og få „nye svingfjer som ørnen". (Es. 40:31)

Ens tro skal prøves før man får et vidnesbyrd, for Moroni bevidnede: „I får intet vidnesbyrd, førend jeres tro er blevet prøvet." (Eth. 12:6) Denne prøve på ens tro kan blive en værdifuld oplevelse. Peter erklærede: „For at jeres prøvede tro - som er langt mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves ved ild - må vise sig at blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenabares." (1. Peter 1:7) Trængsler og modgang forbereder os til at blive født på ny. En genfødsel på grund af åndelig modgang gør os til nye skabninger. Vi lærer i Mosiahs bog, at hele menneskeheden må fødes påny - blive født af Gud, forandret, forløst og opløftet - for at blive Guds sønner og døtre. (Se Mosiah 27:24-27)

Præsident Marion G. Romney har, idet han talte på Herrens vegne, sagt følgende angående denne fantastiske kraft: „Virkningen i hver enkelt persons liv er den samme. Ingen person, hvis sjæl er oplyst af Guds Ånds brænden, kan i denne verden med synd og tæt mørke, forblive passiv. Vedkommende drives af en uimodståelig trang til at forberede sig

til at blive en aktiv repræsentant for Gud, ved at udbrede retfærdighed, og med at befri menneskenes liv og sind fra syndens lænker." (I Conference Report, 4. okt. 1941, s. 89)

Parley P. Pratt beskrev på følgende måde, hvordan man føler, når man fødes på ny:

„Det ville have været lettere for mig at bevæge jordkloden, at grave et bjerg ned, at gå til jordens ende, eller at krydse den arabiske ørken end at have hvile, mens jeg bar præstedømmet. Jeg har modtaget en hellig salvelse, og jeg kan ikke hvile mig før den sidste fjende er besejret, døden tilintetgjort, og sanheden hersker triumferende." (*Journal of Discourses*, 1:15)

Desværre er nogle af vores største trængsler, resultatet af vores egne dårskaber og svagheder, og de rammer os på grund af vores ligegyldighed eller på grund af vore overtrædelser. Det er essentielt for løsningen af disse problemer, at vi atter kommer ind på den rette sti og, om nødvendigt, opfylder de krav der stilles for en fuldstændig og komplet omvendelse. Gennem dette storslåede princip, kan mange ting blive gjort fuldstændigt rigtigt, og alle ting kan blive gjort bedre. Vi kan søge til andre for at få hjælp. Hvem kan vi søge hjælp hos? Ældste Orson F. Whitney stillede dette spørgsmål og besvarede det selv: „Hvem søger vi i tider med sorg og ulykke til, for at få hjælp og trøst? . . . (til) de . . . mænd og kvinder, som har lidt, og som ved deres oplevelser i lidelser har udviklet sympati og deltagelse til velsignelse for dem, som er i nød nu. Kunne de have gjort dette uden selv at have lidt?

. . . Er ikke dette Guds formål med at lade sine børn lide? Han ønsker at de skal blive mere lig ham. Gud har lidt mere end mennesket nogen sinde har gjort og vil komme til at gøre, og er derfor sympatiens og trøstens store kilde." (*Improvement Era*, nov. 1918, s. 7)

Esajas omtalte Frelseren, før han blev født, som værende „en smerternes mand" (Es. S3:3). I Lære og Pagter sagde Frelseren, idet han talte om sig selv: „Og mine lidelser gjorde, at selv jeg, Gud, den største af alle, skælvede af smerte og blødte fra hver pore og led både på legeme og sjæl og ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk." (L&P. 19:18)

Nogle er tilbøjelige til at mene, at deres lidelser er en straf. Roy Doxey har sagt følgende vedrørende dette:

Profeten Joseph Smith belærte, at det er forkert at tro, at de hellige vil undgå alle straffedommene - sygdom, pest, krig, etc. - i de sidste dage; hvorfor det er et ugudeligt princip at sige, at disse trængsler skyldes overtrædelse . . .

Præsident Joseph F. Smith belærte, at det er en uovervejet tanke at tro, at den sygdom og lidelse, som plager os enten skyldes Guds nåde eller mishag." (*The Doctrine and Covenants Speaks*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1970, vol. 2, s. 373)

Paulus forstod dette fuldstændigt. Idet han omtalte Frelseren sagde han:

„Skønt han var Søn, lærte han lydighed af det, han led,

og da han havde nået fuldendelsen, blev han ophav til evig frelse for alle, som er lydige mod ham." (Hebr. 5:8-9)

For nogle er lidelsen usædvanlig hård. Stillman Pond var medlem af De halvfjerds' andet Kvorum i Nauvoo. Han var blevet omvendt på et tidligt tidspunkt i kirkens historie og kom fra Hubbardston i Massachusetts. Ligesom mange andre, blev han og hans kone, Maria, og deres børn forfulgt og drevet ud af Nauvoo. I september 1846 blev de en del af den store emigration mod vest. Den tidlige vinter det år medførte svære lidelser, bl.a. malaria, kolera og tuberkulose. Familien blev ramt af alle tre sygdomme.

Maria fik tuberkulose, og alle børnene blev ramt af malaria. Tre af børnene døde mens de rejste gennem den første sne den vinter. Stillman begravede dem på sletterne. Marias tilstand forværredes på grund af sorg, smerte og malariafeber. Hun var ikke længere i stand til at gå. Afkræftet og syg fødte hun tvillinger. De blev kaldt Joseph og Hyrum, men begge døde i løbet af få dage.

„I livets kvaler, synes vi at lytte bedre til den guddommelige Hyrdes svage, fromme hvisken."

. Stillman Pond familien ankom til Winter Quarters, og ligesom mange andre familier led de bittert, mens de boede i et telt der. De fem børns død, mens de var på vej over sletterne til Winter Quarters, var blot begyndelsen.

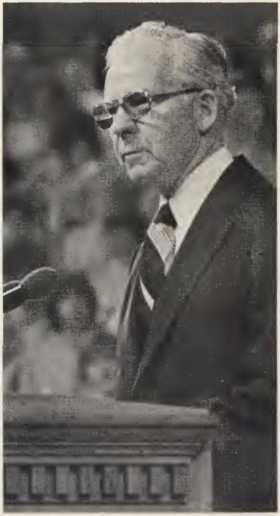
Horace K. og Helen Mar Whitneys dagbog bekræfter, at endnu fire af ' Ponds børn omkom:

Stillman „Onsdag den 2. dec. 1846 døde Laura Jane Pond, 14 år gammel, af kul-

Ældste G. Homer Durham
De halvfjerds' første Kvorum

Ældste Marvin J. Ashton
De tolvs Råd

de og feber." To dage senere, „fredag den 4. dec. 1846, døde Harriet M. Pond, 11 år gammel, ... af kulde." Tre dage senere, mandag den 7. dec. 1846, døde Abigail A. Pond, 18 år gammel ... af kulde." Blot 5 uger senere, „fredag den 15. jan. 1847 døde Lyman Pond, 6 år gammel ... af kulde og feber." Fire måneder senere, den 17. maj 1847 døde hans hustru, Maria Davis Pond, ligeledes. Ved at tage over sletterne mistede Stillman Pond ni børn og sin hustru. Han blev en fremragende kolonisator i Utah og blev seniorpræsident for Halvfjerdsernes 35. Kvorum. (Se Leon Y. og H. Ray Pond, „Stillman Pond, af Biographical Sketch", i *Sterling Forsyth Histories*, maskinskrevet manuskript, Church Historical Dept. Archives, s. 4-5).

Selv om Stillman Pond mistede ni børn og sin hustru ved at drage over sletterne, mistede han dog ikke sin tro. Han gav ikke op. Han gik frem. ad. Han betalte en pris, som mange andre, både før og efter, ligeledes har betalt for at lære Gud at kende.

Den guddommelige hyrde har et budskab om håb, styrke og befrielse for alle. Hvis natten ikke fandtes, ville vi ikke værdsætte dagen, vi ville heller ikke kunne iagttage stjernerne og det udstrakte rum. Vi må nyde det bitre såvel som det søde. Der er et guddommeligt formål med de genvordigheder, vi møder hver dag. De forberedes os, de renser os, de lutrer os, og derved velsigner de os.

Når vi plukker roser, finder vi ud af, at vi som regel ikke kan undgå tornene, som findes på samme stilk.

En herlig udfrielse kan blive resultatet af metalsmelterens ild. Det kan blive en herlig og varende genfødsel. Prisen for at lære Gud at kende, vil være blevet betalt. Resultatet kan blive en hellig fred. Der vil blive en genopvækning af sovende indre ressourcer. En komfortabel kappe af retfærdighed vil blive lagt om os til beskyttelse og for at holde os åndeligt varme. Selvmedlidenhed vil forsvinde, når vi tæller vores velsignelser.

Jeg ønsker nu at slutte ved at vidne om, at Jesus er Kristus og den guddommelige Forløser. Han lever! Det evige livs skønne ord er hans. Han er Søn af den levende Gud. Dette er hans hellige værk og herlighed. Dette er hans kirke. Den er sand. Jeg er meget taknemmelig for denne hellige viden. Det er mit udsøgte privilegium og pligt at bevidne således, hvilket jeg ydmygt gør. I Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Kvindelige sanger i tabernakelkoret.

Generalautoriteterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det første Præsidentskap

Præsident N. Eldon Tanner
1. Rådgiver

Præsident
Spencer W. Kimball

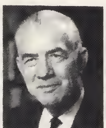

Præsident Marion G. Romney
2. Rådgiver

De tolvs Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

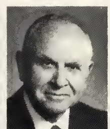
Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

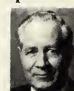

David B. Haight

James E. Faust

Kirkens patriark

Eldred G. Smith

De halvfjerds Præsidium

Franklin D Richards · J Thomas Fyans · Paul H Dunn · W Grant Bangerter

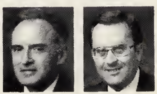
De halvfjerds første Kvorum

Theodore M Burton · Bernard P Brockbank · Robert L Simpson · O Leslie Stone · Robert D Hales · Adney Y Komatsu · Joseph B Wirthlin · Hartman Rector Jr · Loren C Dunn · Rex D Pinegar · Gene R Cook

Charles A Didier · William R Bradford · George P Lee · Carlos E Asay · M Russell Ballard Jr · John H Groberg · Jacob de Jager · Vaughn J Featherstone · Dean L Larsen · Royden G Derrick · Robert E Wells

G Homer Durham · James M Paramore · Richard G Scott

Teddy E Brewerton · Jack H Goaslind Jr

Det præsiderende Biskopråd

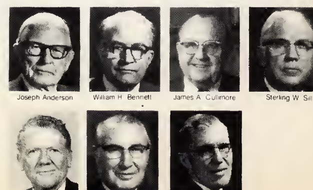

H. Burke Peterson
1. Rådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende biskop

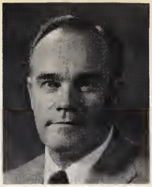
J. Richard Clarke
2. Rådgiver

Emeritus medlemmer af De halvfjerds første Kvorum

Joseph Anderson · William H Bennett · James A Cullimore · Sterling W Sill

Henry D Taylor · John H Vandenberg · S Dilworth Young

En personlig forpligtelse

Ældste James M. Paramore
De halvfjerds' første Kvorum

Mine brødre og søstre, jeg er taknemmelig for at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg vil gerne takke alle I medlemmer, for alt det I har gjort for mig de sidste to år. Jeg vil bede om jeres tro og bønner her til morgen, da jeg vil tale til jer angående det at forpligte sig.

For kort tid siden overværede jeg en meget speciel middag. Den blev afholdt til ære for en ven, som i mange år havde forpligtet sig fuldstændigt til at hjælpe en særlige gruppe mennesker. Jeg så, hvorledes gruppe efter gruppe bragte ham gaver, omfavnede ham og takkede ham for det, han havde gjort for dem. Da jeg den aften så ham stå foran de hundreder af mennesker, der var forsamlet, tænkte jeg: „Hvordan kan en mand, der er så ung, have gjort så meget på så kort tid?"

Så tænkte jeg på de tusinder af uselviske velgerninger han havde gjort for disse mennesker; hans opmuntring på trods af næsten uovervindelige forhindringer. Han havde givet sin tid, sit hjem, penge, talenter - han havde forpligtet sig fuldstændigt til at gøre alt, hvad han kunne, for at hjælpe dem. Det var næsten som at være til et vidnesbyrdsmøde. Jeg gik derfra, idet jeg takkede Herren for denne mand og fordi en persons forpligtelser kan gøre en sådan forskel. Den aften lærte jeg atter, at forpligtelser er noget alle mennesker *kan udføre* - men sædvanligvis ikke gør. Når man forpligter sig, ligesom denne unge mand, er det ligesom når man åbner sluseporten til en stor dæmning og derved tillader at hele dens kraft udnyttes.

Når jeg tænker på forpligtelse, erindrer jeg mig én af de mange højtidelige dage med forpligtelse i Frelserens liv. Jesus havde netop berørt øret tilhørende én af ypperstepræstens tjenere, og havde helbredt ham. Kun få øjeblikke før var hans øre blevet hugget af med et sværd. Og derpå blev Jesus taget med ind i ypperstepræstens hus, hvor han blev hånet, bagbundet, bundet for øjnene, og spyttet på. Næste dag blev han atter bragt for rådet og blev igen pisket og skældt ud. Han kunne have frelst sig selv. I stedet stod han majestætisk foran sine anklagere og erkendte, at han var Guds Søn, samt erkendte sine personlige forpligtelser overfor Faderen og overfor hele menneskheden. Dette forandrede i sidste ende hver eneste levende sjæls skæbne. Hvor mange hundrede af gange kunne han ikke på grund af udmattelse, sult, smerte eller skuffelse have fralagt sig sine forpligtelser.

Frelserens forpligtelser var i sandhed meget specielle. De kunne kun udføres af ham. Men vi indgår ligeledes forpligtelser - forpligtelser overfor ham, overfor vores familie og overfor andre. De er essentielle for vores lykke her og for vores ophøjelse herefter.

Hvorfor forpligtelser? Betyder de virkelig noget? Herren talte til profeten Joseph Smith om dette princip den 1. august 1831:

„Sandelig siger jeg: Menneskene burde virke med iver for en god sag, og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig." (L&P. 58:27-28)

Forpligtelse, som vi har set, er at være et eksempel på godhed. Det er at man „virker med iver" og at man gør „mange ting" af vores „egen fri vilje". Ikke af tvang, men på grund af vores ønske om at „udøve megen retfærdighed". Forpligtelse er ikke blot bekendelse, men handling. Det er ikke bekvemt. Det er ikke let - det er aldrig let. Det er for eksempel lederskab. Det er et bindende, men lykkeligt svar på pligten. Det er på én gang fredfyldt og dog fremtvingende, for det nøder én til handling. Det er grundlæggende for at føre et godt liv. Det er at gøre hvad alle *kan gøre*. Det er et smukt princip at iagttage i aktion.

> Forpligtelse er at gøre, hvad der bør gøres, hvilket med sikkerhed vil bringe fred og kraft til udøverens liv.

Mens jeg var i missionsmarken for nogle år siden, lagde jeg mærke til én af missionærerne, som altid havde mennesker at undervise og døbe. Hvor han end kom hen, kom han med en sådan glæde og forpligtelse til at elske og tjene andre, at han blev accepteret. Det fortaltes om ham, at når han kom tilbage til et område, ville mange af de mennesker, der boede der, kigge ud gennem vinduerne, blot for at få et glimt af denne usædvanlige unge mand. Selv om han ikke var særlig talentfuld med hensyn til sproget, var han i stand til at bære et stærkt vidnesbyrd for tusinder af mennesker.

Og dog, ligesom min ven, gjorde han det, alle *kan* gøre, men som man sædvanligvis ikke gør.

En forpligtelse overfor Frelseren

Når forpligtelse først er forstået som et bindende princip i Jesu Kristi evangelium, er en person, der har forpligtet sig, i stand til at nedkalde himmelske kræfter og helbredelser. Ligesom vandene bag den mægtige dæmning, kan disse kræfter forandre denne persons verden.

En tidlig amerikansk profet forklarede os om vigtigheden af vores forpligtelse overfor Frelseren: „Og nu, mine sønner, ihukom, ihukom, at det er på vores forløsers klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så når djævelen sender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den evige pines afgrund på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på, dersom de bygger derpå." (Hel. 5:12)

Når vi forpligter os overfor ham, modtager vi den indre fred og sikkerhed, han lovede: „Fred, efterlader jeg jer." (Joh. 14:27) Når vi forpligter os overfor ham, binder vi ham til at velsigne os, for han har sagt: „Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger;" og omvendt „men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte." (L&P. 82:10) En avis modtog engang følgende spørgsmål fra en læser: „Hvilken nyhed ville være den vigtigste verden kunne modtage?" Efter at have overvejet spørgsmålet omhyggeligt, sva-

rede redaktøren: „At vide at Jesus Kristus lever i dag." Dette ville være den vigtigste nyhed man kunne få.

Vi bærer højtideligt vidnesbyrd for jer om, at han lever. Han genoprettede og dirigerer denne kirke gennem en Guds profet. Præstedømmet og evangeliets principper er blevet genoprettet for at velsigne alle, som forpligter sig til at anvende dem i deres liv. Vi opfordrer alle til i dag personligt at forpligte sig til at studere disse lærdomme, og de ting I har hørt, samt til oprigtigt at adspørge vores Fader i himlen, om de er sande.

En forpligtelse overfor vores familier

Når vi forpligter os overfor Herren og hans principper, bevæges vi til at dele dem med vores familier. Familien er evig. Vi kan blive beseglet for evigt i en patriarkalsk orden, hvis vi er retfærdige. Denne kundskab deler vi villigt og ivrigt med verden, på grund af den glæde vi føler derved. Vi bekræfter, at hvert eneste liv er helligt og betydningsfuldt. Hvert eneste barn er en gave, og en velsignelse. Hjemmet er den institution hvori vi lærer, og hvor vi viser kærlighed - for at udvikle hver enkelt af dets medlemmers evner til at leve i overensstemmelse med Guds love. Vi bevidner, at disse love er evige og uforanderlige. En forpligtelse, med hensyn til dette vigtige princip er af største vigtighed. Intet kan overgå den indre sikkerhed, man føler, når man ved, at ens familie har forpligtet sig over for Gud.

En travl fader, forretningsmand og kirkeleder fortalte mig for et par år siden, at han elskede sin familie så meget, at han havde forpligtet sig til følgende: han ville hver uge tilbringe adskillige aftener, samt en del af søndagen sammen med sin familie. De var en del af hans program. Evangeliet hjalp ham til at forstå vigtigheden af hans familie. Derpå overholdt han sin forpligtelse, selv om udmattelse, forretninger, kirke og andre pligter, hver dag lagde pres på ham. For ham var det en uigenkaldelig pligt. Det var en glæde for ham at kunne være sammen med sin familie, og opdrage den. Han gjorde hvad hver eneste far *kan og bør* gøre - men undertiden ikke gør. Profeten i alle tidsaldre har opfordret familierne til at bede, studere, arbejde og more sig sammen, og at knytte sig sammen i al hellighed. Det er, og vil altid være, midlet til opnåelse af lykke, fred og enhed i denne verden. Men det kræver, at man forpligter sig - til at gøre alt hvad vi kan. Det er ikke nok at vi ved! „At virke med iver" kræver, at vi har forpligtet os til at gøre *alt*, hvad der er muligt.

Tillad mig at udtrykke en tanke, som en anden mand har fremsat. Hold aldrig op med at prøve at nå ud til én du har kær - nej, aldrig, aldrig, aldrig. De retfærdige kan modtage himlens velsignelser efter bøn og personlig forpligtelse. Når man fuldstændigt har forpligtet sig til denne opgave, vil man føle en større indre styrke. Vi ikke alene føler mere næstekærlighed, men vi hjælper også mere. Kan noget medlem glemme den historie, som ældste Perry fortalte i går, om en bekymret profet-fader, som modtog den velsignelse, at hans søn forandrede indstilling?

En forpligtelse overfor andre mennesker

En mand, som havde forpligtet sig til at gøre alt, hvad han kunne, for at dele evangeliet med andre, kom en dag ud fra sit kontor og så en mand løbe ned igennem forhallen. Han fandt ud af, at denne mand havde slået en hæfteklamme i sin egen finger. Manden fra kontoret rakte ned i sin store lomme, og trak et desinfektionsmiddel og et bind op og gav sig til at behandle såret. Den sårede mand, der var ret chokeret spurgte hvorfor han gjorde dette. Den anden mand svarede: „Jeg er mormon, og sådanne ting tager mormoner sig af." Denne mand var for-

beredt på at hjælpe andre, på ethvert tidspunkt.

Ved en stavskonference omtalte en række talere en bestemt mand. Efter mødet traf generalautoriteten den pågældende mand. Han fik af andre at vide, at mere end 50 mennesker havde sluttet sig til kirken på grund af ham. Den måde hvorpå han vedligeholdt sin have, sit hjem, sin lykke, hans gode gerninger mod sine naboer, alle disse ting gav ham lejlighed til at fortælle om, hvordan evangeliet havde velsignet hans liv.

Disse to mænd havde blot forpligtet sig til at gøre, hvad alle andre ligeledes *kan* gøre.

Jeg ved, efter mange samtaler, at mange mennesker længes efter at blive en del af de velsignedes forsamling. Tit råber de ud i natten på hjælp, idet de ikke ved, hvorhen den skal vende sig, hvordan de skal begynde. Deres evige ånder søger efter hjælp. Som sociale væsner trænger vi til hinanden. Forpligtelsen til at nå ud til dem er en bindende opfordring fra Frelseren. Når dette gøres i kærlighed, kan vi hjælpe til med at forløse dem. Det er uendeligt meget mere end blot at bekende sig til Jesus Kristus - det er *gøre* hvad der bør gøres.

Kirkens ledere og hjemmelærerne har en særlig lejlighed til at tjene. Formålet med al deres arbejde, med alle deres møder, tro og bønner, er at hjælpe hver enkelt person og familie.

En søster i Frankrig, som sluttede sig til kirken, blev besøgt af sin tidligere præst, som spurgte hende, hvordan hun dog havde kunne gøre noget sådant. Hendes svar var smukt og bekræftende. Det viser os, hvor vigtig vores fælles forpligtelse til at tjene andre, er. Hun sagde at mindst én gang om måneden, ville ledere eller medlemmer fra kirken besøge hende. De sørgede for hendes åndelige og timelige behov. Hun fortalte sin tidligere præst, at siden hun var blevet døbt som barn, var den eneste gang, hun var blevet besøgt af én fra sin tidligere kirke, det besøg hun havde fået i dag, og så var det blot for at udspørge hende med hensyn til hendes medlemskab.

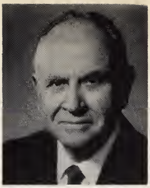
En fuldstændig forpligtelse til med iver at tjene Herren og vores næste, er den sikreste måde at overvinde den ondes mange fristelser.

Enhver, som i sandhed forpligter sig til evangeliet, finder ud af at hans liv får større betydning, samt at hans værdsættelse af alle gode ting vokser. Hans anerkendelse af Gud og hans skaberværk bliver større. Herren beskrev i en åbenbaring, givet til profeten Joseph Smith i maj 1831, forløbet i denne proces:

„Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag." (L&P. 50:24)

Brødre og søstre, en person, der har forpligtet sig, får godheden til at virke mere attraktiv. Efterhånden som han lærer lyset og sandheden og praktiserer den, opbygger han en indre selvtillid. Han bliver mere lig vores nuværende profet, Spencer W. Kimball, som i en livstid har omdannet sit ønske til en forpligtelse om at gøre alt hvad han kan for Herren og hans børn.

Vi kan i dag ligeledes beslutte at vise hvor vi står, yde noget, engagere os; forpligte os til at gøre, hvad *alle kan gøre.* I Jesu Kristi navn. Amen.

„Vær hyrde for mine får"

Ældste David B. Haight
De tolvs Råd

Jeg må indrømme at mit hjerte slog lidt kraftigere, på grund af åndelig sindsbevægelse, da koret sang: „Morgenrødens stråler bryder gennem mørkets dunkle sky", som er én af kirkens storslåede, gribende salmer. I husker sikkert, at Parley P. Pratt, én af De Tolv, der var blevet sendt til Storbriannien af profeten Joseph Smith for at hjælpe til dem at sprede værket til udlandet, digtede disse linier. De skulle hjælpe med at forklare det sande evangeliebudskab til verden. Han skrev: „*Morgenrodens stråler bryder gennem morkets dunkle sky;*
Zions banner mange fryder; alt oprettes nu påny."
(*Sange*, nr. 67).

Evangeliets morgenrøde spredes over verden, mørkets dunkle skyer forsvinder, storheden i hans værk bliver åbenbar. Titusinder accepterer frelsens evangelium.

For nogle få måneder siden kørte vi langs Chiles kyst sammen med præsident Lester Haymore - der dengang var præsident for Chile Osorno Mission - samt hans hustru søster Haymore. Mens vi besøgte de forskellige byer og kørte fra landsby til landsby, så vi frugterne af vores missioneringsanstrengelser. Vi mødte mange nye medlemmer, og deres tro og deres ydmyge ønske om at lære mere om det evangelium, de havde accepteret, gjorde et stort indtryk på os.

Mens vi fortsatte vores rejse, centrerede vores tanker sig om, hvordan vi kunne forhindre, at dette stadigt stigende antal af nye medlemmer føler sig som fremmede og udlændinge, samt om, hvordan vi kunne hjælp dem til at blive de helliges medborgere. Hvordan kan vi hjælpe med at styrke deres tro, så de kan holde fast ved jernstangen og fortsætte med at vokse i kundskab?

Vi tænkte på de mange præstedømme-, hjælpeforenings- og søndagsskoleklasser, hvor mænd og hustruer, som var blevet oplært i evangeliet - mange af dem med ekstraordinære talenter - ikke blev fuldt udnyttet i øjeblikket. Nogle stave er fyldte med ældre ægtepar, fuldtud beredte til at acceptere et kald til at gå på mission, og som ikke alene med begejstring kunne være med til at sprede evangeliet, men som også kunne være med til at styrke de nye medlemmer i de dele af verden, hvor kirken går så hurtigt frem. De tusinder af nydøbte medlemmer, der nu findes i kirken, med dens lidt mærkelige, og uvante skikke, kunne blive opmuntret og oplært af nogle, som i dag sidder komfortabelt derhjemme. Vi tænkte, om vi blot kunne give flere hundrede af vores trofaste, velforberedte ægtepar denne oplevelse, der ville være én af de største i deres liv.

Amulek belærte: „Og han skal komme til verden for at genløse sit folk" (Alma

11:40). Burde vi ikke opmuntre og holde sammen på hans folk, samt hjælpe med at forberede dem til hans komme?

Der er nogle som mener, at fuldtidsmissionering kun er for yngre, ugifte mænd og kvinder. Der er imidlertid ved at fremstå et nyt socialt mønster. Antallet af mænd og kvinder, der i en alder, som præsident Kimball eller ældste LeGrand Richards ville betegne som yngre, trækker sig tilbage fra aktiv beskæftigelse eller fra deres job, er stadigt stigende.

„Ægtepar, som føler sig tilskyndet, behøver ikke at vente på at biskoppen kommer til dem, men bør banke på hans dør og sige: ‚Vi er rede!'"

Fornylig modtog jeg med posten en forespørgsel fra nogle venner i Californien, som nu ville trække sig tilbage fra aktiv skoleundervisning, og som ønskede at vende tilbage til Utah, hvorfor de spurgte: „Hvad kan vi gøre for kirken, når vi vender tilbage?"

Mit svar var: „Lad være med at komme til Utah. Der er brug for jeres kirkelige erfaring ude i verden. Genoptræn dit norske, som du lærte som missionær for mange år siden." Så vidt jeg ved, vil de snart være på vej. Han er spændt på denne lejlighed til at kunne tage på endnu en mission, og denne gang vil han have den velsignelse, at han vil kunne have den samme kammerat under hele sin mission.

Mange ægtepar er parate, og venter blot på at biskoppen skal kalde dem til at gå på mission. Måske har biskoppen været optaget af andre ting, således at han har overset dem. Ægtepar, som har et ønske om at tjene Herren, behøver ikke vente på at biskoppen kommer til dem, men bør banke på hans dør og sige: „Vi føler vi er rede til at drage afsted."

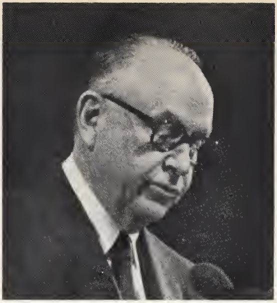
Fornylig havde jeg i Mexico lejlighed til at træffe et dejligt, ældre missionærægtepar, bror og søster John Fossum, som bemærkede: „Vores største behov er trænede ledere. Ægtepar med års erfaring i kirkearbejde, kunne bogstavelig talt gøre mirakler. Vi har 22 grene spredt rundt omkring, der endnu ikke har en organisation, der kan optræne grenslederne. Kirken er så ny, og den vokser så hurtigt og vi mangler ledere med erfaring."

Bror og søster Fossum fortsatte: „Vi har modtaget menge velsignelser på grund af vores mission - velsignelser vi altid vil modtage fra Herren, når vi tjener uden forbehold." De tilføjede: „Folk visner hen og dør i deres senge eller i deres gyngestole. Vi ønskede ikke at vores otium skulle være således; Herren vidste at vi ønskede at gå på mission, og vi modtog kaldelsen."

„Nogle ældre ægtepar," fortsatte de, „tror ikke de kan leve uden at have deres familie omkring sig, og andre er bange for deres helbred. Det var beroligende for os da vores stavspræsident indsatte os, og lovede os, at Herren ville tage vare på vores familie, samt at vi ville være ved godt helbred under hele vores mission."

De fortsatte: „I vores alder er det svært at leve op til det program, der gælder for missionærerne, men vi har fundet ud af at det er muligt, samt at det har sine fordele."

Derpå sagde bror Fossum: „For 50 år siden var jeg på mission på Hawaii og lærte at tale polynesisk. Det var svært den gang, og det var svært at gå igennem Missionary Training Center og lære spansk, men vi gjorde det, og det har været en stor oplevelse. De åndelige

Ældste David B. Haight

skatte alene er hele indsatsen værd."
Søster Fossum sagde: „Ved juletid er det virkeligt svært at være væk fra 26 børnebørn, men jeg har det godt, sommetider savner jeg dem meget, men jeg har det dog alligevel godt." Dette aktive ægtepar sluttede med at sige: „En mission for dem, som er ældre, er en rig og belønnende oplevelse. Det er for dem, som ønsker *at leve* i deres otium, og ikke blot *eksistere*."

Vi behøver mange - mange flere - ægtepar, som bror og søster Fossum, som er villige og som undrer sig og spørger: „Hvad kan jeg gøre for Herren?" og som er villige til at bruge en del af deres gyldne år i dette vitale arbejde.

I kirkens første dage krævede Herrens værk uopsættelige ofre, samt de helliges ihærdigste anstrengelser. Et kompagni af brødre, der i 1831 blev befalet at drage til Missouri, blev formanet: „Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort.
Se Herren fordrer hjertet og et villigt sindelag; og den, der er villig og lydig, skal i disse sidste dage nyde det gode i Zions land." (L&P. 64:33-34)

Og nu til I ældre ægtepar: Lad være med at vente med at lægge planer til I fejrer jeres otium, men lad os begynde nu. Forbered jer til den mest belønnendede oplevelse i jeres liv. Hvorfor ikke begynde allerede nu med at udvide jeres horisonter; planlæg hvordan I forøger jeres viden og lær et fremmed sprog. I kan begynde på tysk eller spansk. Præsident Kimball foreslår mandarin kinesisk.

Min hustru Ruby er efter en pause på 50 år tilbage på universitetet og lærer spansk. Er det ikke et hårdt arbejde? Selvfølgelig! Kræver det ikke mange timers studium? Jo, det kræver mange timer! Hvem sørger for madlavningen? Undertiden gør jeg. Bærer det frugt? Jeg er virkelig stolt af hende, når hun bærer et ydmygt vidnesbyrd, som vores medlemmer i Argentina eller Mexico kan forstå.

Vi er vidner til en fortsat udbredelse af Herrens værk i denne, den sidste uddeling. Der er millioner, der venter, og som ønsker at forbedre deres liv. Præsident Kimball ønsker at flere ældre ægtepar drager afsted på mission. Der er brug for dem overalt, især erfarne medlemmer, der ved familiebånd er knyttet til andre lande. I kan opleve en åndelig genfødsel ved, at I tjener Herren fuldstændigt. Bønnen vil få en dybere betydning, og skrifterne vil blive overvejet og i højere grad værdsat. Den hellige Ånd vil fornemmes tydeligere; jeres evne til at elske jeres næste for forøges; jeres familie derhjemme vil blive velsignet, og de vil være stolte over jeres uselviske arbejde for Herren.

Moroni, profeten i Mormons Bog, bleære belærte om den omhyggelige opmærksomhed, der dengang blev vist de nydøbte:

„Og efter at de havde modtaget dåben og var blevet påvirket og renset gennem den Helligånds kraft, *blev de regnet blandt Kristi kirkes folk;* og *deres navne*

blev nedskrevet, så *de kunne blive ihukommet* og *få næring* gennem Guds gode ord for at holde dem på den rette vej og altid holde dem årvågne i bøn." (Moroni 6:4, kursiv tilføjet.)

I mange dele af verden har vi omvendte, som har behov for omsorg, kærlighed og opfordring, samt at blive holdt på den rette vej, som Moroni sagde. Men de ægtepar, som kunne hjælpe, lever almindeligvis andetsteds. Vi behøver hjælp fra erfarne kirkemedlemmer, som kan oplære, opmuntre og vigtigst af alt vise oprigtig næstekærlighed.

For at vise jer, hvad der kan opnås ved at udvise en sådan kærlighed og indvielse, vil jeg atter dele søster og bror Fossums ord med jer. De sagde: „For at besøge én af vores grene, står vi om søndagen op klokken 4 om morgenen, for at kunne komme med en tidlig bus. Søster Fossum startede en lille musikklasse med søstrene i præstedømmetiden. Hun underviste dem i de grundlæggende principper i musikdirektion, og opdagede en 13 år gammel pige, som havde sans for takt, og som nu leder sangen ved nadvermøderne. Nu har den gren en dirigent."

Bror Fossum fortalte: „Jeg blev inviteret til at overvære et grenspræsidentskabsmøde for at vise dem, hvordan vi gør visse ting. For få måneder siden var hjemmelærer- og besøgslærerindebesøg i denne gren blot ord i en bog. Men nu foretager ni par hjemmelærere besøg, og de vil også snart have besøgslærerinder. Disse ting er blot velsignelser, der følger med. De store belønninger får vi ved den tjeneste vi yder, og ved den kærlighed vi føler for de nye ydmyge medlemmer, og som forårsager en forandring i deres liv til det bedre - derved beriges vi ligeledes."

Vi appellerer i dag til jer, som er blevet forberedt linie på linie og bud på bud - om at I drager ud i verden. Læg jeres hænder på ploven. Velsign de nye medlemmer med jeres kærlighed og jeres tro, idet I hælper dem med at holde sig på den rette vej og lærer dem at være årvågne og stole op Kristus, ophavsmanden til vores tro. Belærte Frelseren ikke Peter, og gennem Peter os, idet han pegede på nettene, der lå fulde af fisk på stranden og sagde: „Elsker du mig, mere end de andre gør?"

Han svarer ham: „Ja, Herre! Du ved, at jeg har dig kær."

Han siger til ham: „Vogt mine får."

Engang til spørger han ham: „Elsker du mig?"

„Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær."

„Vær hyrde for mine får!"

Derpå sagde han til ham for tredie gang: „Simon, Johannes' søn, elsker du mig? "Peter blev bedrøvet, fordi han for tredie gang spurgte ham: „Har du mig kær?" Og han svarede ham: „Herre du kender alt, du ved, at jeg har dig kær."

Jesus siger til ham: „Vogt mine får." (Se Joh. 21:15-17)

Er pligten for os, som er medlemmer, ikke klar: for evigt at være „hyrde for (hans) . . . får." De, som følger ham. de, som har accepteret hans evangelium. De er hans. Siger han ikke, at de er ham dyrebare? I er stærkere og jeres tro er urokkelig. Vær ven med dem, som er nye. „Vogt mine får", siger han til os.

Lad mange af os, som er fuldstændigt beredte, og som behøver velsignelserne, skubbe verdens ting fra os og blive hyrder for flokken ved at fordybe os i hans tjeneste. I Jesu Kristi navn. Amen.

Og Peter gik ud, udenfor, og græd bitterligt

Ældste Gordon B. Hinckley
De tolvs Råd

Nu da vi nærmer os afslutningen på denne inspirerende morgen, ville jeg gerne i et øjeblik tage jer med tilbage til den frygteligste nat i og omkring Jerusalem. Da den sidste nadver var afsluttet, forlod Jesus og hans disciple byen og gik over på Oliebjerget. Vel vidende, at hans forfærdelige kamp stod for døren, talte han med dem, han elskede. Og han sagde til dem: „I denne nat skal I alle forarges på mig (d.v.s. falde fra), . . .

Da svarede Peter og sagde til ham: ‚Om så alle forarges på dig, vil jeg dog ikke gøre det.'

Jesus sagde til ham: ‚Sandelig siger jeg dig: i denne nat, før hanen galer, vil du fornægte mig tre gange.'

Peter siger til ham: ‚Selv om jeg skulle dø med dig, vil jeg aldrig fornægte dig.'" (Matt. 26:31, 33-36)

Kort efter fulgte den forfærdelige sjælekval i Getsemane have, og derefter forrådelsen. Mens skaren bevægede sig hen til Kajfas gård, „fulgte (Peter) ham i frastand lige til ypperstepræstens gård; han gik indenfor og satte sig blandt tjenerne for at se, hvad det ville ende med" (Matt. 26:58, parentes tilføjet).

Mens der blev afholdt en såkaldt rettergang, hvorunder anklagerne spyttede på Jesus, skubbede til ham samt slog ham med indersiden af deres hænder, så en kvinde Peter, og sagde: „Du var også sammen med Jesus fra Galilæa.

Men han nægtede det i alles påhør og sagde: ‚Jeg ved ikke, hvad du mener.'

Da han derpå gik ud i portrummet, så en anden pige ham; og hun siger til dem, der var der: ‚Han var sammen med Jesus fra Nazaret.'

Atter nægtede han det med en ed: ‚Jeg kender ikke det menneske.'

Lidt efter kom de, der stod der, hen og sagde til Peter: ‚Sandelig, du er også en af dem, dit mål røber dig jo.'

Da begyndte han at bande og sværge: ‚Jeg kender ikke det menneske.' I det samme galede hanen.

Så kom Peter Jesu ord i hu, hvordan han havde sagt: ‚Før hanen galer, skal du fornægte mig tre gange.' *Og han gik ud, udenfor, og græd bitterligt.*" *(Matt.* 26:69-75, kursiv tilføjet)

Hvilken patos er der ikke i disse ord? Peter, der bekræftede sin loyalitet, sin beslutsomhed, sin fasthed, sagde, at han aldrig ville fornægte Kristus. Men frygten kom over ham, kødets svaghed overvandt ham, og under udsigten til en anklage, smuldrede hans beslutsomhed væk. Derpå, da han forstod sin fejltagelse og sin svaghed, gik han „ud, udenfor, og græd".

Når jeg læser denne beretning, føler jeg stor sympati for Peter. Mange af os ligner ham så meget. Vi giver vores ord på vores loyalitet; vi bekræfter vores beslutning om at være modige; vi erklærer, undertiden offentligt, at ligegyldigt hvad der sker, vil vi gøre det rette, at vi vil gå

ind for retfærdighedens sag, at vi vil være tro mod os selv og mod andre.
Så begynder presset at opstå. Nogle gange er det et socialt pres. Undertiden er det personlige lyster. Andre gange er det falske ambitioner. Viljen blødgøres. Disciplinen svækkes. Der sker en overgivelse til fristelsen. Og derpå kommer samvittighedsnaget, beskyldningerne mod sig selv og sorgens bitre tårer.
En af de store tragedier vi næsten dagligt er vidne til, er tragedien med mænd, som

---

Mange, der ligesom Peter, „i en periode med trængsler, fornægter Herren" kan også ligesom Peter, hæve „sig over det, og blive mægtige forsvarere".

---

har høje mål, men som kun kan opvise små præstationer. Deres motiver er ædle. Deres ambitioner er prisværdige. Deres evner er fantastiske. Men deres selvdisciplin er svag. De giver efter for magelighed. Lysten tømmer dem for vilje.
Jeg husker en sådan mand, jeg engang kendte. Han var ikke medlem af kirken. Han tog eksamen fra et stort universitet. Hans muligheder var ubegrænsede. Som ung mand, med en god uddannelse og fantastiske muligheder, drømte han om stjernerne og bevægede sig i retning af dem. I det firma, som i disse første år ansatte ham, blev han forfremmet fra det ene ansvar til det andet, det sidste med bedre muligheder end det foregående. Før der var gået mange år, befandt han sig i bestyrelsen. Men disse forfremmelser medførte, at han kom med til mange selskabelige sammenkomster, hvor der blev drukket alkohol. Han kunne, som så mange andre, ikke styre det. Han blev alkoholiker, offer for en lyst han ikke kunne kontrollere. Han søgte hjælp, men var for stolt til at kunne disciplinere sig selv til at overholde de diæter, han blev ordineret af dem, som forsøgte at hjælpe ham.
Han faldt som en meteor, brændte tragisk ud og forsvandt i natten. Jeg forhørte mig hos den ene af hans venner efter den anden, og fik til sidst sandheden om hans tragiske endeligt at vide. Han, som var begyndt med så høje mål og med så imponerende talenter, døde i et slumkvarter i én af vore store byer. Ligesom Peter fordum, havde han følt sig sikker på sin egen styrke og på sin evne til at leve op til sit eget potentiel. Men han havde fornægtet denne evne; og jeg er sikker på, at da hans fiaskos skygger sænkede sig over ham, ligesom Peter, må være gået ud og grædt bitterligt.
Jeg kommer til at tænke på en anden. Jeg kendte ham ret godt. Han sluttede sig til kirken, da jeg for længe siden var missionær i England. Han havde for vane at ryge. Han bad om styrke i starten af sit medlemskab i kirken, og Herren besvarede hans bøn og gav ham kraft til at kunne overvinde denne vane. Han lyttede til Gud og besad en glæde han ikke tidligere havde kendt. Men så skete der noget. Han kom ud for et pres fra sin familie og fra sin omgangskreds. Han sænkede sine standarder, og gav efter for sin lyst. Lungten af brændende tobak forførte ham. Jeg mødte ham nogle år senere. Vi talte sammen om de gamle og bedre dage, han havde kendt. Og han, ligesom Peter, græd bitterligt. Han gav det ene og det andet skylden, og da han gjorde det, var jeg fristet til at gentage Cassius' ord:

Ældste Gordon B. Hinckley

Og uden skyld er vore stjerner, kun vi selv har skyld, hvis vi er under åget. (Julius Caesar, 1. akt)

Og således kunne jeg blive ved med at fortælle om dem, som begynder med ædle mål, men som sløver af, eller om dem, som begynder stærkt, og som slutter svagt. Der er så mange i livet, som begynder godt og når halvvejs eller trefjerdedele af vejen, men som det ikke lykkes for. De er tilbøjelige til blot at leve for deres egen skyld, at fornægte deres ædelmodigere følelser, at stræbe efter besiddelse, og i deres selvcentrerede, uinspirerede liv, hverken at dele talenter eller tro med andre. Om dem har Herren sagt:

„Og på hjemsøgelsens, dommens og vredens dag vil jeres klage være: Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjæl er ikke frelst." (L&P. 56:16)

Men jeg ønsker at gå mere i detaljer med hensyn til dem, der ligesom Peter bekender at have kærlighed for Herren og hans værk, og som derpå enten verbalt eller ved deres tien, fornægter ham.

Jeg husker meget vel en ung mand, der besad en stor tro og en stor hengivenhed for Guds værk. Han var min ven og min betroede vejleder i en følsom periode i mit liv. Hans livsmåde, og den begejstring hvormed han tjente, var et bevis på hans kærlighed for Herren og for kirkens arbejde. Men han blev langsomt ledt væk af bekendtes smiger, som i ham så deres middel til at komme frem i de forretninger, de sammen beskræftigede sig med. Snarere end at lede dem i retning af sin egen tro og opførsel, gav han langsomt efter for deres fristelser.

Han talte aldrig mod den tro, han havde levet efter. Det var ikke nødvendigt. Hans ændrede levevis var tilstrækkeligt vidnesbyrd om, at han havde forsaget den. Årene gik, og så mødte jeg ham igen. Han talte som én, der var desillusioneret. Med svag stemme og med sænket blik fortalte han om sin omflakken, efter at han havde kappet ankeret til sin en gang så skattede tro, og ved afslutningen af sin fortælling græd han, ligesom Peter.

Den anden dag talte jeg med en ven vedrørende en fælles bekendt, en mand, der anses for at være meget succesrig med hensyn til sit job. „Men hvordan går det med ham i kirken?" spurgte jeg. Hertil svarede min ven: „Han ved i sit hjerte, at den er sand, men han er bange for at vise det. Han er bange for, at hvis han vedkender sig sit medlemskab af kirken og efterlever dens standarder, vil han ikke være i stand til at komme sammen med de mennesker, han nu kommer sammen med.

Jeg tænkte: „Ligesom Peter, der fornægtede sin egen sikre kundskab, vil den dag komme, sikkert inden længe, da denne mand efter at have tænkt sig om, vil vide at han byttede sin førstfødselsret væk for en ret linser (se 1. Mos. 25:30-34); og der vil blive selvbebrejdelser, sorg og tårer, for han vil opdage, at han ikke blot nægtede Herren adgang i sit eget liv,

Præsident Benson, ældste Petersen, ældste Richards og ældste Hunter står op, mens der synges en salme.

men i virkeligheden også i sine børns, som voksede op uden en tro at støtte sig til."

Herren har selv sagt: „Thi den, som skammer sig ved mig og mine ord i denne utro og syndige slægt, ham skal også Menneskesønnen skamme sig ved, når han kommer i sin Faders herlighed med de hellige engle." (Mark. 8:38)

Nu vil jeg til slut gå tilbage til Peter, som fornægtede og græd. Idet han erkendte sin fejl, og idet han omvendte sig fra sin svaghed, vendte han om, og blev en kraftig røst ved fremførelsen af vidnesbyrd om den opstandne Herre. Han, seniorapostlen, indviede resten af sit liv til at vidne om den opstandne Jesus Kristus og hans mission, hans død og opstandelse; om ham, der var den levende Søn af den levende Gud. Han holdt den gribende prædiken ved pinsefesten, hvor mængden blev rørt i deres hjerter af den Helligånds kraft. Med præstedømmets myndighed, som han havde modtaget fra sin Mester, helbredte han, sammen med Johannes, den lamme mand, miraklet, som førte til forfølgelse. Han forsvarede frygtløst sine brødre, da de var stævnet for Sanhedrinet. Det var hans syn, der førte til, at evangeliet blev bragt til ikke-jøderne. (Se Ap. Gern. 2-4, 10) Han blev lagt i jern og blev kastet i fængsel, samt led en frygtelig martyrdød, som et vidne for ham, der havde kaldet ham fra hans fiskenet til at være menneskefisker (se Matt. 4:19).

Han forblev trofast og loyal mod den store og magtfulde opgave, den opstandne Herre gav i sine sidste instruktioner, da han befalede de elleve apostle at gå hen og gøre „alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Fade-

rens, Sønnens og Helligåndens navn". (Matt. 28:19) Og det var ham, som sammen med Jakob og Johannes kom tilbage til jorden i denne uddeling for at genoprette det hellige præstedømme, under hvis guddommelige myndighed Jesu Kristi Kirke blev organiseret i de sidste dage, og under hvis myndighed den nu fungerer. Disse mægtige gerninger, og mange andre, der ikke er blevet nævnt, blev udført af Peter, som engang havde fornægtet og følt sorg, og som derpå havde hævet sig over denne anger for at føre Frelserens værk frem efter Frelserens himmelfart, samt for at deltage i genoprettelsen af dette værk i denne uddeling.

Hvis der i dag indenfor min stemmes rækkevidde befinder sig nogen, som ved ord eller gerning har fornægtet troen, beder jeg dig søge trøst og styrke i Peters eksempel, som, selv om han til daglig færdedes med Jesus, i et øjeblik da han blev hårdt prøvet, fornægtede både Herren og det vidnesbyrd, han havde i sit hjerte. Men han rejste sig efter dette, og blev en mægtig forsvarer og en magtfuld forkæmper. Således findes der ligeledes en måde, hvorpå du kan omvende dig, og hverved du kan føje din styrke og din tro til andres styrke og tro ved opbygningen af Guds rige.

Præsidentskaberne for hjælpeforeningen, de unge piger, og for primary var blandt dem, som overværede konferencemoderne.

I dag sidder der her i denne bygning en mand, som voksede op med kærlighed for kirken. Men da han blev optaget af sin forretningskarriere og blev besat af ambitioner, begyndte han at fornægte troen. Ud fra hans levevis var det svært at se hans loyalitet overfor kirken. Da hørte han heldigvis, inden han kom for langt ud, den stille sagte stemmes hvisken. En frelsende følelse af anger kom over ham. Han vendte om, og i dag virker kan som præsident for en stor stav i Zion, samtidig med at han fungerer som seniorfunktionær i ét af nationens og verdens førende firmaer.

Mine elskede brødre og søstre, som ligeledes er kommet bort fra kirken; kirken behøver jer og I behøver kirken. I vil finde mange ører, som vil lytte med forståelse. Der vil være mange hænder, som vil hjælpe jer med at finde vej tilbage. Der vil være hjerter, som vil varme jeres. Der vil flyde tårer, ikke af bitterhed, men af glæde.

Må Herren med sin Ånds kraft få jeres ønske til at tiltage. Må han styrke jer i jeres beslutning. Må jeres glæde være fuldstændig og jeres fred sød og tilfredsstillende, når I vender tilbage til det, I i jeres hjerter ved er sandt. Dette beder jeg ydmygt om, idet jeg efterlader jer mit vidnesbyrd om ham, i hvis navn vi tjener, ja, i Jesu Kristi navn. Amen.

1. april 1979

Søndag aften

Forhindringer for fremgang

Ældste Marvin J. Ashton
De tolvs Råd

For nogle uger siden forklarede en ulykkelig mor, som var blevet ladt alene og som skulle tage vare på sig selv og sine tre små børn, at hun ikke kom i kirken mere: „Hvorfor skulle jeg? Jeg har nu boet i den samme lejlighed i mere end fire måneder, og ikke en eneste person har besøgt os."

Hun syntes chokeret og overrasket, da jeg i stedet for at sige: „Jeg skal sørge for at biskoppen øjeblikkeligt besøger dig", spurgte: „Hvor mange mennesker har du besøgt siden du flyttede ind i dette nye nabolag?"

Mange af os sætter hindringer op for vores fremgang og bidrager til vores egen ulykke, mens vi venter på, at andre skal opsøge os og tilbyde hjælp. Den negative indstilling vi har i dag, forårsager åndeligt dødvande, bedrøvelighed og bitterhed i morgen. At pleje personlige krænkelser er uproduktivt for dem, som burde være ivrigt engageret i at skabe et indholdsrigt liv. Vi er alle Guds børn. Hvis vi elsker ham, vil vi vogte hans får hvorend de findes, uden hensyn til vores egen forpligtelse eller situation. Ofte kan vi bedst hjælpe andre, når vi selv er trængende eller når vi ikke føler os fuldstændigt tilpas i den fold, vi for tider er i. Meget ofte kan de, som er sultne, hjælpeløse og kolde bedst reddes af dem, som selv har været igennem de samme strabadser. De, som er svage, trætte eller usikre skal ikke dovent sætte sig hen og vente på at tingenes tilstand forbedres. I stedet vil de føle det som en helbredende kraft, hvis de anvender deres energi til handling, til tjeneste og til at løfte andre op med.

Det var Booker T. Washington (1865-1915, amerikansk pædagog), som viist erklærede: „Succes skal måles, ikke så meget ved den stilling en mand har opnået i livet, som ved de forhindringer han har overvundet i sit forsøg på at opnå succes." (*The international Dictionary of Thoughts*, samlet af John P. Bradley og andre, Chicago: J. G. Ferguson Publishing Company, 1969, s. 698). Livets sejre opnår vi ved vores evne til at arbejde os udenom og henover de forhindringer, som krydser vores sti. Vi bliver stærkere når vi klatrer op ad vores egne bjerge.

„De mest strålende kroner, der bæres i

himlen, er blevet lutrede og smeltede, polerede og herliggjorte i trængslernes smeltedigel", ifølge Thomas Carlyle (1795-1881, skotsk essayist og historiker). (*Vital Quotations*, Emerson Roy West, comp., Salt Lake City: Bookcraft, 1968, s. 312)

Lad mig delagtiggøre jer i fire grundlæggende faktorer, der bidrager til at forhindre vores personlige fremgang samt vores aktiviteter i kirken: (1) konstant at pleje personlige krænkelser, (2) at give efter for sorgen efter tragedier og ulykker, (3) at blive fanget af syndige vaner og fejltagelser, (4) at lade frygt forhindre fremgang.

Lad os erindre os disse fjender af den evige udvikling, og søge efter måder hvorpå vi kan samle os mod til at gøre os fri af dem.

Konstant at pleje på personlige krænkelser. Hver af os bør dagligt beslutte, at vi med Guds hjælp vil forhindre, at andres ubetænksomme ord former vores skæbne eller kontrollerer vores daglige færden. Hvor tragisk er det ikke undertiden at se et udbytterigt liv gå tabt, fordi vi har tilladt en uvenlig bemærkning at såre eller krænke os. Vi lader fornærmelsen blive til et åbent sår og gør det betændt snarere end at behandle det hurtigt og modent. Nogle forsøger endog at hævne sig på dem, der har krænket dem, ved at give op i livets kapløb. Hvor svagt, hvor ødelæggende, hvor selvbegrænsende er ikke den ofte anvendte erklæring: „Jeg vil ikke komme, sålænge *den person* kommer!" Undertiden synes det som om vi sidder som tilskuere og venter på, at vi skal blive krænket, fornærmet eller ignoreret. Vi lytter efter tankeløse ord fra andre, og husker de gange, der ikke bliver hilst, og lægger fuldstændigt utilsigtede budskaber ind i de usagte eller sagte ord.

En af hitoriens bedste basketballspillere blev engang spurgt om, hvad der havde bidraget mest til, at han opnåede sin fremragende succes. Hans svar var dette: „Jeg lærte at spille i smerte. Selv om jeg fik kvæstelser, blå mærker og faldt, tillod jeg mig aldrig den luksus at sløje af eller at holde op."

Den største lærer og leder, der har levet, viste ligeledes verden et eksempel på korrekt opførsel, da han blev udsat for uvenlige ord og grusomme gerninger. Han sagde simpelthen: „Fader! tilgiv dem; thi de ved ikke, hvad de gør" (Luk. 23:34).

Under sin jordiske mission gjorde Jesus hver eneste konfrontation til en undervisningssituation, deriblandt dem, som var nedbrydende, eller som ville fremkalde krænkelser og utilfredshed. Han var aldrig oprørsk, aldrig skamfuld; altid langmodig, tålmodig, kongelig; og lod sig . aldrig afskrække fra at være i sin Faders gerning. Han beviste ligeledes sin storhed, da hans personlige smerter og lidelser var mest intense. Sårende ord og uvenlige gerninger holdt ikke ham tilbage fra at nå sine mål. Ingen kan møde livet i al dets fylde uden at blive krænket, føle smerte og lide.

Den vise person vil undgå den strøm af bitterhed og had, som krænkelsens vande kan fremkalde. Han vil uophørligt følge Frelserens sti uden at lade sig stoppe af denne forhindring forårsaget af tilsyneladende eller faktisk uretfærdighed. Det er op til os at sørge for at vi går fremad, samt at sørge for at vi ikke forvirrer og vildleder os selv. De af os, som ikke kan tilgive og glemme, brænder de broer af, over hvilke vi selv skal passere. Alt for ofte lader vi tilfældige begivenheder bidrage til vores stilstand, ved at vi tillader at føle os ignorerede, uønskede eller uværdige. Hvor ødelæggende er sympati ikke når den administreres af os selv. Hvor er det forfriskende at møde mennesker, som ikke har tid til at blive

fornærmede. Hvordan vi er, er sandelig mere vigtigt end hvad vi har, eller hvad der siges om os.

At give efter for sorgen efter tragedier og ulykker. Alt for ofte bliver det tragiske tab af et barn, en ægtemand, en hustru, en moder, en fader eller andre kære, til et vendepunkt i livet. Nogle lader sig besætte af den ødelæggende tanke, at hvis der findes en alvidende og kærlig evig Fader, hvordan kunne han så tillade, at

---

Disse forhindringer er at pleje sine personlige krænkelser, at give efter for fortvivlelse og at lade sig lænke af dårlig opførsel og frygt.

---

dette skete for mig og mine? Vi lader sorgen bryde det styrkende bånd, der binder os til ham, som har lovet at hjælpe os gennem vores Getsemane med succes. Nogle af os vender os, i de øjeblikke da vores fortvivlelse er størst, i bitterhed fra den arm, der bærer styrke, trøst og fred i sig. Undertiden mister vi i vores mørkeste stunder synet af lyset, fordi vi beskæftiger os med de ubesvarbare spørgsmål: „Hvorfor tillader Gud, at dette sker for mig og min familie? Hvad har vi gjort, at vi skal udsættes for dette?"

Følgende tildragelse blev fortalt af Lucile F. Johnson fra Orem i Utah: „Der var en charmerende dame, hvis selskab var søgt og blev nydt af alle. Det var en glæde at være sammen med hende, fordi hun syntes at elske livet og mennesker så meget, som det var muligt. En dag sagde jeg til hende: ‚Du er en glæde for os alle. Hvad er din hemmelighed? Kan jeg få den at høre?'

‚Ja,' svarede hun. ‚Et eneste ord har ændret mit liv.'

‚Og hvad er det for et ord?' spurgte jeg.

‚Ondartet!' Forskrækket fik jeg følgende forklaring: ‚Lægen sagde dette ord til mig og fortalte mig, at jeg havde en begrænset tid tilbage at leve i. Jeg måtte træffe et valg. Jeg kunne enten gøre alle ulykkelige eller jeg kunne forsøge at gøre andre lykkelige. I bøn på mine knæ blev jeg klar over, at jeg, ligesom alle andre, kun kunne leve en dag ad gangen. Jeg var i stand til at se ting, som jeg aldrig før havde set. Min mand, mine børn, hver enkelt person fik en skønhed, som du ikke vil kunne forestille dig. Jeg ved at livet er en gave, hvadenten det er en dag eller det er et år, og jeg har i sinde at nyde min gave til det yderste.'"

Hvorvidt Guds gerninger tilkendegives ved helbredelser eller ved udvisningen af mod og accept hos dem, som er blevet udfordret, må overlades til hans visdom, som forstår alle ting. Hvor opfriskende og styrkende er ikke de, som på trods af tragedier og sorger stræber opad og fremad.

Et skib sejler mod ost, og et andet
sejler mod vest
Det er den selvsamme vind, der blæser.
Det er den måde, sejlene er sat på,
og ikke vindene,
der fortæller os, hvilken vej vi skal gå.

Ligesom havets vinde, er
skæbnens veje,
når vi rejser gennem livet.
Det er vores indstillinger og beslutninger
der afgor vores mål.
Og ikke stilheden eller striden.

(*Ella Wheeler Wilcox*, „*The Winds of Fate*", *Masterpieces of Religious Verse*, James Dalton Morrison, ed., New York: Harpers & Brothers, Publishers, 1948, s. 314)

Ældste Bruce R. McConkie og ældste Mark E. Petersen hilser på ældste LeGrand Richards, som uventet kom til lordagens formiddagsmøde, efter at have været alvorligt syg.

At blive fanget af syndige vaner og fejltagelser. En af mine venner, som indenfor de sidste måneder har taget nogle mægtige skridt fremad for at komme til at leve et indholdsrigt liv, samt for at være fuldstændig aktiv i kirken, fortalte følgende: „Jeg kan fortælle dig, som én, der har mange års erfaring og øvelse, at det er meget lettere at kritisere enkeltpersoner og samfundets etablerede orden, end det er at ændre på sig selv og erkende de virkelige årsager til at man er inaktiv og negativ."

At forandre sig er svært. Snarere end at gå igennem den kamp det er at overvinde en dårlig vane eller at rette en fejltagelse, vælger nogle af os at give undskyldninger for vores inaktivitet. Fremgangen kommer først når vi er i stand til at opgive noget for noget andet, vi ønsker mere. Ærlighed overfor sig selv, samt fastsættelse af attråværdige men opnåelige mål dag for dag, kan afgøre den sti vi følger. Man kan lave en liste over målene, og derpå en prisliste for hvert mål. En dag ad gangen kan man så betale den pris forandringen kræver. På denne måde vil prisen ikke være overvældende.

Herren har lovet at han vil tilgive, og ikke mere erindre vores synd, når omvendelsens proces er blevet gennemført. Hvis Herren vil gøre det for os, hvorfor skulle vi da ikke gøre det for os selv? Fejltagelser kan blive tilgivet. Vaner kan blive ændret. Endnu en forhindring for vores fremgang kan blive fjernet.

Hvor skuffende er det så ikke, i modsætning hertil, at være vidne til, hvordan nogle som lever med ødelæggende vaner, modsætter sig at tage . personlige skridt til at opnå større selvbeherskelse.

Den, som i sandhed har omvendt sig, vil lære af sine fejltagelser og lægge dem bag sig, og dernæst rette sin opmærksomhed mod handlinger, der kan bringe ham fremgang og vækst. Hvor opmuntrende er det ikke at vide, at Gud vil tage os ved hånden og løfte os op til nye indstillinger og præstationer hvis vi blot vil tillade ham at gøre det. Hvilken behagelig personlig sejr er det ikke, at erkende fejltagelser i sit liv, og dernæst betale prisen, der tillader os at vandre i hans fodspor.

At lade frygt forhindre fremgang. Frygt er en anden forhindring, som kan stoppe vores evige fremgang. Det holder os tilbage fra at forsøge noget som helst betydningsfuldt, fordi vi er bange for fiasko eller for at blive forkastet. Vi vil ikke tage imod lejligheder til at tjene, hverken i kirken eller i samfundet, fordi vi er bange for at gøre en fejltagelse.

„Thi Gud har ikke givet os fejheds ånd, men krafts og kærligheds og besindigheds ånd". (2. Tim. 1:7)

Hvilken tragedie er det ikke, når vi er bange for at prøve, bange for at træffe beslutninger, bange for at stole på Herren, eller endog bange for i en bedømmelse at gøre en fejltagelse. O, blot vi dog kunne erindre den storslåede lektie Frelseren gav Peter, da han på grund af frygt ikke kunne gå på vandet og han endog begyndte at synke.

„Og båden var allerede mange stadier fra land og kæmpede hårdt med bølgerne; thi vinden var imod.

Men i den fjerde nattevagt kom han til dem, vandrende hen over søen.

Da disciplene så ham komme vandrende på søen, blev de forfærdede og sagde: ,Det er et spøgelse,' og de skreg af frygt.

Men i det samme talte Jesus til dem og sagde: ,Vær frimodige; det er mig, frygt ikke!'

Peter svarede ham og sagde: ,Herre! hvis det er dig, så byd mig komme ud til dig på bølgerne!'

Da sagde han: ,Kom!' og Peter trådte ned fra båden og vandrede hen over bølgerne og kom til Jesus. Men da han så, hvor det stormede, blev han bange, og idet han begyndte at synke, råbte han og sagde: ,Herre, frels mig!'

Straks rakte Jesus sin hånd ud, greb fat i ham og siger til ham: ,Du lidettroende, hvorfor tvivlede du?'" (Matt. 14:24-31)

Frygten i vort liv kan blive overvundet, hvis vi blot vil have tro og gå fremad med et formål med livet.

Jeg vil gerne understrege: at vedblive med at erindre sig og tænke på personlige krænkelser er en undskyldning for dem, som tøver med at foretage sig noget, hvis de overhovedet tør. At hengive sig til tragediens og sorgens smerter hindrer ens personlige udvikling og fjerner muligheden for at triumfere over trængslerne. At være bundet af syndige vaner og fejltagelser, henviser et menneske til at være offer for sine fejl. At lade frygt forhindre fremgang, er et andet bevis på ens uvillighed til at prøve, på grund af frygt for fiasko. Hindringerne for evig fremgang er fjernede, når man finder ud af, at intet menneske behøver at gå vejen alene. Det er en glædens dag, når vi finder ud af, at med Guds hjælp er intet umuligt for os.

At vi må stræbe efter denne dag og denne kundskab, beder jeg ydmygt om. Gud lever. Han hører og svarer vore bønner. Om disse sandheder aflægger jeg mit vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen.

Ånden gør levende

Ældste Loren C. Dunn
De halvfjerds' første Kvorum

Det mest karakteristiske træk ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, at den ledes af Frelseren, gennem Åndens tilhvisken og vejledning.
De, som er kaldet til at tjene, søger bønsomt Åndens inspiration for at supplere og endog virke, før de anvender deres egne naturlige talenter. Ligegyldigt hvornår kirken har været på jorden, er Ånden altid blevet omtalt som en vejleder. Dette har været tilfældet ligegyldig hvilken baggrund lederne end har haft. To klassiske eksempler på det, er Paulus, den nytestamentlige profet, og Brigham Young, kirkens anden præsident. Paulus var farisæer og elev af Gamaliel. Udover dette var han medlem af Sanhedrinet. Hvis der var nogen, som kunne gribe sit arbejde an med en intellektuels og en lærds akkreditiver, var det ham. Dog var han efter sin omvendelse meget omhyggelig med at drage en skillelinie mellem disse to måder at gribe sagen an på. I sit brev til korinterne sagde han: „Men vi har ikke fået verdens ånd, men Ånden fra Gud, for at vi kan lære at kende, hvad Gud i sin nåde har skænket os;
og derom taler vi ikke med ord, lærte af menneskelig visdom, men med ord lærte af Ånden, idet vi tolker åndelige ting for åndelige mennesker." (1. Kor. 2:12-13)
Brigham Young var en praktisk, fornuftig og realistisk mand. Han var glarmester af profession, men blev senere kirkens anden præsident, efter profeten Joseph Smiths død. Han ledte de hellige ind i et uvejsomt øde land, og sørgede for at de ikke gik til grunde, førend de havde skabt et nyt liv ved at få ørkenen til at blomstre som en rose. (Es. 35:1)
Han forstod de praktiske og fornuftige sider af religiøs livsførelse og tjeneste for Gud; og dog udtalte denne fornuftige og praktiske profet disse ord: „Øjet, øret, hånden, alle sanserne kan narres, men Guds Ånd kan ikke narres; og når en mand inspireres af denne Ånd, fyldes han helt med kundskab, han kan se med et åndeligt øje og han ved det, som ligger udenfor menneskets magt at kunne bestride." (*Journal of Discourses*, 16:46)
Fra disse to store profeter lærer vi, at der er behov for at gå ud over ordet og finde den kraft og styrke, der kan komme fra Ånden.
Når vi taler om Ånden, henviser vi til Helligåndens gave. Mens Kristi lys oplyser alle, der kommer ind i verden, er Helligånden noget mere. Helligånden er det tredie medlem af Guddommen; han er en personlighed af ånd, han taler ikke sit eget, men bevidner for alle at Jesus er Kristus, Guds Søn, og overbringer mennesket Herrens mening og vilje (se Joh. 16:13-15). Han har en helliggørende og rensende indflydelse på menneskenes sjæle og han er kilden til åndelige gaver. På samme måde, som der i Efeserne fortælles os, at der er én Herre, én tro og én dåb (se Ef. 4:5), kan Helligåndens gave

kun komme på én måde. Kun den rette myndighed er acceptabel ved dåb og ved overdragelse af Helligåndens gave, og dette blev gjort klart, da Paulus rejste til Efesus for at gendøbe nogle, som ikke var blevet døbt med den rette myndighed, hvorefter han overdrog dem den Helligånds gave (se Ap. Gern. 19).

„Vi holder budene, fordi de er de love, der sætter os i stand til åndeligt at være sammen med Gud."

Selv om Helligånden vil vidne for et menneske, at dette er Jesu Kristi evangelium, modtager dette menneske dog først Helligåndens gave efter at vedkommende er blevet døbt ind i kirken. Den kan forklares som følelser af fred og sikkerhed, som den, der ærligt og bønsomt søger efter sandheden, føler: skriften forklarer det således:

„Ja, se, jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte" (L&P. 8:2). „Derved skal du fornemme, at det er rigtigt" (L&P. 9:8) .

Nogle tror at vores endelige dom og belønning vil være baseret på, hvor mange love og befalinger vi holder og hvor mange vi ikke holder. Selv om dette på en måde er rigtigt, mangler denne forklaring det bredere og det åndelige formål med at overholde budene. Da jeg var yngre, levede jeg for at spille basketball. Jeg havde det på hjernen hele tiden. Jeg tilbragte utallige timer med at øve. Gradvist begyndte jeg at kunne foretage bevægelserne automatisk, uden at skulle tænke over dem. Fysisk og mentalt blev jeg i stand til at gøre visse ting pr. instinkt. Jeg havde øvet disse bevægelser, indtil de blev naturlige for mig.

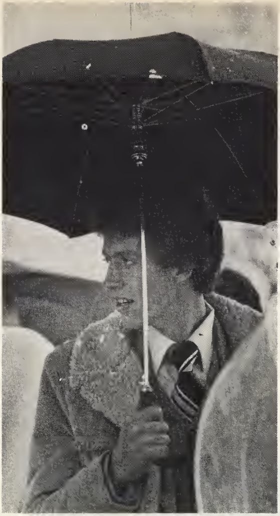
På samme måde overholder vi budene og lærdommene for at tilpasse os åndeligt. Det har ikke noget at gøre med, hvor mange love vi overholder og hvor mange vi ikke overholder. Vi holder budene, fordi de er de love, der kontrollerer Ånden. Ånden vil på sin side helliggøre os, tilpasse os åndeligt, og til sidst berede os til at leve i det rige hvor Gud er. Derfor siger skriftstedet: „Og de, som ikke er helliggjort gennem den lov, jeg har givet jer, nemlig Kristi lov, skal arve et andet rige" (L&P. 88:21). De love, som styrer Ånden er hverken mere eller mindre end de love, som styrer kirken. Desuden udgydes Ånden specielt over dem, som er loyale over for samt villige til at støtte profeten og andre, der er blevet kaldet til at præsidere.

At Ånden kan og bør have indflydelse i vort liv, og at vi kan have konkrete og håndgribelige oplevelser i forbindelse med Ånden er helt klart. Man behøver blot at henvise til den store mængde forskellige åndelige gaver, der loves alle, som efterlever Kristi love og bud.

Vi bør søge Ånden gennem troens bøn samt ved at holde budene, deriblandt værdig deltagelse i nadveren, således at vi kan „have hans Ånd hos (os)" (L&P. 20:79).

Mosiahs sønner fastede og bad for eksempel, som et led i deres forberedelse til deres mission blandt lamaniterne; de ønskede at en del af Herrens Ånd skulle drage med dem og forblive hos dem. Det svar de fik er optegnet i dette vers: „Og Herren kom til dem med sin Ånd og sagde til dem: Vær trøstet, og de blev trøstet" (Alma 17:10). Ville du ikke blive trøstet hvis Herren, ved sin Ånd, gav dig den samme oplevelse?

Profeten Alma sagde: „Og nu spørger jeg jer, mine brødre i kirken: Er I blevet født åndeligt af Gud? Er hans billede

Konferencetiden er ofte præget af stormfuldt vejr.

prentet i jeres bevidsthed? Har I oplevet denne store forandring i hjertet?" (Alma 5:14)

Alma ville sikre sig at kirkens medlemmer ikke blot havde modtaget Helligåndens gave, men at de også havde modtaget denne fantastiske Ånds helliggørende og rensende kraft. Han fortalte, at måden du kan vide det på, er at du vil blive opfrisket åndeligt, som om du er blevet født påny. Han sagde at hjertets følelser og indstilling i sandhed vil blive ændret til det bedre. At selve dit udseende vil begynde at antage Kristi udseende.

Hvilken storslået og magtfuld ven er Helligåndens gave ikke! Sandelig, alle, som vil vende sig til Frelseren og overholde hans love, vil blive helbredt af denne Ånd (se 3 Nephi 9:13). De vil have Kristi sind (se 1. Kor. 2:16), de vil „få del i guddommelig natur" (se 2. Peter 1:4), de vil begynde at have Kristi billede prentet i deres bevidsthed (se Alma 5:14). Sandelig evangeliet kommer, som Paulus siger, ikke ved ord alene, „men i kraft", der er den helliggørende, rensende, åndsudviklende kraft, som den Helligånd besidder. (1. Tess. 1:5)

Efter profeten Joseph Smiths død havde Brigham Young en drøm i hvilken Joseph Smith viste sig for ham med det følgende råd: „Fortæl brødrene, at de skal lade deres hjerter være modtagelige, således at når den Helligånd kommer til dem, at deres hjerter da er rede til at modtage den. De kan skelne Herrens Ånd fra alle andre ånder, den vil hviske fred og glæde til deres sjæle; den vil fjerne ondskabsfuldhed, had, strid og alt ondt fra deres hjerter; og hele deres ønske ville være at gøre godt, at frembringe retfærdigheden og at opbygge Guds rige. Fortæl brødrene, at hvis de vil følge Herrens Ånd, vil de gå på den rette sti. Sørg for at fortælle folket, at de skal have Ånden," sagde han. (Eldom J. Watson. comp. *Manuscript History of Brigham Young 1846-1847*, Salt Lake City, 1971, s. 529-30).

Og disse ord fra Lære og Pagter: „Hellig derfor jer selv, at jeres sind må være opladt for Gud, og de dage skal komme, da I skal se ham; thi han vil afsløre sit ansigt for jer, og det skal ske i hans egen bestemte tid og på hans egen måde og efter hans egen vilje" Her ser vi slutresultatet af Åndens virken, at bringe os ansigt til ansigt med Jesus Kristus, vores Frelser og Forløser.

Loyalitet overfor profeterne og bønsom lydighed mod Guds ord bringer os Herrens Ånd. Åndens udviklende indflydelse vil helliggøre os, vil tilpasse os ånde-

ligt og forberede os til at se ham ansigt til ansigt, i stand til at kunne samtale med ham, som et menneske taler med et andet, og til at kunne leve i hans rige, ja selve det celestiale rige.

Nu Helligåndens vidnesbyrd,
der båret blev af dem, som ved,
igen min sjæl til dig har vendt,
o, Fader i al evighed.

Jeg lytted', mens de vidnede,
og Ånden fyldte hjertet helt,
ja, sandheds rene lys brod frem,
de mørke skygger blev nu delt.

Jeg ved, du er i himmelen,
Jeg ved, vor Frelser leder her,
Jeg ved, vi har en Guds profet,
som kommer himlen meget nær.

Den Helligånd vil fjerne tvivl,
vort hjerte den oplyse vil.
Den siger: Følg den store plan,
og den kan hjælpe os dertil.

I dag jeg tårer fælde må,
for vidnesbyrdet fylder mig.
O, måtte jeg bevare det
min Fader kær, jeg beder dig.

Ja, Helligåndens vidnesbyrd,
der tændte lyset i mit sind,
fik mørket fjernet, og jeg så
et øjeblik i himlen ind.

At Herren må hjælpe os til at nå udover livets ord og at fange denne storslåede Ånd, beder jeg om. I Jeus Kristi navn. Amen.

Medlemmerne af De halvfjerds' første Kvorum.

Behovet for kærlighed

Ældste Theodore M. Burton
De halvfjerds' første Kvorum

Mine brødre, søstre og venner; da Det øverste Præsidentskab bad mig om at tale ved denne konference, spurgte jeg mig selv: „Hvilket budskab har de europæiske folk størst brug for at høre?" Disse konferencebudskaber vil blive sendt over radioen og dette er min mulighed for at tale til dem. Samtidigt gik det op for mig, at det, der var deres mest elementære behov, ligeledes faldt sammen med det elementære behov folk i hele verden har.

Det grundlæggende behov i Europa er, at folket bliver oplært i kærlighedens sande principper. Jeg taler om kærlighed i betydningen: mangel på selviskhed. Sand kærlighed er den direkte modsætning af den nutidige selviske filosofi, som synes at gennemsyre verden. Selviske interesser påvirker folks forhold til hinanden og påvirker endog den personlige kontakt i familien.

Sand kærlighed er baseret på uselviskhed, men vores moderne verden synes ikke at kunne forstå dette. Det moderne menneske har mistet evnen til at elske. Jesus advarede os om, at ét af de særlige kendetegn på de sidste dage ville blive, at kærligheden blandt folk gradvist ville dø ud. Jesus sagde: „Og fordi synden tager overhånd, vil kærligheden blive kold has mange". (Jos. Smith 1:10; se ligeledes Matt. 24:12) Det er min teori, at den synd han omtalte, er baseret på selviskhed. Det er grunden til at kærligheden uddør blandt folk.

Jesus advarede mod ugudelighederne, der i de sidste dage ville blive så store at „de, om muligt, skal bedrage selv de udvalgte, som er de udvalgte efter pagten." (Jos. Smith 1:22; se ligeledes Matt. 24:24) Så vidt jeg forstår dette, betyder det, at til sidst vil selv de mest trofaste af de hellige i pagten blive influeret og truet af de nutidige filosofier. Jeg tror at det er af denne årsag, at medmindre Herren fremskynder sit komme, ville ingen af os ret længe være i stand til at forblive upåvirkede af sådanne tendenser.

Det kan meget vel være, at den nutidige selviske indstilling er årsagen til størstedelen af den ulykke, der findes blandt verdens mennesker. Det viser sig endog i vores daglige beskæftigelse. Når en person f.eks. tilbydes et arbejde, spørger han sjældent hvilke muligheder jobbet giver ham for at tjene andre. Hans første spørgsmål er: „Hvad kan dette job tilbyde mig?" Lønnen, der tilbydes mig er for lav. Det er ikke særligt belejligt at skulle flytte eller at skulle bo i en given by. Han ønsker ikke at rejse. Han ønsker ikke at blive begrænset til et skrivebord, eller han ønsker ikke at arbejde så længe. Endog før han begynder på arbejdet, spørger han: „Hvilken pensionsordning får jeg?" Han er ikke interesseret i udfordringer, kun i sikkerhed.

Ældste Theodore M. Burton fra De halvfjerds' første Kvorum, forud for mødet søndag eftermiddag.

Lad mig først tale til jer unge mennesker med hensyn til selviskhed i jeres bejlen. Hvad er egentlig hovedformålet med stævnemøder? Er det ikke at komme til at kende en anden person godt nok til, at man *ved* hvilken slags livsledsager, vedkommende person kan blive? Eller er stævnemøder blot en mulighed for at tilfredsstille ens lidenskaber? Det spørgsmål skal hver især besvare for sig selv. En sikker vejledning ville imidlertid være at følge Frelserens ord: „Og atter siger jeg jer, lad enhver agte sin broder som sig selv." (L&P. 38: 25)

Nødvendigheden af at udøve uselvisk kærlighed i sin bejlen er bydende nødvendigt i ægteskabet. Mennesker, der kun er interesseret i romantik, finder snart ægteskabets virkelighed for svær at have med at gøre. Og dog understreges romantik og materielle glæder i blade og bøger. Det er næsten det eneste reklamen appellerer til. Det vises igen og igen i biograffilm og i fjernsynet. Det er det eneste, pornografisk litteratur opfordrer til. Folk bliver påvirket af disse ting og vokser op, idet de kun forventer personlig tilfredsstillelse i ægteskabet. Selviskhed er hovedårsagen til skilsmisseprocenten i hele verden.

Dette begær efter personlig tilfredsstillelse resulterer i disharmoni i ægteskabet. Ægtefæller, der kun er interesserede i sig selv, kommunikerer ikke. Mangel på kommunikation bliver derpå en stor forhindring for udvikling af sand kærlighed. Mangel på kommunikation er sammen med det, at man venter med at få børn, grundet på selviskhed - som også den større synd at få foretaget abort er. Vi gyser når vi i 3. Mos. læser om de ofre afgudsdyrkerne, der dengang smed deres børn ned i jernafguden Moloks gloende indre, bragte. Er selviskhed, der resulterer i aborter, mindre frastødende i Guds øjne, eftersom nutidige mennesker gennem aborter ofrer deres børn til den afgud, der hedder selvisk materialisme?

I Europa er familierne begrænset til et punkt hvor ægtepar, der har mere end to børn, mere eller mindre fryses ud af naboer og venner. Visse europæiske nationer er endog begyndt at gå tilbage i indbyggertal, eftersom fødselskontrol og abort er ved at blive naturligt og almindeligt. Alt for mange hustruer arbejder for at parret kan have eget hus, bil, farve-tv eller kan tage på store ferierejser. Børn er for sådanne par et uønsket handicap og en unødvendig udgift.

Hvorfor skulle man bekymre sig om at gifte sig, når børn hverken er ønskede eller forventes? Hvorfor bebyrde sig selv ved ægteskab, når parrene forventer at

skifte partnere, når de bliver trætte af hinanden? Hvorfor skulle man bekymre sig om dyd, når ens mål udelukkende er selvtilfredsstillelse? Hvis der nogensinde har været brug for genoprettelse af sandheden i en verden, hvor mennesket kun er interesseret i sin egen fornøjelse og selvtilfredsstillelse, er det nu!
Når jeg ser hvor mange mennesker, ikke blot i Europa men overalt, som skændes

---

„Det moderne menneske har mistet evnen til at elske, og som Jesus advarede os om, ville denne sygdom være et af de vigtigste kendetegn på de sidste dage."

---

og modarbejder hinanden, forstår jeg bedre, hvorfor Jesus konstant understregede behovet for kærlighed. Jesu Kristi evangelium er et kærlighedens evangelium. Et liv i kærlighed er ikke let at leve, specielt ikke når man lever i en verden hvor strid med ens naboer og strid indenfor ens egen familie er så almindeligt. Fok er tidligere blevet såret så ofte, at de konstant vogter på hinanden. De har trukket en forsvarslinie så tæt rundt om sig, at det er vanskeligt at trænge igennem. Og dog behøver de at blive undervist om kærligheden.
Strid i familien fører til mishandling af hustru og af børn. Dette er ligeledes et resultat af selviskhed. Det er så almindeligt i verden, at vi endog finder at det begynder at krybe ind i kirken. Da kirken vokser hurtigt, må vi undervise i kærlighed med endnu større effektivitet. Dette er grunden til at vores kirkeledere ustandseligt råder hjemmelærerne til at tage vare på deres familier, samt „at våge over menigheden, at være hos medlemmerne og styrke dem;
og påse, at der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale" (L&P. 20:53-54).
Jesus gav sit liv for vores skyld af ren uselvisk kærlighed. Havde han været lige så selvisk, som folk er nu om dage, ville der ikke være blevet frembragt en forsoning. Vi ville være blevet udelukket fra Guds nærvær for evigt og ville være blevet kødelige, sanselige og djævelske. Men Jesus var ikke selvisk. Han forberedte en vej, hvorved hver eneste mand og kvinde kunne opnå personlig lykke og glæde i livet. Denne glæde må imidlertid komme på Herrens måde gennem uselvisk kærlighed.
Jeg forstår nu, hvorfor Jesus altid talte så skarpt imod ordstrid og uenighed. Uenighed er af djævelen og ikke af Gud. Jeg ser behovet for, at de nutidige profeter har kommunikation med Gud. Jeg ser deres forsøg på at lede Guds børn hen imod sandhed og retfærdighed. Deres budskab er måske upopulært, men det er nødvendigt, for det er den eneste vej til lykke. Og, I folk både indenfor og udenfor kirken, lad det gå op for jer, at vi lever i de sidste dage. Det er en tid, da kærligheden vil blive kold. Folk, som ikke vil lytte til disse advarsler, forbereder sig til at blive ødelagt. Jesus Kristus vil snart komme i magt og herlighed. Når han kommer, vil kun de blive sparet, som har lært at elske Gud og deres medmennesker af hele deres hjerte, sjæl, sind og styrke.
Jeg bevidner at Gud lever, at Jesus er den opstandne Kristus, samt at Gud taler til os i dag på den eneste måde han kan, nemlig gennem guddommeligt kaldede profeter, som kender sandheden i disse ting. Vær venlige at lytte! I Jesu Kristi navn. Amen.

Han mener mig

Ældste Marion D. Hanks
De halvfjerds' Præsidium

Mit vidnesbyrd er i dag fyldt med taknemmelighed.
Ved en familiesammenkomst for nogle aftener siden, talte vi om, at det i dag er årsdagen for vor mors fødsel.
Jeg tænkte den aften på, hvor meget generationerne skylder hinanden, på hvor meget vi kan lære fra hinanden, på hvor meget vi skulle elske og værdsætte hinanden. En af min mors børnebørn fortalte, at han, slået af forundring havde iagttaget, hvordan hans lille datter havde bladet sin eventyrbog igennem, mens hun fugtede sin pegefinger for at vende siderne, således som hun havde set sin far gøre, når han læste i sine bøger. I virkeligheden fugtede hun fingeren på venstre hånd, mens hun bladede med fingeren på højre hånd! Men det tjente kun til at understrege eksemplets magt og den kendsgerning, at hun, ligesom alle os andre, er i færd med at lære.
Da jeg den aften iagttog to af vore dejlige voksne døtre, kom jeg i tanke om en hændelse, som fandt sted for mange år siden, og som er hovedtemaet for mit korte budskab i dag. Når jeg tænker på det, vælder gråden stadig frem i mig. Endnu en lille pige havde sluttet sig til vores familie, og var selvfølgelig meget elsket. Undertiden havde jeg kaldt hendes ældre søster for „prinsesse", men jeg havde tænkt over det, og, eftersom den næste unge dame i rækken ligeledes fortjente en kongelig behandling, var jeg kommet til den konklusion, at det ville være godt for hende at dele titlen, hvis den i det hele taget skulle bruges.
Så en dag kaldte jeg på hende: „Kom, prinsesse. Lad os gå i byen for mor." Hun syntes ikke at høre mig. „Lille ven," sagde hendes mor, „far kalder på dig."
„Åh," svarede hun med en stille bedrøvet stemme, som ramte mig i hjertet, „det er ikke mig, han mener." I mine tanker kan jeg stadig se opgivelsen i hendes uskyldige barneansigt og høre den i hendes stemme, idet hun mente, at hendes far ikke talte til hende.
Jeg hører til dem, som tror på, at Gud elsker og aldrig vil ophøre med at elske alle sine børn, samt at han ikke vil ophøre med at håbe på os, komme os til hjælp, eller at vente på os. I Esajas står der: „Derfor længes Herren efter at vise eder nåde, derfor står han op for at forbarme sig over eder." (Es. 30:18)
Og dog har jeg verden over, i løbet af årene, mødt nogle af Guds mest udvalgte børn, som finder det meget svært i deres hjerter at forstå, at det er dem, han mener. De ved, at han er kilden til trøst og tilgivelse og fred, samt at de må søge ham og åbne døren for ham og acceptere hans kærlighed, og dog finder de det selv i deres yderste nød, svært at tro, at hans lovede velsignelser er til dem. Nogle har forset sig mod Gud og mod deres egen samvittighed, og har oprigtigt omvendt

sig, men de finder vejen tilbage blokeret af deres egen uvillighed til at tilgive sig selv eller til at tro, at Gud vil tilgive dem, andre gange er vejen blokeret af en mærkelig uvilje hos nogle af os til *virkelig* at tilgive, til *virkelig* at glemme, og til *virkelig* at glæde sig.

Herrens plan og hans løfter fremgår tydeligt af skriftens lærdomme. Hjertet i denne plan er så vidt jeg forstår det, fremsat i de vers i skriften, der på en meget bevægende måde blev sunget af koret her til morgen:

„Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham." (Joh. 3:16-17)

Kristus kom for at *frelse* os. Hans plan blev af en profet, som forstod den godt, kaldt „forløsningsplanen", en „nådens plan" en „saliggørelsens plan". (Al. 42:13, 1S-16)

Herren lærte farisæerne, der hverken ville gøre mere eller mindre end det, loven foreskrev, lignelserne om det mistede får, den tabte mønt, og den fortabte søn for at understrege værdien af alle Guds børn, for at understrege, som han sagde: „(Den) glæde (der bliver) i himlen over en synder, som *omvender sig*".

Og for at lære os den faders natur, som da hans søn kom til sig selv og begyndte at begive sig hjemad, havde medlidenhed med ham, og løb ud for at møde sin søn. (Luk. 15:3-32); kursiv og parenteser tilføjet.) I dette tilfælde og mange andre gange når han underviste, tilkendegav han sin inderlige kærlighed, samt hvordan han forventede, at vi behandler hinanden samt det ansvar, vi har overfor ham.

Jeg vil ærbødigt minde jer om tilfældet med kvinden, som i farisæeren Simons hjem vaskede Herrens fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår og derefter salvede dem. (Se Luk. 7:37-39) Frelseren belærte den kritiske Simon historien om kreditoren og de to skyldnere: „Den ene skyldte ham fem hundrede denarer, den anden halvtreds.

Da ingen af dem havde noget at betale med, eftergav han dem begge deres gæld. Hvem af dem vil nu elske ham mest?

Simon svarede og sagde: ‚Jeg tænker den, som han eftergav mest.' Jesus sagde til ham: ‚Du dømte rigtigt.' (Luk. 7:41-43)

Derpå sagde han, idet han talte om kvinden: ‚Derfor siger jeg dig: hendes mange synder er hende forladt, siden hun har elsket meget; men den, hvem kun lidt forlades, elsker kun lidt.'

Og han sagde til hende: ‚Dine synder er dig forladt!'

‚. . . Din tro har frelst dig, gå bort med fred!'" (Luk. 7:48, 50)

Der er selvfølgelig ingen tolerance eller opfordring til synd i dette. Hun var blevet omvendt af Herren og hun havde omvendt sig fuldstændigt, og ville adlyde hans bud og acceptere hans tilgivelse. Og der ville blive glæde i himlen, således som der også burde være det på jorden.

Historien om Alma, profeten fra Mormons Bog, blev omtalt i går og er velkendt. Han underviste i disse principper med et mod og en medfølelse, der måske aldrig nogen sinde er blevet overgået.

Han, der selv var søn af en stor profet, var sammen med nogle andre unge kammerater skyldige i alvorlige synder. Ved engles indgriben blev de ført ind på en bedre vej; og Alma blev, efter at han havde omvendt sig og var blevet accepteret af Gud, én af Herrens stærke ledere. „Ugudelighed har aldrig været lykke" (Al. 41:10) - erklærede han, og bevidnede ligeledes taknemmeligt om „nådens plan", der bringer tilgivelse til den, der i sandhed har omvendt sig. (Al. 42:15) Som leder for sit folk gik han

aldrig på kompromis i forsvaret for retfærdigheden., For sine egne børn, deriblandt én, som havde gjort sig skyldig i en alvorlig moralsk fejltagelse, forklarede(om den pine, man føler efter at have overtrådt samt om den uudsigelige glæde, der ledsager omvendelse og tilgivelse:

„Ja, jeg siger dig, min søn, at intet kunne være så smerteligt og så bittert, som min kval var. Og atter siger jeg dig, min søn,

---

„Desværre er der nogle, som finder det svært at tro at Herrens lovede velsignelser om trøst og tilgivelse også gælder dem."

---

at på den anden side kan intet være så lifligt og sødt, som min glæde var." (Al. 36:21)

Denne hæderlige og selvopofrende mand blev den første overdommer over folket samt kirkens første højpræst. Han, som havde råbt til Herren Jesus Kristus om nåde, „i bitterste kval og sjæleangst; . . . fik fred i sjælen" (Al. 38:8) og underviste derefter folket med en sådan kraft og kærlighed, at store mængder vendte sig til Herren, og adlød hans befalinger samt modtog den nåde, der gør krav på den bodfærdige (se Al. 42:23).

Dette budskab findes overalt i skriften. Nephi, den ædle unge profet og leder skrev den dejlige salme fyldt med anger og tro, der er så opbyggende og som kan læses i det fjerde kapitel af Nephis anden bog: „Men uagtet Herrens store godhed i at vise mig sine store og forunderlige gerninger, udbryder mit hjerte dog: O, jeg elendige menneske! ja mit hjerte sørger over mit kød, og min sjæl bedrøves på grund af min synd.

Jeg er omgivet af de fristelser og synder, som så let besnærer mig.

Og når jeg ønsker at glæde mig, sukker mit hjerte over mine synder; alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid." (2 Nephi 4:17-19)

Nephi forstod, at sand anger er en gave fra Gud, ikke en forbandelse, men en velsignelse. Sand anger omfatter sorg og lidelse; men sorgen er en målbevidst, konstruktiv rensning, en "bedrøvelse efter Guds sind", der „virker omvendelse til frelse", og ikke „verdens bedrøvelse" (2. Kor. 7:10).

Gennem Ezekiel belærer Herren os om at han ikke „har lyst til" at hans børn skal lide på grund af synd. Hans glæde opstår når synderen „vender sig fra den gudløshed, han har øvet". Fr den, der gør det, skal „holde sin sjæl i live" (Ez. 18:23, 27-28).

Apostlen Paulus, der var blevet skuffet over visse ting, som de hellige i Korint havde gjort, skrev et brev til dem, hvori han revsede dem. De omvendte sig; og da han hørte om det, skrev han atter til dem, og fortalte dem, at han var opmuntret over deres omvendelse: „så glæder jeg mig nu, ikke over det, at I blev bedrøvede, men over at I blev bedrøvede og derved ført til omvendelse." (2. Kor. 7:9)

Alma opsummerede hele denne proces i en række storslåede belæringer til sin egensindige søn Corianton. Han afsluttede denne kraftfyldte tale med disse betydningsfulde ord - de kan være frelsende ord for nogle:

„Min søn, nu ønsker jeg, at du ikke mere skal lade disse ting besvære dig, men alene lade dine synder besvære dig med den bekymring, der skal bringe dig til omvendelse" (Al. 42:29).

Den almægtige Gud har lovet at tilgive, glemme, og aldrig mere at nævne de syn-

Robert Cundick, tabernakelorganist, spillede ved to af de seks konferencemøder.

der, som vi i sandhed har omvendt os fra. Men han har givet os angerens gave for at hjælpe *os* til konstruktivt, taknemmeligt og ydmygt at husde dem. „Forsøg ikke at undskylde dine synder i mindste måde ved at fornægte Guds retfærdighed, men lad Guds retfærdighed og hans barmhjertighed og langmodighed få fuld rådighed i dit hjerte, og lad det ydmyge dig i støvet" (Al. 42:30).
Corianton blev sendt ud for at prædike evangeliet.
Som ledere har vi at gøre med det mest hellige og følsomme af Guds skaberværker - hans børn.
Vi må erindre dette, når vi udfører vores pligt med at holde kirken fri for synd.
Der var én, der engang har skrevet at: „Ragnarok fremkaldes ikke blot af atomeksplosioner. Et ragnarok opstår hver gang, et menneske bliver gjort til skamme." (Abraham Joshua Heschel)
Det er godt at huske hvad Joseph Smith skrev for længe siden til de hellige, der var spredt ud over verden:
„Lad da enhver arbejde for at berede sig til vingården og bruge lidt tid til at trøste de sørgende, bringe lægedom til sønderknuste hjerter, få den frafaldne tilbage og ligeledes vandreren og atter indbyde dem, som har været udstødt, til riget, ved at opmuntre dem til at arbejde, medens det er dag, for retfærdighed og med eet hjerte og een sjæl træffe forberedelser til at hjælpe dem til at forløse Zion, dette gode forjættede land, hvor de villige og lydige skal blive velsignet. Sjæle er lige så værdifulde i Guds øjne, som de nogen sinde har været, og derfor er det aldrig blevet påbudt ældsterne at drive nogen til helvede; de skulle tværtimod overtale og indbyde alle mennesker alle vegne til at omvende sig, så de kan blive arvinger til frelse." 4 (*Joseph Smiths Lærdomme*, s. 89) Mit barn forstod i første omgang ikke, at min opfordring var til hende. Hun troede den var til en anden. „Det var ikke mig, han mente." Hvis der indenfor min stemmes rækkevidde i dag findes nogen, som har behov for at blive forsikret om, at Guds opfordring til omvendelse samt at hans indbydelse til at tage del i hans nåde, tilgivelse og kærlighed også gælder dem, bærer jeg ydmygt vidnesbyrd herom, i Jesu Kristi navn. Amen.

„Hvad mener I om Kristus?" „Hvem siger I, at jeg er?"

Ældste Robert D. Hales
De halvfjerds' første Kvorum

Jeg bringer jer hilsner fra de hellige og fra missionærerne i England, især fra dem i England London missionen, hvor min kære kammerat, Mary, og jeg for tiden arbejder.

Det er en stor glæde at kunne tale som missionær, og som et særligt vidne for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i min kaldelse, som halvfjerdser i denne storslåede genoprettede kirke. Hver eneste missionær og hvert eneste medlem har ret til - ja, endog pligt til i ydmyghed og sagtmodighed - at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus til sine venner, sin familie og sine naboer.

Hver eneste person i verden vil på ét eller andet punkt i sin evige udvikling komme til sandhedens øjeblik, da vedkommende skal besvare spørgsmålet: „Hvad mener I om Kristus?" (Matt. 22:42)

Tænk over det. På ét eller andet tidspunkt i vores evige udvikling, må hver enkelt af os besvare spørgsmålet: „Hvem er Kristus?" Vi er blevet fortalt at hvert øje skal se, at hvert øre skal høre, og hvert knæ skal bøje sig, og hver tunge skal bekende, at Kristus er Herre (se Fil. 2:10-11; „Når alle mennesker skal fremstilles for at dømmes af ham, skal de bekende, at han er Gud" (Mosiah 27:31; se ligeledes Rom. 14:11 samt L&P. 76:110).

Hvad mener I om Kristus? Hvem siger I, at jeg er?

„Mens nu farisæerne var samlede, spurgte Jesus dem og sagde:
‚Hvad mener I om Kristus? Hvis Søn er han?' De svarer ham: ‚Davids'
Jesus svarede dem: ‚Når nu David kalder ham ‚Herre', hvorledes kan han så være hans søn?'
Og ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag vovede ingen mere at rette spørgsmål til ham." (Matt. 22:41-42, 45-46)

Ved en anden lejlighed svarede folket Jesus, ved at sige: „Hvem er den Menneskesøn?" . . . Men skønt han havde gjort så mange tegn for deres øjne, troede de dog ikke på ham. (Joh. 12:34, 37)

Og en anden gang igen spurgte Jesus sine disciple: „Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?" (eller formuleret på en anden måde, hvem siger menneskene, at jeg, Guds Søn, er?)

„De svarede: ‚Nogle siger:Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.' Han spørger dem: ‚Men I, hvem siger I, at jeg er?'
Og Simon Peter (seniormedlemmet af De tolv Apostle) svarede og sagde: ‚Du er Kristus, den levende Guds Søn.'" (Matt. 16:13-16)

Jesus talte ved en anden lejlighed med en kvinde i Samaria:

„Da siger kvinden til ham: ‚Herre! jeg ser, at du er en profet. . .'

Kvinden siger (videre) til ham: ,Jeg ved, at Messias kommer (han, som kaldes Kristus); når han kommer, skal han forkynde os alt.'
Jesus siger til hende: ,Det er mig, jeg, som taler med dig.'" (Joh. 4:19, 25-26)
Hvad mener I om Kristus og hvem siger I, at han er? Mange kristne påstår, at de følger Jesus Kristus, men de kender ham ikke:
„Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)
Mange påstår at være kristne, og tror dog alligevel ikke, at Jesus Kristus bogstavelig talt er Søn af Gud, ja endog, Gud Faderens ældste Søn. Menneskene er villige til at følge visse af hans lærdomme, men anerkender ikke det guddommelige, evige formål med hans liv, samt hvilken betydning hans liv har for hele menneskeheden. „Hvad mener I om Kristus?" og „Hvem siger I, at jeg er?"
Jesus stillede disse spørgsmål, for at få menneskene til at tænke, således at han kunne undervise dem om hvem han var, så at de kunne anvende deres handlefrihed, nå frem til deres egne konklusioner og beslutninger, følge ham og opnå et vidnesbyrd om, at han er Guds Søn, vores Forløser.
Ved at anvende de hellige skrifter, kan vi komme til at kende Jesus Kristus. Han er mere end en stor lærer; han er Messias. Han var villig til at nedlægge sit liv for os; han var den eneste, som kunne gøre dette, som skriften også bevidner:
„Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er ikke under himmelen givet mennesker noget andet navn, hvorved vi kan frelses." (Ap. Gern. 4:12)
„Jeg er Herren, din Gud, og jeg giver dig denne befaling, at ingen skal komme til Faderen uden gennem mig eller gennem mit ord, som er min lov, siger Herren." (L&P. 132:12)
„Jesus svarer: ,Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.'" (Joh. 14:6)
Hvem er han? Ud fra skriften lærer vi mere om ham: for det første, Kristi lys findes i alle mennesker. Det leder menneskene til at acceptere evangeliet samt til at opnå et vidnesbyrd om ham. Det er på grund af Kristi lys, at alle mennesker kender godt fra ondt - samvittighedens vejledning. (Se Moroni 7:12-19)
Jesus Kristus er en Gud; han er Jehova i Det gamle Testamente og Frelseren i Det ny Testamente (se Abr. 2:7-8).
. Jesus Kristus boede i himlen med sin Fader, og vi boede sammen med dem, som åndelige børn af Gud Faderen. (Se Joh. 1:1-5)
Jesus Kristus præsenterede sin Faders evige plan, den plan vi alle er en del af. Vi kom til denne jord for at gennemgå prøver i en vis prøvetid, samt for at have modsætning i alle ting. Gennem handlefrihedens evige princip er vi frit stillede til at vælge frihed og evigt liv, og at vende tilbage til Guds nærvær hvis vi lever retfærdigt, eller til at vælge fangenskab og evig død. (Se Moses 4:1-4)
Jesus Kristus er under ledelse af Faderen skaberen af alle ting på jorden, (se Mos. 1:33, Ef. 3:9) „Faderen har sendt sin Søn og Frelser for verden." (1. Joh. 4:14)
Jesus Kristus kom til denne jord, født af Maria, en jordisk moder. Hans Fader var den almægtige Gud. (Se Luk. 1:26-35)
Jesus Kristus blev døbt ved nedsænkning i vandet af Johannes Døberen, og den Helligånd viste sig ved at „dale ned over (ham) som en due." (Parentes tilføjet) Hans Fader sagde: „Du er min Søn, den elskede, i dig har jeg velbehag." (Mark. 1:10-11)
Jesus Kristus organiserede sin kirke og udvalgte 12 apostle, og ligeledes profeter, halvfjerdsere og evangelister (se Ef. 4:11; Luk. 6:13, 10:1).

Jesu Kristi budskab er enestående. Han står mellem os og sin Fader; han er mægleren (se L&P. 76:41-43; Joh. 3:17). Gennem ham og ved ham skal hele menneskeheden blive frelst.

Jesus Kristus er Forløseren, han er vores Frelser; kun han, der havde en dødelig moder og en udødelig Fader kunne opfylde forsoningen og dø for at frelse hele menneskeheden. Dette gjorde han af egen fri vilje og ønske (se Matt. 26:39; Mark. 14:34-36; Luk. 22:41-42).

„Hver eneste person vil på ét eller andet tidspunkt i sin evige udvikling skulle besvare disse spørgsmål"

Præsident Ezra Taft Benson og ældste Mark E. Petersen fra De tolvs Råd.

Jesus Kristus opstod og viste sig for mange efter sin opstandelse (se Joh. 20:11-18, 24-30; Luk. 24:13-44).

Han belærte os om de fysiske karakteristika et opstandent væsen besidder, og fortalte os, at vi kunne følge hans eksempel, og at vi ville være i stand til at gå fremad ligesom ham.

Jesu Kristi himmelfart for øjnene af sine disciple var ledsaget af et løfte om, at han ville komme igen på samme måde (se Ap. Gern. 1:9-11). Jesu Kristi andet komme er forhånden, da tegnene derpå er i færd med at blive opfyldt.

Jesus Kristus viste sig sammen med sin Fader og genoprettede gennem Joseph Smith, den sidste dages profet, den samme organisation han havde oprettet under sin tjenestegerning. I tilgift til Bibelen blev Mormons Bog åbenbaret for verden, som et andet vidne om hans guddommelige kaldelse og tjenestegerning.

Jesus Kristus leder og vejleder i dag sin kirke gennem åbenbaring til en profet, præsident Spencer W. Kimball, og hans rågivere i Det øverste Præsidentskab samt De tolv Apostle, den samme organisation, som han organiserede, da han var på jorden (se L&P. 102:9, 23; 9. trosartikel).

Jesu Kristi formaning: „Kom så og følg mig" samt „Følg du mig" er den udfordring, han giver hver enkelt af os (Joh. 21:22). Han levede i forudtilværelsen som en ånd; han boede sammen med Gud sin Fader. Han er Sønnen, Jesus Kristus. Vi påtog os et jordisk legeme. Vi vil komme ud for modgang; vi vil smage død og genopstå på grund af Jesu Kristi forsonende offer. Han vil blive givet en grad af herlighed. Vi kan opnå denne samme grad af herlighed - det celestiale rige; hvis vi er værdige dertil. Vi kan

atter komme til at bo sammen med Gud, Faderen og hans Søn, Jesus Kristus gennem al evighed.

Der er mange, som i dag vil høre dette budskab for første gang. Overvej det omhyggeligt. Kontakt et medlem eller en missionær fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvis du har hørt budskabet før, og Ånden bærer vidnesbyrd om dets sandhed samt rører dit hjerte, kom da tilbage til aktiviteterne og fællesskabet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvis du er en ung mand eller en ung kvinde eller et pensioneret ægtepar, og Ånden bærer vidnesbyrd til dig, at du bør gå på mission, for at forkynde dette budskab til verden, forpligt dig da i dag. Min moder og min fader tog afsted på en mission efter at de var pensioneret, og er nu eksempler for to sønner, en datter, elleve børnebørn og fire oldebørn.

I denne påsketid er dette mit personlige vidnesbyrd. O, gid jeg havde en engels røst og basun, så jeg kunne fortælle hele menneskeheden, at han er opstået og at han lever; at han er Guds Søn, Faderens Enbårne, den lovede Messias, vores Forløser og Frelser; at han kom til denne verden for at undervise i evangeliet ved sit eksempel. Hans guddommelige mission var rettet til dig og mig for at vi skulle komme til ham, og han vil lede os til evigt liv. Frelse kommer ved og gennem hans navn (Ap. Gern. 4:12; L&P. 132:12; Joh. 14:6), og dette siger jeg i Jesu Kristi, vor Frelsers og Forløsers hellige navn. Amen.

Lange rækker af hellige venter tålmodigt på at komme ind i tabernaklet.

„Døm ikke efter skinnet"

Ældste Boyd K. Packer
De tolvs Råd

Jeg taler til det medlem af kirken, som kæmper med at hans tro bliver prøvet, noget som enhver af os kan komme ud for.

Hvis det er mig muligt at gribe fast i denne enes arm, og støtte vedkommende mens hans tro vakler, vil jeg ikke tøve med at benytte mig af alle I andres tid i nogle få minutter.

Undertiden er der kommet nogen til mig, hvis tro var blevet rystet ved en påstået fejltagelse, som en leder i kirken skulle have gjort.

For eksempel blev en ung mand konstant gjort til grin af sine medarbejdere på grund af sin aktivitet i kirken. De påstod, at de kendte en biskop, som havde snydt nogen i forretning, eller en stavspræsident, som havde fordrejet noget på en kontrakt, eller en missionspræsident, som havde lånt penge ved at indgive falske oplysninger. Eller de fortalte om en biskop, som havde diskrimineret et medlem, ved at nægte at give det en tempelanbefaling, men som havde favoriseret et andet medlem, hvis uværdighed var velkendt, og som han alligevel havde givet en tempelanbefaling.

Tilfælde som disse, som foregiver at involvere kirkeledere, anvendes som bevis på, at evangeliet ikke er sandt, at kirken ikke er guddommeligt inspireret, eller at den ledes på afveje. Han kunne ikke give tilfredsstillende svar på deres anklager. Han følte sig forsvarsløs og fjollet, og blev ledt til at slutte sig til dem i deres kritik af kirken.

Troede han på disse historier? Han kunne jo ikke være sikker. Der måtte jo være noget om dem. Hvis du ligeledes kommer ud for en sådan prøve af din tro, læg da mærke til de spørgsmål han blev stillet af mig:

Har du nogen sinde i dit liv overværet et møde i kirken - et præstedømmemøde, et nadvermøde, et hjælpeforeningsmøde, et søndagsskolemøde, en konference eller en fireside, en seminarklasse, en tempelsession eller et hvilket som helst andet møde, som kirken har afholdt - hvor man opmuntrede eller gav bemyndigelse til at være uærlig, at snyde i forretninger, eller at misbruge nogen? Han svarede, at det havde han ikke.

Det næste spørgsmål:

Har du læst, eller kender du til noget sted i kirkens litteratur, i skrifterne, i lektiehæfterne, i kirkens blade eller bøger, i nogen som helst af kirkens publikationer, hvor der står, at det er tilladt at lyve, eller at stjæle, at fordreje, at forfalske, at være umoralsk eller vulgær, at vanhellige, at være brutal, eller til at mishandle nogen levende sjæl?

Atter sagde han, efter tankefuldt at have overvejet det, at det havde han ikke.

Er du nogen sinde i videreuddannelsesmøder, lederskabsmøder, eller ved interview blevet opfordret til at

overtræde budene eller på nogen måde opføre dig upassende? Er du nogen sinde blevet opfordret til at gå til yderligheder, eller til at være urimelig eller til at være ubehersket?
Det havde han ikke.
Du er i kirken, hvor du på nært hold kan iagttage biskoppernes og hjælpeforeningspræsidentindernes opførsel, højrådsmedlemmernes, stavspræsidenternes, eller generalautoriteternes opførsel. Kan en sådan dårlig opførsel siges at være typisk for dem?
Det mente han ikke, den kunne.
Du er aktiv og har haft flere stillinger i kirken. Du ville ganske afgjort have bemærket, hvis kirken på nogen måde søgte at fremme disse ting.
Ja, tænkte han, det ville han have bemærket.
Hvorfor, spurgte jeg ham, føler du da, når du hører denne slags beretninger, at kirken har skylden? Der er ingen regel i kirkens lærdomme eller principper, som tillader noget medlem at være uærlig, eller umoralsk, upålidelig eller endog ligegyldig.
Har du ikke hele dit liv lært, at hvis et medlem af kirken, i særdeleshed et i en høj stilling, på nogen måde er uværdig, handler vedkommende imod kirkens standarder? Han er da ikke i overensstemmelse med kirkens principper, lærdomme eller med kirkens ledere.
Hvordan kan din tro da blive svækket af denne, eller af nogen som helst anden historie om en påstået overtrædelse - de fleste af disse historier er forkert gengivet eller er usande?
Der findes dem, som tror, at når der er nogen, som er nedtrykte - må det være kirken, der har forårsaget det. Hvis der opstår en skilsmisse - må kirken på én eller anden måde bære skylden. Og så videre.
Når der offentliggøres noget om nogen, som befinder sig i alvorlige vanskeligheder, inkluderes det gerne, som en væsentlig kendsgerning, hvis han er medlem af kirken.
Men har du nogen sinde læst om et røveri, et tyveri, et underslæb, et mord eller et selvmord, hvor man anførte den skyldige som baptist eller som metodist eller som katolik? Det tror jeg ikke, du har. Hvorfor finder de det så værd at omtale, når den ulykkelige er mormon?
Det er i virkeligheden noget af en indirekte kompliment. Det er en anerkendelse, af at medlemmerne formodes at vide bedre, og af at vi formodes at være bedre; og når vi ikke er det, peger man på kirken.
Pas på de mennesker, som skaber strid og splittelse. „Thi sandelig, sandelig siger jeg jer, at den, der har en trættekær ånd, er ikke af mig," siger Herren. (3 Nephi 11:29)
Det næste spørgsmål er angående dem, som rokker ved din tro.
Er de i virkeligheden retfærdige? Kunne det være, at de peger på en påstået synd og insinuerer, at kirken er ansvarlig, for derved at undskylde sig selv for ikke at efterleve kirkens høje standarder, eller for at dække over et fejlslagent forsøg på at efterleve dem?
Tænk meget omhyggeligt over det.
Handler nogen, som besidder en ansvarsfuld stilling i kirken nogen sinde uværdigt?
Svaret er: Selvfølgelig, det sker. Det er en undtagelse, men det sker. Når vi f.eks. kalder en mand til at være stavspræsident eller biskop, siger vi faktisk: „Her er en forsamling. Du skal præsidere over dem. De bliver konstant fristet, og du skal tilse at de vinder dette slag. Led på en sådan måde, at de kan få succes. Hengiv dig uselvisk til denne sag.
Og forresten, mens du præsiderer, er du ikke fritaget fra dine egne trængsler og fristelser. De vil i virkeligheden tiltage,

fordi du er leder. Vind dit eget slag efter bedste evne.
Hvis en leder opfører sig uværdigt, er hans gerninger imod alt hvad kirken står for, og han vil derfor blive afløst.
Det har været vores sørgelige ansvar, ved nogle få lejligheder, at skulle udelukke ledere fra kirken, som havde gjort sig skyldige i meget alvorlige ulovlige eller umoralske handlinger.
Dette skulle styrke, ikke svække din eller et ikke-medlems tro på kirken.
Da jeg var student var der ikke noget, der rokkede mere ved min tro end de tre

„Råd til den, som måske har fået sin tro rystet ved en påstået fejltagelse, som en leder i kirken har gjort."

vidners frafald fra kirken. Hvis der nogen sinde har været en fristelse for kirken til, på grund af omdømmet at gå på kompromis med kirkens egne principper, var det tidspunktet. Men det skete ikke; og derfor blev det der havde rokket min tro, en dag omdannet til et anker, der kunne holde den fast.
Når du hører historier om andre folk, vær da vis. Med mindre du er med i alle interview og hører alle kendsgerningerne, er du ikke i stand til rigtigt at vide besked. Vær forsigtig at du ikke dømmer nogen ved en fejltagelse. Med mindre at du er deltager og har fuldstændig kendskab til tingene, bør du hellere følge Kristi formaning:
„Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom, I dømmer med, med den skal I selv dømmes." (Matt. 7:1-2)
For flere år siden lærte jeg en lektie om at dømme.
Jeg var byrådsmedlem i Brigham City, og var ligeledes medlem af stavens højråd. Sent en aften kørte jeg hjem fra højrådsmøde, mens jeg tænkte på det, der var sket på mødet.
Jeg fik øje på et rødt lys og en sirene. Jeg fik en bøde for at have kørt 70 km. i timen et sted, hvor jeg kun måtte køre 55 km. i timen. Jeg tog mod bøden uden protester, for jeg havde ikke være opmærksom. Byens dommer var altid meget tidligt på sit kontor, så jeg tog hen for at få sagen overstået, før jeg skulle undervise en seminarklasse næste dag.
Dommeren havde fornyligt ansøgt om nogle nye møbler. Som byrådsmedlem blev det min opgave at godkende det, og underskrive ansøgningen.
Han kiggede på min bøde og smilede, idet han sagde: „Der er ved lejlighed blevet gjort undtagelser." Jeg fortalte ham, at på grund af min stilling var han tvunget til at behandle mig som enhver anden borger. Han indvilligede omend nødigt.

„Den gældende takst lyder på en dollar pr. km. Det bliver 15 dollars."
Jeg betalte bøden.
To aftener senere forklarede byrådsmedlem Bundy ved et byrådsmøde, at han havde afskediget en politimand. Da borgmesteren spurgte om årsagen, blev det forklaret ham, og jeg citerer: „Han arresterede altid de forkerte mennesker."
Senere forklarede byrådsmedlem Bundy, at der var blevet begået hærværk i byen. Sent om natten var der nogen, som havde kørt ned af Forest Street i en bil og havde brækket alle de små træer. Ligeledes var der blevet begået hærværk mod kirkegården.
Hvor var politiet? Han havde fundet ud af, at de gemte sig bag vejskilte på lur efter ubesindige bilister. Byrådsmedlem Bundy havde i nogle uger forsøgt at få

Præsident Tanner og præsident Kimball.

dem til at patruljere i byen om natten. En ung politibetjent syntes ikke at ville lære det, og derfor var han blevet afskediget.

Her var der altså en mand, som gav et byrådsmedlem en bøde. To dage senere blev han afskediget. Og årsagen, der blev fremført ved byrådsmødet, med flere delegationer som vidne var: „At han altid arrestede de forkerte mennesker."

Tror du, at man ville kunne overbevise ham om, at det ikke var mig, der forårsagede, at han blev afskediget?

Havde jeg kendt noget til det, kunne jeg måske have udsat eller forhindret hans afskedigelse, blot for at det ikke skulle se ud, som om jeg var den, der havde forårsaget det. Skinnet dømte mig imidlertid skyldig for uværdig anvendelse af min indflydelse.

Et andet eksempel: For flere år siden blev en lærer ved én af kirkens skoler, uden videre afskediget. Den forklaring, der blev givet tilfredsstillede ikke hans kolleger.

Man sendte en delegation til inspektørens kontor og krævede, at han blev genansat. Inspektøren nægtede. Han fremkom ikke med yderligere forklaringer.

Delegationen sluttede derfor, at inspektøren havde handlet af „politiske årsager", for det var kendt, at der var en stor forskel på hans og lærerens filosofiske opfattelse.

Læreren (og dette er ofte tilfældet) spillede rollen som én, der var blevet dårligt behandlet. Hans reaktion opmuntrede hans kolleger i deres protest.

Sandheden, som medlemmerne af bestyrelsen for uddannelsen i kirken var bekendt med, var, at læreren var blevet

afskediget på grund af meget alvorligt embedsmisbrug. Hvis det blev offentliggjort, ville det være meget tvivlsomt, om han kunne blive genansat som lærer.
Inspektøren troede imidlertid, at det ville være muligt. Hvis tingene ikke blev offentliggjort, kunne læreren gennem omvendelse og ved at yde erstatning, atter gøre sig værdig til at undervise - måske endog i kirkens skolesystem.
Inspektøren tog i en længere periode storsindet imod en masse kritik, ja endog ukvemsord. Han følte, at en families ve og vel og en lærers rehabilitering i øjeblikket var vigtigere end hans egen professionelle anseelse.
Jeg blev inspireret af hans eksempel. Det er blevet gentaget over tusinde gange i kirkens ward og stave.
Ofte er biskoppers og stavspræsidenters eller andres handlinger blevet misforstået af folk, som ikke kender den fuldstændige baggrund.
Hverken biskoppen eller medlemmet han dømmer, er forpligtet til at betro sig til os. Biskoppen må ikke røbe, hvad der er blevet ham betroet.
Til syvende og sidst er det i de fleste tilfælde alligevel ikke noget, vi kan tage os af. Ofte er der nogen som ikke vil gå til biskoppen med et problem. Vedkommende ønsker at tale med en generalautoritet i stedet - for hvad med dengang, da der var nogen i wardet, som var inde og tale med ham, og kort tid efter kendte hele wardet problemet?
Hvis I gennemgår disse tiifælde, således som jeg har gjort det, vil I sikkert finde ud af, at først betroede medlemmet sig til sin nabo, som ikke vidste, hvad hun skulle sige til hende. Derpå talte hun med sin bedste veninde, og derpå med sin søster, og fik modstridende råd. Til sidst fortalte den mand, hendes mand kører sammen med til arbejde, at de nok hellere måtte snakke med biskoppen. Det blev ganske rigtigt offentliggjort men ikke af biskoppen. Biskopper røber ikke det, de bliver betroet.
Apostlen Johannes sagde:
„Døm ikke efter skinnet, men fæld retfærdig dom" (Joh. 7:24).
Derfor, stå fast. Hold fast ved din tro. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi evangelium er sandt. Gud lever og leder dette værk. Kirken er på rette vej. Den følger planen. Og jeg bærer vidnesbyrd om, at den ledes retfærdigt af en Guds profet.
Ting, som i dag er anstødssten, vil måske en dag, inden så længe være trædesten for jer.
Men forvent ikke at komme til at opleve den dag, da denne kirke, eller dem, der kommer i den, vil være fri for modgang. kritik eller endog forfølgelse. Det vil aldrig blive tilfældet. Blot husk:
„Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld. Glæd jer og fryd jer: jeres løn skal være stor i Himlene; thi således har man forfulgt profeterne, som var før jer." (Matt. 5:11-12)
I Jesu Kristi navn. Amen.

Medlemmerne af tabernakelkoret og mormonungdomskorets fælles herrekor.

Lad os gå fremad og opad

Præsident Spencer W. Kimball

Elskede brødre og søstre, det har været en pragtfuld konference. Vi er, alle de, der på nogen måde har taget del i denne konference, taknemmelige. Mit hjerte har glædet sig, og mine tanker er blevet inspireret til at overveje mange ting, da det, der er blevet sunget og talt, har rørt mig dybt.

Nu, mine brødre og søstre, synes det mig klart, ja i virkeligheden har jeg det indtryk - at kirken er nået til et punkt i sin vækst og udvikling, hvor vi til sidst er blevet klare til i større omfang at gå fremad. Nogle beslutninger er allerede blevet truffet, og der er andre, der endnu venter på at blive truffet, som vil åbne vejen organisationsmæssigt. Men de grundlæggende beslutninger, der skal træffes for, at vi som et folk kan gå fremad, skal træffes af de enkelte medlemmer af kirken. De store fremskridt, som kirken vil gøre, vil følge efter de store fremskridt vi vil gøre, som enkeltpersoner.

Længe nok har vi holdt hvil på nogle plateauer. Lad os genoptage vores rejse fremad og opad. Lad os stille ophøre med vores modvillighed til at nå ud til andre - hvadenten det er vores egne familier, ward eller nabolag. Vi er til tider blevet borledt fra de grundlæggende ting, som vi nu må koncentrere os om for individuelt eller som et folk at gå fremad.

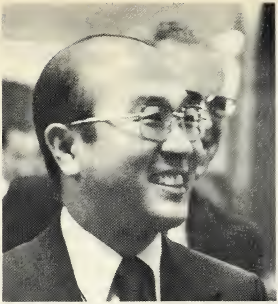
Det, der i ethvert medlems liv synes som en lille indsats, kan gøre så meget som aldrig før for at få kirken til at gå fremad. Tænk brødre og søstre, hvad der ville ske, hvis hver enkelt aktiv familie fik en anden familie eller en enlig ind i kirken før den næste aprilkonference. Vi ville blive forenet med flere hundrede tusinde nye medlemmer i kirken. Tænk engang, at hvis der blot blev kaldet yderligere et ældre ægtepar på en fuldtidsmission fra hvert ward - ville vores missionsstyrke fra at være på 27.500 blive på over 40.000 missionærer! Tænk på hvilke resultater vi ville opnå, hvis hver familie - mellem denne og den næste aprilkonference - ville hjælpe en inaktiv familie eller enlig tilbage til fuld aktivitet i kirken. Sikke vi ville glæde os i selskab med disse titusinder!

Tænk på velsignelserne her og på den anden side af sløret, hvis hver eneste, der har en tempelanbefaling blot ville udføre arbejde for én død mere i løbet af næste år end i sidste år! Og hvordan ville vores naboer og venner, der ikke er medlemmer af kirken, føle hvis vi inden oktoberkonferencen diskret udførte endnu en kristen tjenestegerning - uden hensyn til om de er interesseret i kirken eller ej! Prøv at forestille jer hvor meget rigere vort familieliv ville blive, hvis vore ægtefæller og vore børn, hver måned yderligere modtog nogle minutters individuel opmærksomhed!

Er vi rede brødre og søstre, til at udføre

disse tilsyneladende små ting, fra hvilke der vil komme store velsignelser? Det tror jeg, vi er. Jeg tror, at Herrens kirke nærmer sig et åndeligt opsving. Vores individuelle åndelige vækst er nøglen til en større numerisk vækst i Guds rige. Kirken er nu rede til at udføre disse ting, hvilket den ikke kunne have gjort for blot et par år siden. På samme måde er vi

„Det synes mig klart - at kirken er nået til et punkt i sin vækst og udvikling, hvor vi til sidst er blevet klare til i større omfang at gå fremad."

Ældste Gordon B. Hinckley

rede, som medlemmer. Hvis I vil følge mit råd, vil I mærke en beredvillighed i vort folk, som må udnyttes.

Lad os ikke unddrage os de næste trin i vores åndelige vækst, brødre og søstre, ved at tilbageholde eller tilsidesætte de gode muligheder vi har for at tjene vores familier og medmennesker. Lad os have tillid til Herren og tage de næste trin i vort liv. Han har lovet os, at han vil være vores omsorgsfulde lærer, der vil bedømme, hvad vi er rede til:

„I kan ikke tåle alle ting nu, men vær dog ved godt mod; thi jeg vil lede jer frem" (L&P. 78:18).

Han vil ikke bede os om at bære mere end vi er i stand til at bære, eller pålægge noget, vi ikke er rede til. Men på den anden side må vi ikke tøve for længe, når vi er klar til at gå videre. Det forekommer mig, at der i grunden er to større årsager til den tilbageholdenhed, vi finder i kirken. For det første: synd, som resulterer i manglende interesse eller inaktivitet eller skyldfølelse; og for det andet: de gode medlemmers modvillighed til at yde blot en smule mere, i stedet for at være for sløve til at se deres eget eksempels magt, eller for generte til at lade deres lys skinne. Det er på tide, at vi tager alle de tilsyneladende små skridt fremad, som vil, når de bliver lagt sammen, betyde større fremgang for kirken!

Den kolossale udfordring vi står overfor, er at sørge for trænede ledere til vores hurtigt voksende medlemsantal, samt at hjælpe disse medlemmer med at holde sig fri af verden, hvori de lever. Verdens indtrængen i vort liv er truende. Det synes svært for mange at leve *i* verden, men ikke *af* verden.

Vore bønner og vore forøgede anstrengelser går ud på at sørge for at medlemmerne helliggøres gennem deres retfærdighed. Vi opfordrer vort folk til at „stå på hellige steder" (L&P. 87:8).

Der er måske nogen, som føler sig urolige over verdens tilstand samt over den tiltagende ondskab. Men Herren har sagt:

„Er I beredt, behøver I ikke at frygte" (L&P. 38:30).
Evangeliet giver vort liv et formål. Det er vejen til lykke. Vores succes, individuelt og som kirke vil i høj grad blive afgjort af, hvor trofast vi koncentrerer os om at efterleve evangeliet i hjemmet. Kun når vi klart forstår hver enkelts ansvar, samt forstår familiens og hjemmets rolle, kan vi på rette måde forstå, at præstedømmets kvorummer og hjælpeorganisationer, ja, endog wardene og stavene først og fremmest er til for at hjælpe medlemmerne til at efterleve evangeliet i hjemmet. Imidlertid bør kirkens programmer altid støtte og aldrig bortlede fra familieaktiviteter centreret om evangeliet.
Medlemmerne bør opnå personlig og familiemæssig beredthed, ved at støtte og styrke deres egne familiemedlemmer samt andre timeligt og åndeligt på den måde, Herren ønsker det.
Alle burde arbejde sammen for at gøre hjemmet til et sted, hvor vi elsker at være, et sted hvor der lyttes og læres, et sted hvor hvert familiemedlem kan finde gensidig kærlighed, støtte, påskønnelse og opmuntring.
Lad os være „ved godt mod" (L&P. 78:18), for Herren vil, som han har lovet, lede os og vise os vejen. Han vil hjælpe os, når vi dag for dag beslutter hvordan vi vil anvende vores tid og vore talenter. Vi vil gå hurtigere frem, hvis vi har mindre hastværk. Vi vil gøre mere egentlig fremgang, hvis vi koncentrerer os om de grundliggende ting. Vi vil endog komme til at vide mere, hvis vi yder større tjeneste, for når vi lærer at bære mere, bereder vi os til at lære mere. (Se Joh. 16:12 og Mark. 4:33)
Herren har hjulpet til med at gøre os rede til en større fremgang. Lad os nu begynde at arbejde hårdere, og at gøre verden rede til hans komme!
Brødre og søstre, jeg er blevet meget betaget af de taler, Brødrene har holdt, idet de har undervist os i evangeliets principper. De har været meget præcise og velformulerede.
Jeg ønsker at henlede jeres opmærksomhed på et par af de skriftsteder, der er blevet nævnt under møderne. For eksempel dette:
„Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: ‚Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?'
De svarede: ‚Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.'
Han spørger dem: ‚Men I, hvem siger I, at jeg er?'
Og Simon Peter svarede (for de andre) og sagde: ‚Du er Kristus, den levende Guds Søn.'" (Matt. 16:13-16)
Det er vort budskab. Det er, hvad vi prøver at bringe ud til verden, for at hver eneste nation, stamme, tungemål og folk, samt hvert eneste menneske under himlem kan høre dette budskab på en korrekt og en betydningsfuld måde.
Citatet lyder videre:
„Da svarede Jesus og sagde til ham: ‚Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene (har åbenbaret det til dig).
Og jeg vil give dig Himmerigets nøgler, og hvad du binder på jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser på jorden, det skal være løst i Himlene." (Matt. 16:17, 19)
Og det forklarer os om vigtigheden af vort arbejde, når vi drager ud i verden. Vi underviser dem i sandhederne, lærer dem, hvordan de skal følge sandhederne, og lover dem disse velsignelser, som vi har myndighed fra Himlen til at give dem.
Jeg vil gerne citere et par linier fra Peter på det tidspunkt, da han nærmede sig sin død:

„Fordi jeg ved, at mit telt snart skal lægges bort, som vor Herre Jesus Kristus jo har givet mig til kende.
Jeg vil også bestræbe mig for, at I til enhver tid efter min bortgang skal kunne drage jer dette til minde. Thi da vi kundgjorde jer vor Herres Jesu Kristi kraft og hans komme, var det ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været vidner til hans guddomsherlighed.
Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed: ‚Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.'
Denne røst hørte vi lyde fra Himmelen, da vi var med ham på det hellige bjerg.
Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil.dagen gryr og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter.
Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i skriften lader sig tyde egenmægtigt." (2. Peter 1:14-20)
Og jeg vil nu gerne tilføje et mere nutidigt skriftsted:
„Og nu efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever!" - dette har I hørt mange gange i løbet af denne konference fra forskellige alvorlige brødre med stærke vidnesbyrd.
„Thi vi så ham ved Guds højre hånd, og vi hørte røsten, som vidnede, at han er Faderens Enbårne, at ved ham, gennem ham og af ham, eksisterer og skabtes verdenerne, og at deres indbyggere er sønner og døtre, født af Gud." (L&P. 76:22-24)
Et skriftsted til: „Men nu har mine egne øjne skuet Gud, ikke mine naturlige, men mine åndelige øjne, thi mine naturlige øjne kunne ikke have set, thi jeg ville være blevet fortæret og død i hans nærværelse, men hans herlighed hvilede på mig, og jeg skuede hans åsyn, thi jeg blev forklaret for ham" (Moses 1:11).
Og endnu et:
„Da de nu havde holdt måltid, siger Jesus til Simon Peter: ‚Simon, Johannes' søn, elsker du mig mere, end de andre gør?' Han svarer ham: ‚Ja, Herre! du ved, at jeg har dig kær.' Han siger til ham: ‚Vogt mine lam!'
Han spørger ham igen for anden gang: ‚Simon, Johannes' søn, elsker du mig?' Han siger til ham: ‚Ja, Herre, du ved, at jeg har dig kær.' Han siger til ham: ‚Vær hyrde for mine får!'
For tredie gang spørger han ham: ‚Simon, Johannes' søn, har du mig kær?' Peter blev bedrøvet, fordi han tredie gang spurgte ham: ‚Har du mig kær?' Og han svarede ham: ‚Herre! du kender alt, du ved, at jeg har dig kær.' Jesus siger til ham: ‚Vogt mine får'" (Joh. 21:15-17)
Nu, Herren har sagt dette til hver eneste mand, kvinde og barn i denne forsamling og i denne verden, som har sluttet sig til hans kirke: „Elsker du mig?" Så vis mig det! Vis mig det: Vogt mine får. I mange af verdens lande har vi store hurtigtvoksende, dejlige og pragtfulde forsamlinger; og vi siger atter til jer, at Herren siger: „Vogt mine får." Og han ved, om vi gør det eller ej. Han er hele tiden klar over det. Vi behøver ikke at formulere det i ord; vi behøver ikke at udtrykke det over for os selv. Alt vi behøver at gøre er, at vogte hans får.
Jeg vil gerne omtale en ting til, som broder Haight nævnte - at lade de voksne undervise evangeliet. Jeg tror, det er en ting, vi har overset. Vi har næsten glemt, vi ældre mennesker, som er blevet pensioneret, og som har fundet et dejligt sted at tage hen med vores campingudstyr og med vores muligheder. Vi har fundet en let måde at tilfredsstille vore egne tanker og vores egen samvittighed på, med hensyn til værket, der må gå

videre - vi vil sende vore drenge afsted, siger vi. Jeg kunne vældig godt lide den tanke, ældste Haight nævnte. Vi har alle dette ansvar. Vi er ikke alle i stand til at forvalte det, men mange, mange af os er. Hundrede af tusinder af sidste dages hellige er i stand til at prædike evangeliet på en lige så omhyggelig og fantastisk måde, som det gives dem.

Herren har lovet, at han vil give os al den hjælp og styrke og inspiration vi behøver, så alt hvad han beder os om er: „Vogt mine får; vogt mine lam." Og der er tusinder, titusinder og hundredetusinder af små får, af små lam, som i alle verdens lande har brug for at blive vogtet.

Så, brødre og søstre, vi beder jer atter at gøre de ting, vi tidligere har foreslået, som for eksempel at vedligeholde jeres huse og skrive i jeres dagbøger. Ethvert menneske bør føre en dagbog og ethvert menneske *kan* føre en dagbog. Det bør være en dagbog, der oplyser og som bringer familien glæde. Hvis der er nogen tilstede her, som ikke gør dette, vil I så omvende jer i dag, og ændre jer - ændre jeres liv?

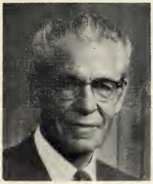
Nu vil jeg slutte. Jeg ønsker at sige jer, mine brødre og søstre, at vi elsker jer hengivent, vi elsker jer alle, vi værdsætter jeres indsats, og vi håber blot, at I vil gøre mere.

Vi beder vores himmelske Fader give jer kraft til at kunne udstrække jeres velsignelser til menneskene i jeres nabolag, som har brug for dem, og vi beder jer tage evangeliet til de områder i verden, der behøver disse velsignelser nu. Vi beder vores himmelske Fader være med jer fra nu af og til vores næste konference og derefter. Og vi siger atter: Jesus er vores lys; han er vores støtte; han er vores Frelser og han lever; og vi bærer dette vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

Søndag aften, 1. april 1979

Velfærdsmødet

Ny fremhævelse af kirkeråd

Præsident N. Eldon Tanner
1. Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Præsident Kimball har bedt mig om at introducere en udvidelse af proceduren for udførelsen af kirkens anliggender på område- og regionalplan. Med henblik på kirkens øgede vækst og internationalisering samt det store ansvar for at fremme det åndelige og timelige arbejde på en mere ensartet måde over hele verden, fremhæver vi rådenes betydning i kirkens ledelse.

Dette skridt vil fastholde kirkeaktiviteternes velordnede ledelse på alle administrative plan. Præsident Ezra Taft Benson fra De tolvs Råd og biskop Victor L. Brown, kirkens præsiderende biskop vil forklare enkelthederne og angive, hvordan denne omdannelse skal iværksættes i kirkens forskellige dele.

Siden sin begyndelse er kirken blevet styret af ledende råd. Præstedømmeråd er kirkens grundlæggende orden, således som det gentagne gange er illustreret i Lære og Pagter. Af og til er disse råd af en rådgivende natur, som for eksempel wardets fællesrådsmøde, hvor hjælpeorganisationernes ledere råder biskoppen og det melkisedekske præstedømmes ledere angående wardets anliggender.

Til tider er disse råd af regulerende art, såsom kirkens koordinerende råd, hvis dannelse blev meddelt af Det øverste Præsidetnskab i 1977. Dette råd består af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd og Det præsiderende Biskopråd. I dette råd fastlægges retningsliner og fremgansmåder, og her koordineres kirkens arbejde.

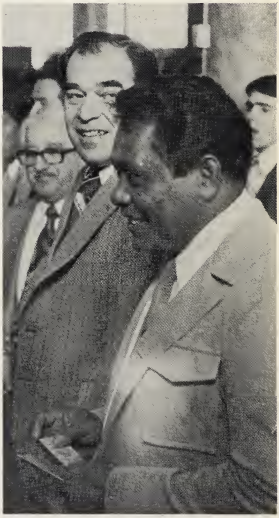
Kirkens koordinerende råd har efter moden overvejelse godkendt oprettelsen af råd på område- og regionalplan over hele kirken, og hvor det er nødvendigt også multiregionale råd.

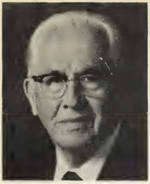
Disse råd vil skabe mulighed for bedre at integrere kirkens anliggender. Regions- og områdeledere vil være i stand til at planlægge, koordinere og regulere *alle* kirkens anliggender på disse trin i et forum, som sørger for, at behov, bekymringer og muligheder til fulde komme til udtryk.

Disse råd vil også være et godt middel til iværksættelse af den timelige linies tjenestefunktioner i marken, således

som de er etableret under Det præsiderende Biskopråd.
Det forhold, at områderådene vil blive ledet af et medlem af De halvfjerds' første Kvorum og regionalrådene af en regionalrepræsentant, vil resultere i koordinerede og regulerede aktiviteter på alle trin i kirkens administration. Disse råd vil, når de organiseres eller fungerer på rette måde, sikre en ensartet holdning til fremme af kirkens åndelige og timelige arbejde til velsignelse for enkeltpersoner og familier.
Vi har tillid til, at denne udvidelse af præstedømmets råd ikke alene vil øge effektiviteten og harmonien, men også øge kirkens åndelighed. Som Paulus så smukt udtrykker det i sit brev til Efeserne kap. 4, så er kirkens organisation blevet givet „for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme,
indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde." (Efes. 4:12-13)
Må jeg nu lægge vægt på de efterfølgende vers i Paulus' brev, 2. vers, som vi ikke altid citerer, men som har særlig betydning i lyset af de nyligt annoncerede præstedømmeråd:
„Nej, sandheden tro skal vi i kærlighed i ét og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus selv.
Ham skyldes det, at hele legemet vokser sin vækst, så det opbygges i kærlighed, idet alle de enkelte led hjælper til at knytte og holde det hele sammen, efter den kraft, der er tilmålt hver enkelt del." (Efes. 4:15-16)
Læg nu mærke til, brødre og søstre, at hele legemet er sammenholdt af det, som hvert *led* eller *råd* yder. Med dette skridt i dag afslutter vi sammenkædningen af præstedømmets kæde både åndeligt og timeligt. Vi ved, at I ledere vil give styrke til og drage fordel af deltagelsen i præstedømmets råd på jeres mange planer.
Må Herren velsigne jer i rigt mål med at bringe dette store værk med at etablere Zion fremad, og berede os til Herrens endelige regering på jorden. I Jesu Kristi navn. Amen.

Bsogende stavs- og missionsledere.

Kirkeledelse

Præsident Ezra Taft Benson
De tolvs Råd

Mine elskede brødre og søstre, som præsident Tanner har meddelt, så glæder det os at kunne annoncere en udvikling, som berører kirkens administration på område- og lokalplan. Må jeg først sige, at det, I vil se og høre, er resultatet af måneders bønsomme studier og overvejelser. Denne præsentation angående kirkeråd er *ikke* et nyt program, men en fornyet fremhæving af et princip, som er baseret på skriften og på kirkens traditionelle ledelsesprincipper. En del af jer, som lever i USA, vil i denne præsentation ikke finde noget, som ikke allerede sker ved jeres møder.

Da dette er en vigtig sag, vil jeg benytte en skreven tekst, idet jeg bruger visuelle hjælpemidler, hvor det er nødvendigt. Jeg ønsker imidlertid, at I, før jeg begynder, ved, at denne præsentation har uforbeholden støtte fra Det øverste Præsidentskab, De tolvs Kvorum, De halvfjerds' første Kvorum samt Det præsiderende Biskopråd. Vi tvivler ikke på, at det, som vi i dag præsenterer for jer, i høj grad vil lette kommunikationen og enheden på de forskellige plan i kirken samt hjælpe riget fremad.

En vis baggrundsviden kan være nyttig, således at I mere fuldt ud kan forstå betydningen af denne udvikling.

Gennem kirkens historie har der været praksis for, at hovedsagelig åndelige anliggender er blevet administreret af De tolvs Kvorum og hovedsagelig timelige anliggender er blevet administreret af Det præsiderende Biskopråd. Denne praksis er fortsat til i dag.

I er naturligvis bekendt med den traditionelle administrative myndighedslinie til enhederne fra Det øverste Præsidentskab, De tolvs Kvorum, De halvfjerds' Præsidium, de områdetilsynsførende, regionalrepræsentanterne, stavspræsidenterne og biskopperne. Denne myndiggedslinie fortsætter uændret.

For nylig blev det, fordi der findes et behov for omhyggelig styring af de timelige anliggender i marken, godkendt at have en områdetilsynsførende fra Det præsiderende Biskopråd i visse lande i verden. Han har arbejdet tæt sammen med den områdetilsynsførende generalautoritet og har aflagt rapport om sine ansvarområder i de timelige anliggender til Det præsiderende Biskopråd, som igen har rapporteret til Det øverste Præsidentskab.

Det princip, som vi ønsker at lægge fornyet vægt på, blev med disse ord så udmærket udtrykt af præsident Stephen L. Richards, førsterådgiver til præsident David O. McKay:

„Således som jeg forstår det, så er det geniale i vor kirkes ledelse, ledelse gennem *råd*.

Præsidentskabets råd, De tolvs Råd, stavspræsidentskabets råd ... biskoprådet ... jeg har oplevet nok til at kende værdien af råd ... jeg ser visdom-

men, Guds visdom, i at skabe råd: til at lede hans rige. Under indflydelse af den ånd, som vi arbejder under, kan mænd mødes med tilsyneladende afvigende meninger og vidt forskellige baggrunde, og med den ånds virke kan de ved at holde råd sammen nå frem til enighed." (*Conference Report*, oktober 1953, s. 86)

Det øverste Præsidentskab, De tolvs Kvorum og Det præsiderende Biskopråd har besluttet at organisere rådsmøder på hovedbestyrelsesplan, områdeplan og regionalplan. Disse råd vil blive benævnt Kirkens koordinerende råd (på hovedbestyrelsesplan), områderåd, multiregionale råd (efter behov), regionalråd og fællesråd, således at der på hver af disse planer vil være et *koordinerende; planlæggende og besluttende råd. Disse* råd vil, når de organiseres og fungerer på rette måde, sikre en enig holdning til styrelsen af de åndelige og timelige anliggender.

Det er blevet besluttet, at den områdetilsynsførende generalautoritets titel vil bleve ændret til *områdeadministrator*, og at den områdetilsynsførende fra Det præsiderende Biskopråd udenfor USA

Kvindelige sangere i tabernakelkoret

og Canada vil få sin titel ændret til *direktør for kirkens timelige anliggender*. Disse titelændringer har øjeblikkelig virkning, I USA og Canada vil Det præsiderende Biskopråd udpege enkeltpersoner enten fra kirkens hovedsæde eller det lokale område til at repræsentere sig samt styre de timelige anliggender.

Jeg vil nu henvende mig til alle, som skal deltage i administrationen af disse råd på område-, regional- og andre lokale plan. De Tolv vil fortsat interessere sig levende for timelige anliggender, såvel som Det præsiderende Biskopråd fortsat vil interessere sig levende for åndelige anliggender. Det er fos os et stort program. Denne opdeling af ansvar sker af administrative hensyn. Alting er åndeligt for Herren. (Se L&P. 29:34)

Jeg vil nu kort omtale hver af disse råd på hver sit plan.

For det første: Kirkens koordinerende Råd.

Dette råd består af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Kvorum og Det præsiderende Biskopråd. De halvfjerds' Præsidium inviteres til at overvære dette råds møder og vil også blive inviteret til at tage del i kirkens velfærdskomité.

Kirkens koordinerende Råd vil udstikke retningslinier, godkende undtagelser, godkende iværksættelse og løse besværligheder, som er forblevet uløst i området.

Kommunikation mellem Kirkens koordinerende Råd og områdeadministrationerne vil ske gennem de åndelige og timelige linier.

Kirkens koordinerende Råd vil ligeledes fastsætte prioriteter (så vidt som rådet ønsker det), således at område- og regionalråd har retningslinier at følge. Dette vil hjælpe os til at imødekomme det presserende behov, som findes for at afveje den fordeling af de forhåndenværende ressourcer (både tid og penge),

som skal ske til forskellige kirkeprogrammer og -anstrengelser. Lad os for eksempel antage, at indstillinger fra alle områderåd i kirken viser, et behov for 800 kirkebygninger i et bestemt år, men kirken kun har ressourcer i tid og penge for 600 bygninger. Kirkens koordinerende Råd vil da afgøre, hvor disse ressourcer behøves mest.

„I dag tager vi et skridt, som er til bedste for riget, mod større enhed, samklang og effektivitet."

Dette råd vil også gennemgå og godkende de generelle planer for åndelige og timelige anliggender, før retningslinierne iværksættes.

For det andet: Områderådet
Det første råd i marken, som skal koordinere, planlægge og løse problemer er *områderådet*. Dette råd vil fungere under ledelse af områdeadministratoren. Områderådet vil behandle punkter af lokal interesse samt videregive programmer og aktiviteter, som er godkendt ved hovedsædet, til alle embedsmænd på regional- og stavsplan. Områderådet skal mødes mindst 1 gang hvert kvartal.
Regionalrepræsentanterne vil overvære områderådets møder og arbejde tæt sammen med områdeadministratoren. Regionalrepræsentanterne vil fungere som videregivende embedsmænd til stavspræsidenten, med visse undtagelser, som de er blevet underrettet om. I dette rådssystem kan regionalrepræsentanten bedst betragtes som administrator. Han bliver nu ansvarlig for administration af kirkens anliggender på regionalplan. Områderådet vil udvikle den strategiske plan for området - brede retningslinier, som fastlægger større aktiviteter og mål. Personale fra den timelige side vil udføre det detaljerede planlægningsarbejde for de timelige anliggender. Regionalrepræsentanter, missionspræsidenter (efter indbydelse) og stavspræsidenter (efter indbydelse) vil udføre den detaljerede planlægning for de åndelige anliggender.
Lad os først se på iværksættelsen af områderåd i international sammenhæng og dernæst i USA og Canada.

A. Områderåd udenfor USA og Canada.
Udenfor USA og Canada vil områderådet bestå af følgende: områdeadministratoren, direktøren for kirkens timelige anliggender samt alle regionalrepræsentanter i området.
Følgende inviteres til at overvære diskussion af punkter, som har forbindelse til deres ansvarsområder: områdelederne for velfærdstjenesten, de fysiske faciliteter, finansafdelingen, informationssystemet, kirkens uddannelsessystem samt kirkens informationstjeneste. Missionspræsidenter kan, hvis det er nødvendigt inviteres af områdeadministratoren.
Over hele verden vil områdeadministratorens ansvar være at:
1. præsidere over og yde åndeligt lederskab i området,
2. præsidere over alle møder i områderådet,
3. fastlægge prioriteter, 4. kontrollere planlægningen,
5. foretage reguleringer indenfor retningslinierne,
6. foretage optræning.
Direktøren for kirkens timelige anliggender vil have ansvar for at:
1. styre operationerne, således at de tilfredsstiller åndelige behov,
2. være behjælpelig ved planlægning,
3. yde teknisk tjeneste.

Salt Lake tabernaklets indre

4. være behjælpelig med optræning. Selv om både områdeadministratoren (som er en generalautoritet) og direktøren for kirkens timelige anliggender (som repræsenterer Det præsiderende Biskopråd) har uafhængige forvaltninger, så skal de forfølge samme mål. For at koordinere anliggender på områdeplan, er en udovende komité indenfor områderådet blevet godkendt udenfor USA og Canada. Den består af områdeadministratoren og direktøren for kirkens timelige anliggender. De fastlægger *gensidigt* rådets dagsorden, planlægger retningslinier samt afgør hvilke timelige funktioner, som bør repræsenteres ved rådets kvartårlige møde. De vil få hjælp af en sekretær. Gennem denne fælles anstrengelse respekteres deres adskilte rapportforhold, samtidigt med at et fælles formål opnås. Den udøvende komité vil almindeligvis mødes ugentlig eller så ofte som omstændighederne kræver det. Lad os nu betragte områderådet i USA og Canada.

B. Områderåd i USA og Canada. Medlemmer i områderådet vil være områdeadministratoren og alle regionalrepræsentanter i området. Missionspræsidenter kan, hvis det er nødvendigt, inviteres af områdeadministratoren.
Følgende kan inviteres til at overvære diskussion af punkter, som har forbindelse til deres ansvarsområder: områdelederne for velfærdstjensten, kirkens informationstjeneste, kirkens uddannelsessystem og andre efter behov. Velfærdsanliggender vil ikke blive behandlet uden deltagelse af områdelederen for velfærdstjenesten.
Iværksættelsen af områderådet i USA og Canada vil være forskellig fra områderådet udenfor USA og Canada,

eftersom der i USA og Canada ikke findes direktører for kirkens timelige anliggender. Som følge heraf vil hovedsædets afdelinger efter konsultation med områdeadministratoren udpege enkeltpersoner til at varetage funktionerne i forbindelse med velfærdstjenesten og de fysiske faciliteter. Disse enkeltpersoner vil arbejde nært sammen med områdeadministratoren samt efter behov overvære områderådets møder. Det præsiderende Biskopråd vil udpege personale til timelige anliggender eller godkende invitationer til folk fra kirkens hovedsæde til at overvære periodiske møder i områderådet. Disse personer, der er udpeget af Det præsiderende Biskopråd vil have ansvar for at:

1. styre operationerne, således at de tilfredsstiller åndelige behov,
2. være behjælpelig med planlægningen,
3. yde teknisk tjeneste,
4. være behjælpelig med optræning.

For det tredie: Multiregionale og regionale råd.

Velfærdstjenestens aktiviteter kræver, at der findes råd på det multiregionale plan. Lad os nu se på det multiregionale råd.

A. Det multiregionale råd. Multiregionale råd er blevet godkendt til at behandle velfærdsaktiviteter. Områdeadministratoren præsiderer over dette råd og proceduren er den samme som i forbindelse med områderådet. Følgende er medlemmer af det multiregionale råd: områdeadministratoren, områdelederen for velfærdstjenesten (i den grad han skønner det nødvendigt), regionalrepræsentanterne i de berørte regioner samt den multiregionale leder af velfærdstjenesten. En formand for stavens biskopråd samt en præsident for hjælpeforeningen fra én af stavene i ét af regionalrådene, fungerer efter at være blevet udpeget af områdeadministratoren som medlemmer af det multiregionale råd, når velfærdsanliggender behandles. Det multiregionale råd mødes efter behov. Lad os nu se på sammensætningen af et regionalråd.

B. Regionalrådet. Følgende er medlemmer i et regionalråd: regionalrepræsentanten og stavspræsidenterne.

Følgende inviteres til at overvære diskussionen når der gennemgås punkter, som angår deres ansvarsområder: velfærdstjenestens regionale agent, informationstjenestens regionale ledere, den regionale koordinator for kirkens uddannelsessystem og andre repræsentanter for de åndelige og timelige programmer efter behov. En formand for stavens biskopråd samt en præsident for hjælpeforeningen i én af stavene bør efter at være udpeget af regionalrepræsentanten deltage i behandlingen af velfærdsanliggender. Missionspræsidenter kan inviteres med godkendelse af områdeadministratoren.

Regionalrådet vil behandle anliggender i forbindelse med administration og koordinering af den art, som er typisk for flere stave, ligesom rådet vil videregive samt iværksætte alle beslutninger fra Kirkens koordinerende Råd, områderådet og det multiregionale råd. Regionalrådet afholder møde mindst 1 gang i kvartalet. Af hensyn til forenkling samt for at undgå unødige rejser, kan der fortsættes med midlertidige møder, som meget vel kan blive til regionalrådets møde.

Regionalrepræsentanten udfører pligter, som er i lighed med de pligter, som områdeadministratoren har i områderådet.

For at lette regionalrådets arbejde, vil det være nødvendigt at have en regional agent fra kirkens velfærdstjeneste, som repræsenterer velværdstjenestens operationer på regionalplan.

For det fjerde: Stavsråd.
Sammensætningen af stavens fællesråd og stavens velfærdskomité forbliver de samme.

For det femte: Wardsråd.
Den samme fremhævning af kirkeråd gør sig også gældende på wardsplan. Wardets fællesråd og wardets velfærdskomité ændrer ikke sammensætning. Den samlede oversigt over rådssystemet på de forskellige plan ser ud, som det her vises igen.

Sidst: Familieråd.
Jeg nævner familierådene på grund af vor vedvarende betoning af familieenhed og -solidaritet. Ved at opfordre forældre til at holde familieråd, kan vi efterligne et himmelsk mønster i vore hjem.
Stavspræsidenter, nu et ord til jer, mine brødre.
Dette er en overgangsperiode. Mange pligter, som har omfattet sådanne aktiviteter som velfærdstjenesten og informationstjenesten, som tidligere blev styret af stavspræsidenterne vil nu blive ledet af regionalrepræsentanterne. Vi ønsker ikke, at igangværende operationer bliver afbrudt i denne overgangsperiode. Stavspræsidenter og øvrige ansvarlige bør fortsætte igangværende aktiviteter på regional-, multiregional- og områdeplan, indtil de officielt bliver afløst af områdeadministratoren. I løbet af denne overgangsperiode kan det være nødvendigt for områdeadministratoren at mødes med repræsentanter for kirkens uddannelsessystem, informationstjenesten og i særdeleshed velfærdsafdelingen, således at alle aspekter af arbejdet (inklusive kaldelsen og afløsningen af personnel) kan blive overvejet omhyggeligt.
Og nu en afsluttende bemærkning.
Der findes et princip, som er nævnt i Lære og Pagter, et princip, som selv om det specielt er rettet til kirkens ledende kvorummer, gælder for alle råd i kirkens ledelse. Jeg citerer afsnit 107:
„Og enhver bestemmelse, som tages af disse kvorummer (og til vort formål kan vi benytte ordet *råd)* må være enstemmig, d.v.s. at hvert medlem i hvert kvorum (råd) må være indforstået med dets beslutninger. . .
De beslutninger, der tages af disse kvorummer (eller råd) . . . skal foretages i retfærdighed, i hellighed og hjertets ydmyghed, sagtmodighed og langmodighed, i tro og dyd og kundskab, mådeholdenhed, tålmodighed, gudfrygtighed, broderlig venlighed og kærlighed.
Thi det er forjættet, at dersom dette findes hos dem i rigt mål, skal de ikke være ufrugtbare med henblik på kundskab om Herren." (L&P. ct. 107:27, 30-31.)
Det forekommer mig at præstedømmeråd er det mønster, gennem hvilket Herren ønsker, at vi skal operere, i alle led af kirkens ledelse. Vi må være ét i alle aspekter af dette arbejde - åndelige og timeligt - for alle ting er åndelige for ham, som vi anerkender som vor Mester. I kan se, at dette er et stort skridt henimod at opnå større enighed i styrelsen af kirkens anliggender. Der er behov for, at vi som præstedømmebærere handler på den måde, som Herren instruerer os om i den åbenbaring, som netop er blevet citeret.
Brødre og søstre, vi ønsker, at I skal vide, at hele vor interesse har drejet sig om at gøre det, som er bedst for riget. I dag tager vi et skridt, som *er* til bedste for riget. Må Herren velsigne os i vore anstrengelser for at iværksætte dette system af præstedømmeråd, således at vi, under virke af Ånden, må have større enhed, samklang og effektivitet i opbygningen af Herrens rige, dette beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Udvikling af timelige planer og prioriteter

Biskop Victor L. Brown

Mine kære brødre og søstre, jeg håber, at I har været i stand til at fatte betydningen af præsident Bensons præsentation. Det er et yderst betydningsfuldt skridt fremad for kirkens ledelse - et skridt, som vil hjælpe præstedømmet med at forberede en endnu større kirkevækst end nogensinde før. Det vil indføre et mere effektivt niveau af planlægning og beslutningstagning end nogensinde før. Det er med ærefrygt, at jer er vidne til, hvordan Herrens hånd leder hans tjenere i dette - hans rige. Indføringen af råd på regional-, multiregional og områdeplan er et yderst vigtigt skridt. Det præsiderende Biskopråd vil gerne give udtryk for sin entusiastiske og helhjertede støtte til alt, hvad der er blevet sagt.

Som I ved, er Det præsiderende Biskopråd under Det øverste Præsidentskabs ledelse ansvarlig for administrationen af mange af kirkens timelige affærer. Disse inkluderer afdelingen for fysiske faciliteter, den financielle afdeling, velfærdstjenesten, materials management samt informationssystemet.

Vi administrerer dette netværk af timelige funktioner for at støtte og dække præstedømmets behov samt kirkens aktiviteter over hele verden. De styres i USA og Canada gennem vort hovedsædes øverste afdelingsledere samt deres stabe. Et begrænset antal af disse afdelinger er decentraliserede, så som drifts- og vedligeholdelsesafdelingen. Udenfor USA og Canada er alle disse funktioner decentraliserede og styres i hvert område i verden af direktørerne for Kirkens timelige anliggende. Hvert områdekontor er ansvarlig for alle ovennævnte aktiviteter.

Jeg vil gerne tilføje en yderligere dimension til de 4 hovedansvarsområder, som vort personale har, i udførelsen af deres servicefunktioner. Eftersom nogle af disse ansvarsområder, og i særdeleshed velfærdstjenesten indtil nu har været udført af stavspræsidenter, lokale komiteer og andre, håber jeg, at I vil lægge specielt mærke hertil.

For det første leder vi operationer for at efterkomme kirkelige behov. Dette betyder, at timeligt personale leder opkøb af jord, konstruktion af bygninger, styring af Deseret Industries, forrådshuse, arbejdsformidlingscentre, socialtjenesten, distribuering af kirkens materialer o.s.v..

Dette inkluderer ikke velfærdsproduktionsprojekter.

De ledende folk i hver af de 5 afdelinger ved hovedsædet og direktørerne for kirkens timelige anliggender er hver for sig ansvarlige for udarbejdelsen af budgetter, kontrol af aktiviteter, overvågning af arbejdets udførelse, iagttagelse af lovmæssige og skattemæssige forhold og

vigtigst af alt: at sørge for at arbejdet bliver gjort. Vi anerkender, at dette er et betydningsfuldt ansvar.
For det andet er vi gennem områderåd behjælpelige ved planlægning. Den strategiske planlægning, som i fællesskab bliver udviklet af de kirkelige og timelige ledere, ledes af områdeadministratoren. Det detaljerede arbejde, som af og til bliver omtalt som den taktiske planlægning, udføres hovedsageligt af det timelige personale. Dette inkluderer, men er ikke begrænset til indsamling af den nødvendige information til hver afdeling eller funktion, beregning af behov for timelig hjælp, forhåndsberegning af behovet for trykte publikationer, udarbejdelse af omkostningsberegninger, udarbejdelse af de timelige afsnit i velfærdstjenestens dispositionsplaner o.s.v..
For det tredie skal vi sørge for en lang række tekniske ydelser. Eksempler på sådanne ydelser inkluderer udkast til kirkebygninger, udførelse af revision af velfærdsgårdenes arbejde, oprettelse af systemer for medlemsoptegnelse o.s.v..
For det fjerde skal vi være behjælpelig i optræningen. Hvor, hvornår og i hvilken grad afgøres i områderådet. Den optræningshjælp, der er til rådighed omfatter både forberedelse af materialer og instruktion i vore ydelsers tekniske aspekter.
Disse ansvar skal udføres med mindst mulige omkostninger og på den mest mulige effektive måde.
Dette er gældende, uanset hvor i verden vi er engagerede.
I flere udvalgte områder i kirken, hvor vore folk har udført disse funktioner, har jeg været taknemmelig over at se, at når det timelige personale udfører deres pligter på rette måde, er en tung byrde, som kræver megen tid og anstrengelse, blevet fjernet fra de kirkelige ledere.
Et eksempel herpå findes i Boise Idaho multiregion, hvor den nødvendig samarbejden og koordinerende proces, som danner grundlag for rådstanken, har fungeret i det forløbne år. Vi har været vidne til en dramatisk forøgelse i den lokale velfærdsselvforsyning. De har øget antallet af lokalt dyrkede produkter fra 7 til 26, en 3-dobling. De har forøget antallet af lokalt konserverede produkter fra 3 til 11, de har næsten overflødiggjort kirkens kontante tiskud. Det er reduceret fra 76.000 dollars til under 3.000 dollars. Udover dette forudsætter planen for 1980 en produktion af yderligere 18 artikler. Dette betyder, at de vil komme til at fremstille alle 44 grundlæggende fødevareprodukter, som er indeholdt i biskoppens ordre.
Det kan tilføjes, at de forventer en betydelig forøgelse af samordningen af produktstrømmen mellem gårdene. Eksempelvis vil en mejeriproduktion indenfor velfærdsprogrammet købe sit hø fra en anden velfærdsgård, som producerer høet. Dette vil med tiden betyde, at de vil sælge færre produkter på det åbne marked, samtidig med at de vil bruge mere af deres produktion i forrådshusenes opbevaringssysstem. Alt dette sker, fordi præstedømmelederne i Boiseområdet forstod, hvad der kunne gøres og derefter udviklede en plan med hjælp fra det timelige personale. Planerne blev gennemført, hvilket resulterer i et væsentligt fremskridt henimod den ønskede selvforsyning.
Præsident Benson har instrueret os i den generelle idé bag disse råd, hvilken jeg ikke behøver at gentage. Der er imidlertid en vigtig forskel, mellem organiseringen af områderåd i USA og Canada og de råd, der organiseres i de internationale områder, en forskel, som bør fremhæves. Det præsiderende Biskopråd har ikke udpeget direktører for kirkens timelige anliggender i USA og Canada, da forholdene her ikke nødvendiggør dette.

Derfor vil de afdelinger ved hovedsædet, der er decentraliserede som bl.a. velfærdstjenesten eller afdelinger med stor aktivitet i marken som bl.a. afdelingen for fysiske faciliteter, give en områdedirektør eller andre enkeltpersoner, som er blevet udpeget af Det præsiderende Biskopråd og deres ledende folk, til opgave direkte at arbejde sammen med områdeadministratorerne. Disse enkeltpersoner i USA og Canada vil tilsammen have

---

Der lægges atter vægt på de virkninger, som kirkeråd har på kirkens fysiske faciliteter, finanser, velfærdstjenesten, den materielle forvaltning samt på informationssystemet.

---

samme ansvar og pligter med hensyn til deres funktioner, som en direktør for kirkens timelige anliggender har i de internationale områder.

I USA og Canada, hvor vi har omfattende operationer indenfor velfærdstjenesten, vil det kræve adskillige uger, inden alle områdedirektørerne i velfærdstjenesten er blevet udpeget. Vi anmoder derfor om, at alt personnel ude omkring fastholder deres nuværende rapportsystem samt fortsætter med de nuværende aktiviteter, indtil hver ny organisation er blevet indsat i forbindelse med et møde i områderådet. På dette møde vil I ligeledes blive informeret om, hvordan denne forandring vil berøre jeres område og jeres funktion.

De multiregionale og regionale råd er blevet organiseret for at administrere og korrelere aktiviteter, som involverer mere end en region eller stav, såvel som for at videregive og udføre områdets beslutninger. De multiregionale og regionale råds organisatoriske struktur er identisk for både USA og Canada og alle internationale områder.

En anden vigtig forskel mellem områderådet og de multiregionale/regionale råd er, at rådene på det multiregionale og regionale plan er udvidet med velfærdstjenestens råd eller komiteer. Det betyder, at formanden for stavens biskopråd og den udpegede præsident for stavens hjælpeforening også deltager i rådsmøderne med stemmeret, når sager vedrørende velfærdstjenesten diskuteres. Udenfor USA og Canada sørger direktøren for kirkens timelige anliggender for, at de rette repræsentanter for kirkens timelige anliggender overværer de multiregionale og regionale rådsmøder, når der på dagsordenen diskuteres punkter, som har forbindelse til disses særlige funktioner.

Et af de mest betydningsfulde aspekter vedrørende denne rådstanke er for mig muligheden for at opstille prioriteter og planer for hvert enkelt område. Efter at have fået vejledning fra den åndelige myndighedslinie, vil hver områdeadministrator opstille de prioriteter, som vil dække behovene i hans område. Meget af det, vi udfører som timelige embedsmænd, vil være svar på disse prioriteter. Dette gør sig i særdeleshed gældende for kirkens indsats på velfærdstjenestens område.

I årenes løb har jeg ofte hørt lokale ledere spørge: „Hvad bør vi gøre i vores ward, stav og region? Hvilke aspekter i velfærdstjenesten bør vi satse på?" Jeg er sikker på, at hver eneste præstedømmeleder her på ét eller andet tidspunkt har stillet sig selv disse spørgsmål. Det gælder især for de stavsledere, hvis stave ikke er beliggende i det vestlige USA, hvor velfærdsarbejdet

Søster Barbara B. Smith i samtale med ældste Tom Perry.

har været under udvikling i over 40 år. På grund af velfærdstjenestens størrelse og især størrelsen af driften af forrådshusenes forrådssystem kræves der et anseligt studium for at være rede til at adspørge Herren, om hvorvidt vor foreslåede plan er rigtig samt for at få ham til at bekræfte, at planen er acceptabel.

Det øverste Præsidentskab har rådet præstedømmelederne til omhyggeligt og bønsomt at udvikle en plan, som vil fremme kirkens lokale selvforsyning. Dette er vigtigt set i lyset af skiftende behov, kirkens hurtige vækst, tidens usikkerhed, kirkens pligt til at sørge for sine trængende medlemmer samt Herrens befaling om at være uafhængig. Dette skal imidlertid udføres på ordentlig måde og på rette grundlag.

Når medlemmer fra kirkens velfærdskomité kommer til jeres konferencer og besøger jeres områder over hele verden, finder vi et voksende ønske hos lokale ledere om at blive involveret i et bredere aspekt af velfærdstjenesten. Vi føler i sandhed, at mange ledere kommer til generalkonference og finder, at velfærdstjenestens drift i det vestlige bjergområde befinder sig på et meget højt plan, og at disse ledere vender hjem stærkt motiverede for at gennemføre, hvad de har set. Men uden den rette planlægning kan det resultere i en for tidlig indførelse, frustration og at det endda mislykkes for såvel ledere som for medlemmer.

Eftersom vi anerkender, at der findes skiftende omstændigheder, så som forskelligartede behov, belejlighed og

ressourceadgang har vi udviklet hjælpemidler samt en proces til planlægning for at være jer behjælpelig i jeres indsats. Vi mener, der findes 2 typer af planlægning. De kan bedst beskrives som basisplanlægning og dispositionsplanlægning.

Basisplanlægning er temmelig uformel og finder hovedsageligt sted på wardsplan. Hver eneste biskop benytter sig af denne form for planlægning som en væsentlig og naturlig del af wardets velfærdskomitémøder. Som navnet lader antyde, dækker basisplanlægningen kun det grundlæggende samt inkluderer organisering af velfærdskomiteer og -råd, belæring i evangeliske principper vedrørende velfærdstjenesten, fremhjælpning af personlig- og familiemæssig beredthed samt ydelse af hjælp til medlemmer fra fasteofferydelserne.

Når et område eller en region er tilstrækkeligt udviklet og rede til at iværksætte forrådshusenes opbevaringssystem, kræves der en vidtstrakt og dybtgående planlægning. Denne form for planlægning omtales som velfærdstjenestens dispositionsplanlægning.

Velfærdstjenestens dispositionsplanlægning er en proces, som indeholder følgende punkter -

1. Udvikling af en plan for belæring om velfærdstjenestens principper. 2. Identificering af behovene hos fattige, trængende og nødlidende.

3. Udarbejdelse af et program for, hvorledes kirkens ressourcer kan imødekomme disse behov. Når dispositionsplanlægningen er iværksat fuldt ud, vil der i et område eksistere de elementer i forrådshusenes opbevaringssystem, som er nødvendige for at være biskoppen behjælpelig med at sørge for Herrens fattige og nødlidende. (Se L&P. 52:40)

Dispositionsplanlægnings formål kan bedst opnås gennem en fasevis indføring. 1. fase har at gøre med de strategiske eller de generelle forhold. Resultatet af planlægningen i fase 1 er en beskrivelse af kirkens velfærdstjeneste i et område, således som den fungerer på nuværende tidspunkt, samt hvad den efterhånden kan og vil blive til. Fase 2 har at gøre med de taktiske eller de operationelle forhold. Resultatet af fase 2 vil være en plan for den rettidige indførelse af forrådshusenes opbevaringssystem, således at området eller zonen kan blive selvforsynende.

Dispositionsplanens proces består af 7 punkter. Gennem områderådet skal de kirkelige og timelige embedsmænd:

1. Forberede og indføre en formel plan for belæring om principper og . programmer.

2. Udføre en undersøgelse om behov og ressourcer.

3. Gennemgå og tilpasse biskoppens forrådsliste.

4. Studere lokale forhold og begrænsninger - lov-, skatte- og jordbrugsmæssige o.s.v..

5. Udarbejde et kort, der viser de kirkelige grænser samt foreslåede placeringer af faciliteter og projekter.

6. Anbefale nødvendige projekter, faciliteter og serviceydelser.

7. Fremsende planen til godkendelse hos kirkens velfærdskomité.

Skønt processen i forbindelse med dispositionsplanlægningen ikke er indviklet, så kræver den dog en vis tid og indsats. Vi håber, at hver regionalrepræsentant og stavspræsident under ledelse af jeres områdeadministrator vil reagere positivt på behovet for velfærdstjenestens dispositionsplanlægning. Husk, at jo mere fuldkomment, I planlægger, desto bedre er vi sammen i stand til at kontrollere den passende indførelse af velfærdstjenesten i jeres område. Vort velfærdstjenestepersonale står klar til at udføre deres del. De har formularerne,

erfaringen og det fremsyn, som sammen med jeres inspiration og indsigt i lokale behov, kan frembringe en plan til at lede indførelsen af velfærdstjenesten i årene fremover.

Må jeg nu give jer et eksempel på både basis- og dispositionsplanlægning.

Nogle af jer husker måske en kort rapport, som jeg gav sidste oktober over kirkens gren i Bermejillo, Mexico. Sammen med velfærdsmissionærerne udarbejdede grenspræsidenten og hans velfærdskomité en basisplanlægning for at iværksætte kirkens grundlæggende velfærdsprogram i deres gren. Deres arbejde resulterede i bemærkelsesværdige ændringer i de lokale medlemmers liv. De malede deres huse, oprettede indhegninger for husdyrene og underviste i de grundlæggende begreber for personlig- og familiemæssig beredthed med vægt på gode sundhedsvaner.

Resultaterne heraf er, at der i dag er en kirkebygning under opførelse, hvor det meste af arbejdet udføres af medlemmerne, deriblandt fremstilling af deres egne mursten. Missionspræsident Rodolfo William Mortensen har tilkendegivet, at grenen nu er et ward. Næsten hver eneste familie har nu en have, og en del fremstiller endda bihonning. De fleste familier har påbegyndt et års forråd. Antallet af døbte er steget stærkt i det forløbne år. Alt dette er sket, fordi biskop Castanada, som har været medlem i 8 år, modtog inspiration om, hvorledes han skulle lede sine medlemmer i efterlevelsen af evangeliet i Bermejillo. Basisplanlægningen, som begyndte med hans medlemmers velfærd og som rettede sig mod hver side i deres liv, har løftet dette ward op til højder, som man ikke før troede mulige.

Må jeg nu vende mig til et eksempel i USA, hvor forholdene er væsentligt forskellige. Georgia Alabama multiregion gennemførte dispositionsplanlægningens 7-punktsproces. Efter at planen var blevet godkendt ved kirkens hovedsæde, blev den iværksat af velfærdstjenestens direktør og hans folk sammen med stavens velfærdskomiteer og de 2 regionale råd, som udgør denne multiregion. I løbet af de næste 15 måneder har de etableret 23 velfærdsproduktionsprojekter. Førhen havde de ingen projekter af denne art. De har indsamlet midler til et forrådshus, som nu er under bygning, og som skulle begynde at fungere sidst på sommeren. Et SDH-socialtjenestekontor er ligeledes blevet åbnet. Biskopperne er blevet bedre trænet til at sørge for de trængendes behov, og de hellige har fået en voksende sikkerhedsfølelse ved at være en del af denne indsats. De har alle mindre at frygte, end de havde 15 måneder tidligere, for Herren har sagt: „. . . er I beredt, behøver I ikke at frygte." (L&P. 38:30)

Når vi vidner, hvad der sker, når både præstedømme- og timelige ledere først får forståelse for, hvad Herren forventer og dernæst gennem arbejde i de rette råd lægger en god plan og derefter udfører den, da ser vi opfyldelsen af nutidige såvel som fordums profeters lærdomme.

Må vi fra denne konference gå fremad med at ønske om at „. . . lære (vor) pligt og med al flid passe det embede, hvortil (vi) er blevet kaldet." (L&P. 107:99) Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Vær uafhængig af alle andre skabninger

Ældste Bruce R. McConkie
De tolvs Råd

Jeg står denne dag foran kirken og løfter advarslens røst. Det er en profetisk røst, for jeg vil kun omtale det, som apostlene og profeterne har talt angående vore dage.

Det er Jesu Kristi røst på Oliebjerget, Johannes' røst på øen Patmos og Joseph Smiths røst under myrderierne og volden i Missouri. Det er en røst, som kalder på Herrens folk om at berede sig til de ulykker og ødelæggelser, som snart vil blive udgydt over jorden i ubegrænset mål.

I øjeblikket lever vi i en tid med fred og velstand, men det vil ikke altid være således. Store prøver ligger forude. Alle fortidens sorger og farer er kun en forsmag på, hvad der vil komme. Og vi må forberede os timeligt og åndeligt.

Vor åndelige forberedelse består i at holde Guds befalinger og i at have Helligånden som vejleder, således at når dette liv er forbi, vi da vil finde hvile og fred i paradiset og få en endelig arv af herlighed og ære i det celestiale rige.

Vor timelige forberedelse består i at bruge den gode jord på den måde, som Herren har planlagt og bestemt det, således at vi kan opfylde alle vore retfærdige ønsker og behov. Han har til hensigt at sørge for sine hellige, thi alle ting er hans, men han siger, at det må ske på han egen måde (se L&P. 104:14-18).

Vi har iblandt os en almindelig kendt selvindlysende grundsætning, som siger: „En religion, som ikke kan frelse mennesket timeligt, kan ikke frelse det åndeligt." Hvis vi ikke tager hensyn til vore timelige behov i denne verden, hvorledes kan vi da nogensinde lykkes i de åndelige ting i den tilkommende verden?

Idet han talte om de timelige ting - jord, huse, afgrøder, arbejde, sved og slid og om Adam, som måtte spise sit brød i sit ansigts sved (se 1. Mos. 3:19) - siger Herren: „Thi om I vil, at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer." (L&P. 78:7)

Derefter befaler han både kirken og dens medlemmer til at „. . . berede . . . og organisere" deres timelige anliggender i henhold til sit evangeliums lov, „så kirken gennem mit forsyn siger Herren, „kan være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden, trods de trængsler, der skal komme over jer,

at I må nå den krone, der er beredt jer og komme til at herske over mange riger, siger Gud Herren. . ." (L&P. 78:11,14-15.)

Kirken, som forvalter evangeliet og medlemmerne, som har modtaget evangeliet, må være uafhængig af alle jordens magter, idet de udarbejder deres frelse - timeligt og åndeligt - med frygt og bæven for Herren.

Kom i hu, at prøvelser ligger forude. Der vil være krige i den ene nation efter

den anden, indtil krig er udgydt over alle nationerne og 200 millioner soldater vil samle sig med deres våben ved Armageddon.

Fred er borttaget fra jorden, og ødelæggelsens engle har indledt deres arbejde, og deres sværd vil ikke blive stukket i skeden, førend Fredens Prins kommer for at ødelægge de ugudelige og for at indlede tusindårsriget.

Der vil være jordskælv, oversvømmelser og hungersnød. Havets bølger vil stige over sine bredder, himlen vil tilbageholde sin regn og jordens afgrøder vil visne og dø.

Der vil være plager, pest, sygdom og død. En svøbe vil dække jorden og en ødelæggende sygdom vil ramme landene. Fluer vil angribe jordens indbyggere og maddiker vil kravle på dem (se L&P. 29:1420). „Deres kød skal falde fra benene og deres øjne ud af hulerne. (L&P. 29:29). Bander bestående af Gadiantonrøvere vil hærge hver nation; umoralitet samt antallet af drab og forbrydelser vil øges, og det vil synes, som hver mand har vendt sig mod sin bror.

Vi behøver ikke længere at dvæle ved disse ting. Vi har fået befaling om at studere skrifterne, hvor der fortælles om disse ting med styrke og kraft; de skal i sandhed gå i opfyldelse.

En af vor tids ulykkelige falske lærdomme er, at denne fred vil blive opnået gennem trætte diplomaters udarbejdelse af kompromistraktater; eller at tusindårsriget vil blive indvarlset, fordi mennesket vil lære at leve i fred med sig selv og holde befalingerne; eller at lovede ødelæggelser i de sidste dage kan undgås på én eller anden måde. Vi må gøre alt hvad vi kan for at forkynde fred, undgå krig, helbrede sygdomme, forberede os på naturkatastrofer - men på trods af alt dette, vil det ske, som skal ske.

Med den viden, det lys og den forståelse, som vi har modtaget, må vi - som enkeltpersoner og kirke - benytte vore talenter, styrke, energi, evner og midler til at forberede os på, hvad der kan ramme os og vore børn.

Vi ved, at verden vil fortsætte i ondskab indtil verdens ende, som er ødelæggelsen af de onde. Vi skal fortsætte med at leve i verden, men med Herrens hjælp skal vi ikke være af verden. Vi skal stræbe efter at overvinde enhver form for kødelighed og verdslighed; vi skal invitere alle mennesker til at flygte fra Babylon og slutte sig til os og leve, som det sømmer sig for de hellige.

Som den Allerhøjestes hellige bør vi stræbe efter at „. . . være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden. . . " (L&P. 78:14)

Vort eneste håb ligger i at frigøre os fra syndens bånd, afkaste mørkets lænker, hæve os over verden samt leve et gudfrygtigt og retskaffent liv.

Idet vi altid sætter vores lid til Herren, må vi sørge for at blive uafhængige af verden. Vi skal være selvforsynende. Vi skal ved hjælp af den handlefrihed, som Herren har givet os, løse vore egne økonomiske og timelige problemer.

Vi er her på jorden for at arbejde - arbejde lange, hårde og anstrengende timer, arbejde til vor trætte ryg smerter og vore trætte muskler danner knuder, ja arbejde alle vort livs dage. I denne dødelige prøvestand skal vi spise vort brød i vort ansigts sved, indtil vi vender tilbage til det støv, som vi kommer fra.

Arbejde er livets lov; det er det styrende princip i de helliges liv. Så længe vi er sunde og raske, kan vi ikke frivilligt overdrage til andre den byrde, det er at sørge for sit eget underhold. Der er meget dårligt i arbejdsløshedsunderstøttelsens princip, hvor man modtager uden at give. Arbejdsomhed, sparsommelighed og selvrespekt er nødvendig for frelse.

Vi skal bevare vor sundhed, beplante vore haver, opbevare vore egne fødevarer og oplære og træne os selv i at klare dagligdagens anliggender. Der findes, hverken timeligt eller åndeligt, nogen anden, som kan udarbejde vor frelse.

Vi er her på jorden for at sørge for vore familiemedlemmers behov. Hustruer har krav på deres mænd som forsørgere,

„Vi må benytte vore talenter, styrke, energi, evner og midler til at forberede os på, hvad der kan ramme os og vore børn."

Ældste Marion D. Hanks

børn på deres forældre, brødre på brødre og slægtninge på slægtninge.

Det er kirkens mål at hjælpe de hellige til at tage vare på sig selv, og hvor det er nødvendigt få dem til at producere fødevarer, tøj og andre forhåndenværende nødvendigheder for at undgå, at de hellige vender sig mod Babylons arbejdsløshedsunderstøttelse og onder. For at tage vare på de fattige iblandt de hellige må kirken drive gårde, plantager, mejerier, fabrikker og titusinde andre ting - alle på en sådan måde, så de er uafhængige af det ondes magter i verden.

Vi ved ikke, hvornår de sidste dages ulykker og sorger vil ramme nogen af os som enkeltpersoner eller som grupper af hellige. Herren tilbageholder med vilje dagen og timen for hans komme og de trængsler, som skal gå forud - alt sammen en del af dødelighedens prøver. Han siger kun til os, at vi skal våge og være rede.

Vi kan være forvissede om, at hvis vi har gjort alt, hvad der står i vores magt for at berede os på hvad som helst, der ligger forude, så vil han hjælpe os med alt, hvad vi behøver.

Han lod manna regne fra himlen på hele Israels hus 6 dage om ugen i 40 år, for at de ikke skulle dø af brødmangel, men mannaen ophørte dagen efter, at de havde spist af det solsvedne korn i Kana'an. Derefter skulle de selv sørge for deres egen føde. (se 2. Mos. 16:3-4, 35)

I de 40 år i ørkenen ældedes israelitternes tøj ikke, og deres sko blev ikke slidt ned, men da de drog ind i det forjættede land, krævede Herren, at de skulle sørge for deres egen påklædning. (Se 5. Mos. 29:5)

Da der var hungersnød i landet, tømtes melkrukken på Elias bud ikke, og olien i dunken slap ikke op, førend Herren atter sendte regn til jorden. Og det er værd at bemærke, at som Jesus sagde, så blev Elias, skønt der var mange enker i Israel, kun sendt til én. (Se 1. Kong. 17:10-16)

Vi siger ikke, at alle hellige vil blive sparet og frelst på den tilkommende ødelæggelsesdag. Men vi siger, at der kun findes et løfte om sikkerhed og tryghed

for dem, som elsker Herren og søger at gøre alt, hvad han befaler.
Eksempelvis kan det være, at intet undtagen tro og præstedømmets myndighed kan frelse enkeltpersoner og menigheder fra det atomragnarok, som visselig vil komme.
Derfor løfter vi advarslens røst og siger: Giv agt, bered jer, våg og vær rede. Den eneste kurs, som giver sikkerhed, er lydighednes, tilpasningens og retfærdighedens.
For således siger Herren: „Herrens plage skal komme over dem ved nat og ved dag, og rygtet derom skal forskrække alle mennesker. Dog skal det ikke høre op, førend Herren kommer . . .
Dog skal Zion undfly, om hun ønsker at gøre alt, hvad jeg har befalet hende. Men om hun forsømmer at gøre det, jeg har befalet hende, vil jeg hjemsøge hende efter hendes gerninger med megen bedrøvelse, pest, plager, sværd, hævn og fortærende ild." (L&P. 97:23, 25-26)
O Gud, vor Fader, vil du skænke os fred, sikkerhed og tryghed i de trængslers dage, som skal komme over jorden som en hvirvelvind?
Vil du holde de onde magter tilbage og åbne vejen for os, dit folk, at vi som enkeltpersoner og som kirke må være uafhængig af alle andre skabninger under den celestiale verden?
Og vil du for evigt omslutte os med dine kærlige arme, og sluttelig, vil du frelse os med en evigtvarende frelse i dit rige - alt dette beder vi om.
I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Der er sørget for oversættelse til lederne, der kommer fra mange dele af verden.

Grundlæggende velfærdstjeneste

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Min opgave ved dette møde er at tale om grundlaget for kirkens velfærdsprogram. Jeg er sikker på, at I forstår dette grundlag bedre efter at have hørt broder McConkies tale.

Grundlaget for kirkens velfærdsprogram er befalingen om, at vi skal leve *af vort eget arbejde.*

„I dit ansigts sved skal du spise dit brød, indtil du vender tilbage til jorden. . ." sagde Herren til vore første forældre. (1. Mos. 3: 19)

Lad os, når vi betragter verdens veje, forkaste den almindelige accepterede holdning, som går ud på en forventning om, at samfundet giver os livets fornødenheder. Den praksis vil, hvis den bliver fulgt til sin yderste konsekvens, ændre et hvilket som helst samfund fra et samfund i frihed til et samfund i trældom. Lad os kæmpe for arbejdets evangelium. Lad os være selvforsynende. Frelse er op til den enkelte. Der bliver ingen massefrelse. Der er nogen, som har draget en forkert konklusion af Paulus' udtalelse: „Thi af nåden er I frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven; det skyldes ikke gerninger. . ." (Efes. 2:8-9) Nogle har af denne udtalelse fejlagtigt draget den konklusion, at gerninger er unødvendige.

Sandheden blev fremsat af Nephi, da han sagde: „. . .thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst." (2 Nephi 25:23)

Det vil kræve den størst mulige indsats af os, at bringe os selv indenfor rækkevidde af Kristi forsonende blod, således at vi kan blive frelst. Der vil ikke være nogen form for samfundshjælp, som kan få os gennem himlens port. Ej heller vil nogen kunne gå igennem. som ønsker at gå igennem på grund af en andens anstrengelse.

For os er det første handlingsprincip i kirkens velfærdsprogram derfor, at vi tager vare på os selv så vidt, som det er muligt.

Det andet princip er, at være således knyttet sammen som familie, at vi kan hjælpe hinanden. Fædre og mødre har fået en guddommelig befaling om at sørge for deres børn, og børnene har ansvaret for at sørge for deres forældre. Når kirkens medlemmer ikke kan sørge for sig selv, og deres familie ikke sørger for dem, skal de sørges for gennem det tredie princip i kirkens velfærdsprogram, som ifølge guddommelig befaling er, at kirkens medlemmer skal sørge for dem.

Herren har forpligtet de hellige til disse principper i hver eneste uddeling af evangeliet.

Jeg vil nu gerne gentage, hvad I har hørt tusindvis af gange, om at tage vare på sig selv. I bør nu mere end nogensinde før sikre jer, at I er rede til i en hård periode

at leve af det forråd, I har samlet for jer selv. Nødvendigheden af at gøre dette kan komme når som helst. Jeg håber at det ligger langt ude i fremtiden. Faktisk håber jeg ikke, at det vil ske i min levetid. Men det vil komme før eller senere.

Glem ikke, med hensyn til dette, at sørge for jer selv, selv om I ikke hører så meget om det nu, som I gjorde for nogle få år siden. Husk, at det stadig er et grundlæggende princip, et princip, som de hellige er blevet undervist i, lige siden de kom til disse bjergdale. Vi er altid blevet tilskyndet til i høstens tid at skaffe os nok til næste høst. Sørg for, at I gør dette nu. Vær rede til at tage vare på jer selv i en tranghedsperiode.

Jeg ved ikke, hvorledes tingene vil udvikle sig. Mennesker spørger mig: „Hvad skal vi gøre? Hvis vi har 1 års forråd, og andre ikke har det, vil det forsvinde i løbet af en dag." Det vil vare, så længe, som det varer, men det bekymrer jeg mig ikke om. Hvis vi vil gøre det, som Herren siger til os, så vil han sørge for os. Som I husker, sagde han til israelitterne, at de skulle forlade Ægypten, og det gjorde de. Da de nåede Det røde Hav, havde Faraos hære indhentet dem. Jeg formoder, at de spekulerede på, hvorledes de kunne undslippe denne hær. De vidste det ikke, men Herren vidste det. Da tidspunktet kom, sagde han ganske enkelt til Moses: „Løft din stav. . ." (2. Mos. 14:16) Det gjorde han, og en tørlagt passage over Det røde Hav fremstod, og de gik over uden at miste en eneste mand. *De ville aldrig være blevet således beskyttet og frelst, hvis de ikke havde gjort det, som Herren havde befalet dem at gøre.*

Lad os gøre, hvad han har sagt, vi skal gøre, og derefter sætte vores tillid til ham. Han *kan* sørge for os, og i nødens stund vil han gøre det.

En af de vigtige ting, som Herren har fortalt os, er, at vi skal være gavmilde med hensyn til at betale fasteoffer. Jeg vil gerne have, at I skal vide, at der findes store belønninger for at gøre dette - både åndelige og timelige belønninger. Herren siger, at vore bønners virkningsfuldhed afhænger af, hvor gavmilde vi er overfor de fattige. Tilbage på Esajas' tid, gjorde han dette klart. Da folket klagede: „Hvi faster vi, uden du ser os, spæger os, uden du ænser det?. . ." (Es. 58:3), svarede Herren med dette spørgsmål:

„Eer det faste efter mit sind, en dag, da et menneske spæger sig? At hænge med sit hoved som siv, at ligge i sæk og aske, kalder du det for at faste, en dag, der behager Herren?" (Es. 58:5)

Hvor det ligner *vor* måde. Vi er tilbøjelige til at få hovedpine, når vi faster, og sommetider foregiver vi, at vi sulter ihjel. Til det gamle Israel stillede Herren det således op:

„Nej, faste efter mit sind er. . .

. . . at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne. . .

„Når du har gjort disse ting," tilføjede han, „Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vandrer din retfærd, Herrens herlighed slutter toget.

Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: ‚Her er jeg!'

rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag;" (Es. 58: 6-10).

Tænk på disse mageløse velsignelser, De er blevet lovet dem, som vil yde gavmildt til de fattiges underhold.

„Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have,(som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter." (Es. 58:11)

I henhold til profeten Amuleks lærdomme i Mormons Bog, så afhænger vore bønners virkningsfuldhed af vor gav-

mildhed vedrørende de fattiges underhold. Denne store profet var Almas missionærkammerat. En af de største prædikener i Mormons Bog, er den, som han gav, og som findes optegnet i Alma 34. Efter først at have forklaret Kristi forsoning for sine tilhørere fortsatte han:

„Må Gud derfor forunde jer, mine brødre, så I kan begynde at udøve tro til omvendelse og påkalde hans hellige

„Herren har sagt til os, at vi skal være gavmilde med hensyn til at betale fasteoffer - der findes store belønninger for at gøre det."

navn, så han vil være barmhjertig mod jer." (Alma 34:17)

Derefter gav han disse klassiske instruktioner angående bøn:

„Bed til ham hjemme, ja for hele jeres hus, både morgen, middag og aften. . . Ja, bed til ham imod djævelen, som er en fjende af al retfærdighed.

Bed til ham for markens afgrøder, at I må have held med dem. . .

Men det er ikke alt; I må udøse jeres sjæl i lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen.

Ja, og når I ikke råber til Herren, lad da hjertet være fyldt og opløftet i bøn til ham bestandig for jeres velfærd og ligeledes for deres velfærd, som er omkring jer." (Alma 34:21, 23-24, 26-27)

Nu kan det se ud som om, man er retfærdiggjort i at tænke, at mennesker, som beder således, er ganske gode mennesker. Men Amulek tilføjede en yderligere kvalifikation:

„Mine elskede brødre, jeg siger jer: Antag ikke, at det er alt; thi efter I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler - om I har nogen - med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hyklere, der fornægter troen.

Dersom I derfor ikke ihukommer at være gavmilde, er I som affaldet, som smelterne kaster ud, da det ikke er af nogen værdi, og det bliver trådt under fode af mennesker. (Alma 34:28-29)

Er det ikke forbavsende, at sådanne følger er forbundet med gavmildhed i forbindelse med de fattiges underhold? Hvis I ikke tror, at I ikke er bundet af disse skriftsteder i Det gamle Testamente og Mormons Bog, så betragt dette fra Lære og Pagter:

Jeg vil læse nogle få vers fra afsnit 104 i Lære og Pagter, men før jeg gør det, vil jeg fortælle, hvad de indeholder. Min forståelse af dem er, at Herren gør krav på jorden som sin, at den ikke er din eller min til at eje og styre uafhængigt af ham. Uanset hvor mange aktier, værdipapirer eller hvor meget jord eller anden ejendom vi besidder, så er de ikke helt vore. De er Herrens. Han siger videre, at han besidder og giver os alle de velsignelser, som vi har, og at han gør os til forvaltere over dem, idet vi er ansvarlige overfor ham. Han gør det klart, at det er hans mål at sørge for sine hellige, men han kræver, at det bliver gjort på hans måde, som han forklarer går ud på, at de, som *har*, skal yde til dem, som *ikke har*. Efter at have indsat os som forvaltere, men idet han dog har givet os vor handlefrihed, har han derefter sat den betingelse, at hvis vi accepterer disse velsignelser og nægter at yde vor del til de fattiges underhold, skal vi ende i - ja, han fortæller os, hvor vi vil ende. Jeg vil nu læse fra åbenbaringen:

Det øverste Præsidentskab pg ældste Benson og ældste Petersen sidder foran Brigham Young Universitets fælleskor, under konferencens møde lørdag eftermiddag.

„Thi det er nødvendigt, at jeg, Herren, gør enhver ansvarlig, som er forvalter over de jordiske goder, jeg har skabt og beredt for mine skabninger.
Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine.
Og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine.
Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.
Thi jorden er fuld, og der er nok, ja, i overflod."
Den teori, at vi bør sætte en grænse for kommende slægter fordi vi ikke har føde nok, er ikke i harmoni med Frelserens udtalelse.

„Thi jorden er fuld, og der er nok, ja i overflod. Jeg har beredt alle ting og givet menneskenes børn deres handlefrihed.
Om nogen derfor tager af den overflod, som jeg har beredt, og ikke giver sin del deraf til de fattige og trængende efter evangeliets lov, skal han opløfte sine øjne i helvede i pine sammen med de ugudelige." (L&P. 104:13-18)
Den åbenbaring, hvorfra dette er taget, blev givet til vor vejledning i denne uddeling. I lyset af dette, tror I da, at dette at tage sig af den fattige, er en ting, som vi kan se bort fra og stadig modtage Herrens velsignelser? Nej, slet ikke. Vi må adlyde eller modtage straffen.
Jeg formoder, at jeg ikke behøver at sige mere på dette tidspunkt om principperne i forbindelse med og om betydningen af kirkens velfærdsprogram. Jeg ønsker

imidlertid at sige nogle få ting om det ansvar, vi som præstedømmeledere har for at iværksætte disse principper.

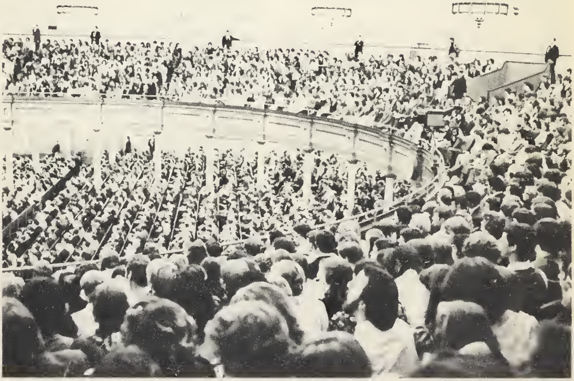
Iværksættelse
I har denne morgen fået forklaret nogle enkle ideer med hensyn til præstedømmeråd. Der er intet nyt heri, udover at deres anvendelse er blevet udstrakt til også at omfatte organisationen der befinder sig over stavsplan og under hovedbestyrelsesplan.
I årevis har jeg haft det privilegium at rejse rundt overalt i kirken og mødes med stavspræsidenterne i de regionale velfærdsmøder. Jeg ved, hvor vigtigt det er for jer at mødes på regional- og multiregionalplan for at lede jeres opgaver. Vi har denne morgen formaliseret noget, som mange af os i velfærdsarbejdet har gjort i årevis. Men selv om vi har beskæftiget os med velfærdsarbejdet i nogen tid, så er der stadig meget at gøre. Jeg vil derfor gerne foreslå, hvorledes disse regionale-, multiregionale- og områderåd skal opbygge velfærdsarbejdet.
Lad mig begynde med at forklare, at mens Det øverste Præsidentskab har tildelt mange programmer til enten den åndelige eller den timelige linie, så er velfærdstjenesten blandt de anliggender, som ikke udelukkende er blevet tildelt den ene eller den anden af de to linier. Administrationen af denne tjeneste ledes af kirkens generelle velfærdskomité, som er sammensat af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd, Det præsiderende Biskopråd, medlemmer af hjælpeforeningens hovedbestyrelse og direktøren for velfærdstjenesten. Grundet ligheden mellem velfærdstjenestens arbejde og det arbejde, som udføres af den timelige linie under Det præsiderende Biskopråd, så rapporterer velfærdstjenestens afdeling til kirkens velfærdskomité gennem Det præsiderende Biskopråd. Imidlertid tjener denne afdeling både som kilde for den åndelige og den timelige linie, som begge har en vigtig rolle i velfærdsarbejdet.

Områdeadministratorens rolle
Vi stoler på at I, som blandt generalautoriteterne fungerer som områdeadministratorer, vil yde den inspiration, planlægning og tilpasning indenfor de fastlagte rammer, der vil sikre, at velfærdstjenesten fuldtud bliver fremhævet i jeres respektive områder. I må ligeledes træne jeres regionalrepræsentanter i velfærdstjenestens principper og fremgangsmåder. Dette kan I bedst gøre ved at trække på de ressourcer, som Det præsiderende Biskopråd og velfærdstjenesten stiller til rådighed. De har til opgave at samarbejde med jer på hvert rådsplan, som det er vist her til morgen.
Ved at følge de direktiver, som I får fra De tolvs Råd og De halvfjerds Præsidium forventer vi et opsving i resultaterne indenfor velfærdsarbejdet i alle de områder, hvor der præsiderer en områdeadministrator.

Ældste Boyd K. Packer

Regionalrepræsentantens rolle
I regionalrepræsentanter har det højtidelige ansvar at belære samt sørge for den drivende kraft i iværksættelsen af velfærdstjenestens program.
Gennem den kirkelige linie og i særdeleshed fra jeres områdeadministrator vil I modtage vejledning med hensyn til belæring af principperne og lærdommene i kirkens velfærdsprogram. Skønt I ikke er ansvarlige for operationerne, er jeres samarbejde med velfærdstjenestens personale på det regionale og multiregionale plan nødvendigt. Når det første officielle regionale rådsmøde afholdes, vil I automatisk blive formænd for velfærdstjenesten i jeres region. Sammen med velfærdstjenestens regionale agent skal I iværksætte velfærdsarbejdet, således som I bliver vejledt af områdeadministratoren. I vil føle en stor åndelig tilfredsstillelse i at tjene på denne måde. Lad mig fremhæve, at jeres position i iværksættelsen af kirkens velfærdsprogram er både afgørende og yderst vigtig. Hvorledes I udfører dette arbejde kan være afgørende for, hvorvidt velfærdstjenestens program lykkes eller ej i de stavsenheder, som I er ansvarlige for. Stavspræsidenter og biskopper har længe haft hovedansvaret for at belære om de grundlæggende velfærdsprincipper samt for at iværksætte dem i jeres stave og ward. Jeres arbejde bør nu blive kraftigt forstærket gennem den nye organisatoriske struktur, som er blevet introduceret her til morgen. I særdeleshed ser vi frem til store anstrengelser fra jer, biskopper i dette arbejde i de kommende måneder og år. At vi med kraft må opfylde vore pligter i efterlevelsen og iværksættelsen af kirkens velfærdsprogram, beder jeg ydmygt om. I Jesu Kristi navn. Amen.

Anvendelse af velfærdstjenestens principper

Præsident Spencer W. Kimball

Mine elskede brødre og søstre, hvilken sødme fylder ikke sjælen i konferencetiden. Hvor er jeg taknemmelig for at dele denne ånd med jer på dette tidspunkt, at føle jeres ånd og styrke og påskønne jeres arbejde og resultater.

I løbet af halvfjerdserne har vi oplevet stor fremgang i kirkens vækst. Herren fortsætter med at velsigne sin kirke og denne vækst vil øges i fremtiden. Det er hovedsageligt som imødekommelse af denne vækst, at vi har udvidet præstedømmerådene til det områdemæssige og regionale plan, således som Brødrene har forklaret det her til morgen.

Herren har gennem åbenbaring truffet forberedelser i kirkens præstedømmestruktur til at skaffe plads til denne ændring og vækst. I er blevet så tilstrækkelig grundigt instrueret, at jeg ikke behøver at gennemgå detaljerne i dette vigtige skridt fremad. Jeg vil imidlertid gerne fortælle jer om en hændelse i kirkens historie, som kan anvendes på de udvidelser vi har foretaget i dag:

„I eftermiddags mødtes De Tolv og tilbragte tiden med almindelig bekendelse af deres synder... Tiden, hvor vi skal skilles, er nær, og hvornår vi mødes igen, ved kun Gud. Vi føler derfor, at vi gerne vil spørge den, som vi har anerkendt som vor profet og seer, om han vil adspørge Gud angående os og modtage en åbenbaring (hvis det er foreneligt), som vi kan se tilbage på når vi er adskilt, så vore hjerter må blive trøstede . . . ja, en stor åbenbaring, som vil udvikle vore hjerter, trøste os i modgang og oplyse vore håb midt iblandt mørkets magter." (*History of the Church*, 2:209-210)

Det var i overensstemmelse med denne anmodning, at profeten Joseph adspurgte Herren og modtog det, vi har som afsnit 107 i Lære og Pagter, hvorfra jeg citerer:

„De tolv er et omrejsende præsiderende højråd og skal gøre tjeneste i Herrens navn under kirkens præsidentskabs vejledning og i overensstemmelse med himlens forordning. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anligender i alle nationer, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne.

De halvfjerds skal handle i Herrens navn under de tolvs eller det omrejsende højråds ledelse. De skal opbygge kirken og ordne alle dens anliggender blandt alle folk, først blandt ikke-jøderne og derefter blandt jøderne. (L&P. 107:33-34)

Vi ser, at De tolv Apostle handler i Herrens navn under ledelse af Det øverste Præsidentskab i kirken, og at De Halvfjerds handler i deres embede under ledelse af De Tolv. Der er også i denne åbenbaring truffet foranstaltninger for regionalrepræsentanter og andre, som tjenestegerningen kan kræve:

„Derimod er andre af kirkens tjenere,

som ikke tilhører de tolv eller de halvfjerds, ikke forpligtede til at rejse omkring blandt folkene, men de skal gøre det, såfremt omstændighederne tillader det; desuagtet kan de beklæde lige så høje og ansvarsfulde stillinger i kirken." (L&P. 107:98)

For at præstedømmeadministrationen i hans kirke kan være fuldkommen, har Herren fremsat, hvorledes vi skal arbejde „for at sørge . . . for alting, som hører ind under biskoprådets (det præsiderende) pligter", samt for hvorledes rigets timelige arbejde skal udføres (L&P. 82:12). Jeg citerer igen fra afsnit 107 følgende:

„Thi en biskops embede er at forvalte i timelige ting. . .

Dog kan en højpræst efter Melkisedeks orden indsættes til at forvalte de timelige ting, da han har kundskab om dem gennem sandhedens ånd,

og ligeledes til at være dommer i Israel, til at varetage kirkens anliggender. . . (L&P. 107:68, 71-72)

Vi har gennem de seneste år oplevet en mere fuldkommen anvendelse af disse åbenbarede instruktioner. Vi bør i dag endnu bedre forstå, hvorledes de bør anvendes i opbygningen af kirken i alle nationer. Begivenheder i verden vil måske i årene fremover gøre, at denne holdning til ledelsen af rigets anliggender, ikke alene er praktisk men også nødvendig.

Fordi kirken fungerer på denne måde, kan disse vidunderlige mænd i De tolvs Råd rejse rundt i kirken og bringe ting i orden, således som det er nødvendigt, samtidigt med at de lettes for deres opgave med at styre programmer og lede afdelinger, således som de engang gjorde. Arbejdet med ledelse og styring af vore forskellige afdelinger og programmer hviler nu på generalautoriteterne i De halvfjerds første Kvorum, og de har Det præsiderende Biskopråds villige og dygtige støtte sammen med støtten fra vore timelige afdelinger - alt med det formål, at vi kan bevæge os fremad i enhed og med en hidtil ukendt fart.

Det bør forstås, brødre og søstre, at etableringen af disse regionale- og områdepræstedømmeråd hovedsageligt har til formål at lette kirkens arbejde i stave og ward, og i særdeleshed i vore familier.

Vi håber, at I vidunderlige stavspræsidenter forstår, at en del af formålet med dette skridt er at løfte noget af byrden fra jeres skuldre. Disse opgaver vil nu for det meste blive overdraget til vore regionalrepræsentanter, således at I kan rette jeres fulde opmærksomhed mod jeres egne stavsanliggender. Idet jeg anerkender dette, vil jeg gerne tale lidt om de pligter og privilegier, der påhviler stavspræsidenterne, når de præsiderer over og udfører kirkens aktiviteter inklusive velfærdsarbejdet.

Mine første indtryk af en stavspræsidents arbejde kom gennem at betragte min far, Andrew Kimball. Far tjente i 26½ år som præsident for St. Joseph stav i Zion fra 1898 til 1924. Denne stav var blevet navngivet således for at ære den profet, som led martyrdøden. Skønt vi levede beskedent som familie, så syntes far at finde en måde, hvorpå han ikke kun underviste biskopperne om, hvorledes de skulle sørge for de meget . fattige, men ved mange lejligheder kunne han simpelthen ikke lade være med at hjælpe mange underkuede mennesker. Jeg tror, at far betjente sine folk således, at han opfyldte en velsignelse. som han var blevet givet af præsident Joseph F. Smith, som lovede, at mennesker i Giladalen ville „søge ham, ligesom et barn søger sine forældre"(Selv om jeg er sikker på, at jeg ikke fuldt ud forstod at værdsætte hans eksempel, så var den standard, som han satte, værdig for enhver stavspræsident.

Min far praktiserede, hvad han prædike-

de. Han nøjedes ikke med at fortælle andre, at de skulle være selvforsynende. Vi blev undervist i, hvorledes vi som en familie kunne være et eksempel herpå. Vi dyrkede næsten alle vore egne fødevarer. Han ønskede altid en have - han ønskede en have, som producerede fødevarer og en som duftede godt. Jeg

„Disse råd har hovedsageligt til formål at lette kirkens arbejde i stave og ward, og i særdeleshed i vore familier."

plejede, at pumpe vand op med hånden for at vande haven, og jeg lærte også at malke køerne, beskære frugttræerne, reparere hegnene og alt det andet. Jeg havde 2 ældre brødre, som jeg var overbevist om, tog alle de lette opgaver og efterlod mig med de svære. Men jeg klagede ikke, det gjorde mig stærk.

Jeg havde også det privilegium at tjene som stavspræsident. Jeg tjente som den første stavspræsident for Mt. Graham stav, som i 1938 blev dannet af dele af St. Joseph stav. Jeg har ligesom I stavspræsidenter oplevet bedrøvelsen og den glæde, som kommer ved at arbejde med de, som er i vanskeligheder.

Jeg glemmer ikke oversvømmelsen i september 1941. Det regnede uophørligt . hele den weekend, hvor der var stavskonference. Dagen efter stavskonferencen gik Gilafloden over sine bredder gennem Duncan i Arizona. ' Efter at have rådført mig med min førsterådgiver Vernon McGrath angående de helliges øjeblikkelige behov, fyldte jeg min bil med varer fra interstavsforrådshuset i Safford og kørte de 64 km. til Duncan. Efter vi der havde taget affære, som vi bedste kunne, gik jeg de 13 km. til Virden, fordi broerne ikke var sikre for biler. Jeg fyldtes med sorg, som jeg så de ødelagte huse og den ødelagte landbrugsjord. Og dog, i de efterfølgende uger tog jeg del i den måske mest indfriende oplevelse, som jeg havde i mine år som stavspræsident. Gennem højrådet og biskoprådene organiserede vi os til genopbygningen. Ved hjælp af velfærdsforråd og lokal arbejdskraft genetablerede vi folkene i området. De hellige ydede på vidunderlig vis hjælp i hele området, og jeg husker, at vi ikke var nødsaget til at bede kirkens velfærdskomité om hjælp. Vi klarede selv alt på det lokale plan.

I samme periode husker jeg, hvorledes jeg energisk opfordrede folkene til at være selvforsynende og til at undgå gæld. Den store depression var endnu ikke fuldt overstået, da jeg blev indsat som stavspræsident. Skønt vi dengang ikke talte om personlig og familiemæssig beredthed, så belærte vi dog de hellige i vor stav om at sørge for deres egne behov. På den ene eller den anden måde gav vi udtryk for disse grundlæggende principper om arbejde, selvforsyning, kærlighed, tjeneste, indvielse og forvaltning.

Min personlige erfaring fra disse dage har fået mig til med stor glæde at tænke over den udvikling, som kirken har opnået, siden velfærdstjenesten igen blev fremhævet i 1936.

Udfra disse erfaringer sammenholdt med en iagttagelse af vore folks behov på nuværende tidspunkt, vil jeg gerne fortælle jer, hvorledes jeg ville arbejde med velfærdstjenesten, hvis jeg tjente som stavspræsident nu.

For det første ville jeg *lære* programmet. Jeg ville studere skrifterne, håndbøgerne samt materiale i forbindelse med velfærd. Jeg ville komme til at forstå, at velfærdstjenesten er hverken mere eller mindre end „evangeliet i aktion".

Besøgende aronske præstedømmebærere.

Vi tænker på velfærdstjenesten som bestående af 3 dele: for det første, *forebyggelse af problemer* ved at leve på en forudseende måde. Dette gælder for ethvert medlem. For det andet, *midlertidig hjælp* til dem, som har et øjeblikkeligt behov, og for det tredie, *rehabilitering* af dem, som har dybtgående eller langvarige problemer.

Jeg husker, hvorledes jeg i begyndelsen af fyrrerne kom til konference som stavspræsident og hørte præsident Clark tale om disse aspekter. De er lige så sande i dag, som de var den gang.

Det ville være vigtigt for mig, at lære mine pligter som formand for stavens velfærdskomité og som aktivt medlem af regionens velfærdsråd. I den henseende er det vigtigt, brødre, at erkende at nogle velfærdsaktiviteter må ske på regional og multiregional plan. Selv om det ville være behageligt at have alle faciliteter placeret i min egen stav, så ville jeg støtte regionalrådets beslutninger, som muligvis ville placere disse faciliteter i en anden stav.

De fleste af os lærer de ting bedst, som vi anvender i vort liv. Jeg håber ikke, at jeg ville blive vejet og fundet for let med hensyn til at efterleve de grundlæggende evangeliske principper i mit liv og sammen med min familie i mit eget hjem. Jeg ville efterleve principperne om personlig og familiemæssig beredthed. Det betyder at dyrke en have , styre familiens ressourcer på fornuftig vis samt udvide min uddannelsesmæssige horisont. Det betyder at holde sin fysik i god kondition, supplere familiens årsforråd, sørge for at holde vore besiddelser i god stand samt al det øvrige, som Herren har bedt os gøre.

Jeg husker et andet eksempel, som min far som stavspræsident satte for det lo-

kale samfund. Han forsøgte altid at holde vort hjem og vor gårdsplads ren og ryddelig. Det skulle være således. Da jeg blev kaldt til Salt Lake City for at være apostel, skete det, at en gammel cowboy, som boede i Safford, kom og besøgte mig, og han sagde: „Nå Spencer, du ved, at jeg på vej til møder altid plejede at passere jeres sted, og hvis der var rent, så vidste jeg, at der var konference. Hvis der ikke var rent, så var der noget andet."

Brødre, jeg ville ligeledes lære at give af mine midler til velfærdsarbejdet. Jeg ville betale et rigeligt fasteoffer og som medlem af kvorummet, beredvilligt udføre opgaver i forbindelse med velfærd.

For det andet ville jeg efter at have lært alt, hvad jeg kunne, *belære* mine folk på stavs- og wardsplan om velfærdsarbejdets principper og fremgangsmåder. Dette indbefatter, at instruere dem i evangeliets principper, pligter og specielle opgaver. Sammen med mine rådgivere ville jeg belære biskopperne om, at „opsøge de fattige og sørge for deres fornødenheder gennem de riges og stoltes ydmyghed". (L&P. 84:112)

Vi ville udfra skriften gennemdrøfte og belære dem om fasteloven, brugen af forrådshuset, det grundlæggende i at afgøre den enkeltes behov, arten af de tjenesteydelser eller det arbejde, som skulle udføres for modtaget hjælp eller hvorledes vi skal rådgive de, som har personlige problemer. Vi bør altid huske, at biskoppen som den eneste har bemyndigelse til at netjene den trængende.

Vi ville belære søstrene i stavens hjælpeforening om, hvorledes de kan oplære deres søstre i wardene i, hvordan de kan udføre besøgslærerindearbejde til støtte for biskoppen. Vi ville instruere kvorumslederne med hensyn til at udføre et meningsfyldt hjemmelærerarbejde, som vil fremme den personlige og familiemæssige beredthed samt hjælpe brødrene med kritiske problemer.

For det tredie ville jeg *iværksætte* velfærdsarbejdet på den måde, som min stav formåede bedst. Det er gennem at gøre dette, at den virkelige velsignelse kommer. Gør det! Det er vort motto.

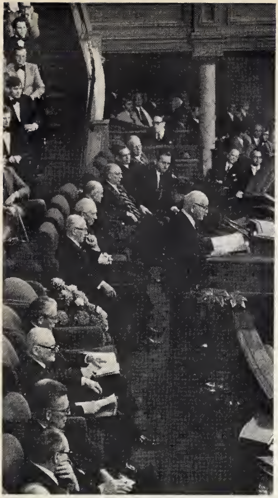
Efter hvad vi har hørt her til morgen, bør vi måske ændre det til: Gør det efter en plan! Men efter vi har udarbejdet planen - som sandsynligvis gælder for hele området, så må vi iværksætte den og få arbejdet udført.

Der findes så mange muligheder for at yde tjeneste, så mange behov, der skal opfyldes. Iværksættelse betyder indsamling af tøj, møbler o. s.v. til Deseret Industries, dyrkelse af fødevarer samt arbejdsanvisning gennem kvorummerne. Det betyder indsamling af fasteoffer. Det betyder tilvejebringelse af forsterhjem til vore lamanitiske brødre og søstre, således at de kan komme i skole. Det betyder at give af sig selv. Det betyder at hjælpe hinanden.

Dybest set har denne storslåede plan til hensigt at velsigne både giver og modtager, eftersom giverne ved, at „hvad I har gjort imod een af disse mindste, har I gjort imod mig". (L&P. 42:38) og modtageren ved, at Herren opfylder sit løfte om „at sørge for mine hellige, thi alle ting er mine." (L&P. 104:15)

Kirken har altid bekymret sig for Herrens børn. Jeg husker en kraftig hungersnød i Kina i 1907. En resolution blev forelagt generalkonferencen af præsident John R. Winder gående ud på at sende 20 tons mel til de nødlidende mennesker. Bror B. H. Roberts støttede resolutionen med disse bemærkninger:

Ingen ulykke kan ramme en eneste af vor Faders børn, uden at vore hjerter fyldes af sympati for dem. Jeg har også tillid til. at dette forslag, som jeg forventer vil få en enstemmig tilslutning,

Præsident Kimball, der ledte præstedømmemødet, har netop introduceret ældste Thomas S. Monson, dette mødes første taler.

kan bære vidnesbyrd om den visdom, der findes i vore metoder til indsamling af midler til godgørende og religiøse formål. Takket være Gud findes der en institution på jorden, hvis godgørende midler til stadighed vokser, således at der i selv nødens stund findes et middel til at betjene menneskenes børn - et forhold som taler kraftigt om den guddommeliges visdom, som har truffet disse foranstaltninger i Kristi Kirke. Af hele mit hjerte støtter jeg præsident Winders resolution." (*Conference Report*, april 1907, s. 59)

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget af forsamlingen.

Jeg mindedes fornylig denne hændelse, da vi godkendte bygningen af flere kornmagasiner i USA og Canada. Jeg tænkte på den i dag, hvor vi minder hver leder om de pligter, der påhviler ham for at iværksætte kirkens velfærdsprogram.

Som jeg sagde, er det gennem udførelsen, gennem iværksættelsen af arbejdet, at de virkelige velsignelser kommer. Hvor er jeg glad for de fremskridt, som vi opnår. Og selv om vi beder jer om meget og fortsat vil bede jer om at opbygge, forbedre, arbejde samt øge jeres indsats i jeres særlige forvaltning, så vil jeg gerne anerkende og offentligt udtrykke taknemmelighed for jeres strålende indsats.

Vi vil gerne give udtryk for vor kærlighed og taknemmelighed til alle de, som har ydet tjeneste og som har ofret sig for programmet for de indianske studerendes anbringelse i SDH-hjem. Vi udtrykker vor kærlighed til jer indianske forældre. Vi har kendskab til det offer, I yder gennem at lade jeres børn få muligheden for en god uddannelse borte fra hjemmet og med adgang til kirkens fulde program. Vi ved, hvorledes jeres kærlighed vil velsigne jeres børns liv og styrke hele jeres familie. Vi udtrykker vor dybeste taknemmelighed til jer plejeforældre, som giver af jeres liv, tid og midler. Vi ved, at jeres deltagelse kræver kærlighed og en ekstra indsats for at sørge for disse unge lamaniter. Vi ved også, at mange velsignelser vil komme til jer og jeres familier, når I udviser denne kærlighed og uselviskhed for andre. Både plejefamilierne og de indianske familier drager fordel af denne erfaring. Programmet til anbringelse af indianerbørn i SDH-hjem blev inspireret af Herren. Vi har set, at mange lamanitiske unge er blevet stærke ledere i kirken og har indtaget deres pladser i samfundet og i verden.

Vi opfordrer biskopperne til at fortsætte deres arbejde i dette vigtige og officielle program i kirken. Find de lamanitiske unge, som vil drage fordel af program-

met og hjælp dem herigennem til at blomstre som en rose. I stavspræsidenter husk også at vejlede jeres biskopper i denne indsats.
Vi lykønsker dem, som sætter en ære i at udføre deres arbejde på effektiv vis, med økonomisk sans og uden risiko, og som har ryddet op og istandsat deres besiddelser i forbindelse med velfærdsgårdene. En velfærdsgård giver en stavspræsident gode muligheder for at undervise i forvaltningens principper. Den begrænsende faktor på mange gårde er præstedømmets lederskab. Vi takker de stavspræsidenter, som har organiseret deres gårdkomiteer, som har uddelt ansvaret på en effektiv måde, og som holder regelmæssige ansvarsinterviews.
Vi ønsker at udtrykke vor anerkendelse af dem, som har opnået en forståelse af vigtigheden af kvalitet. Intet er for godt for Herren. Er det ikke vidunderligt, at vi kan tjene Herren med det, som vi producerer på vore egne velfærdsgårde?
Det glæder os at modtage rapporter om bygningen af nye forrådshuse, konservesfabrikker eller bygninger til Deseret Industries. Vi ved, at dette bliver udført med betragtelige ofre. Men når vi har tilstrækkelig styrke, bliver det anerkendt af dem, som er udpeget til dette arbejde. Det er Herrens ønske, at vi har disse forrådshuse - det er gennem dem, at vi kan sørge for den fattige og den trængende.
Her er, hvad Herren tilrådede kirkens første præsiderende biskop:
„Endvidere skal biskoppen indrette et forrådshus for kirken, og alt, hvad folket ikke behøver af penge og levnedsmidler, skal opbevares af biskoppen. . .
Således giver jeg mit folk ret til at organisere sig i overensstemmelse med mine love. . .
Se, dette skal være min tjener Edward Partridge et mønster andre steder, i alle menigheder." (L&P. 51:13, 15, 18)

Herren tillader os stadig i dag at følge hans guddommelige mønster. Vor egen biskop Brown er ansvarlig for at følge dette „mønster . . . i alle menigheder", sådan som forholdene tillader det. Vi udtrykker vor kærlighed og taknemmelighed til de blandt jer, som er således engagerede.
Må jeg afslutte med endnu en gang at minde os om, at det ikke er *vores* eller *andres*, men *Herrens* arbejde, som vi udfører. Vi opbygger hans rige. Vi har det privilegium at være medlemmer i dette rige. Som sådanne er vi under forpligtelse til at følge de påbud, som Herren har givet i afsnit 105 i Lære og Pagter:
„Og Zion kan ikke blive opbygget unden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig.
Mit folk må tugtes, til det har lært lydighed, gennem lidelser, om det så skulle være . . .
. . . lad os derfor underkaste os dets love". (L&P. 105:5-6, 32)
Vi vil atter udtrykke vor dybe taknemmelighed til alle I, som er her, for alt. hvad der bliver gjort.
Jeg ved, at Gud lever, jeg ved, at dette er hans arbejde, og jeg beder om, at han vil fortsætte med at velsigne os med inspiration og dømmekraft. I Jesu Kristi navn. Amen.

En rapport over seminaret for regional-repræsentanter

Præsident Spencer W. Kimballs tale var højdepunktet ved seminaret for regionalrepræsententer den 30. marts 1979. Senere ved dette fredagsseminar, der åbnede generalkonferencen, fremførte andre generalautoriteter organisationsmæssige forandringer, der efter præsident Kimballs udsagn er blevet lavet „for at fremskynde udbredelsen af Herrens værk i de sidste dage."

Præsident Ezra Taft Benson og biskop Victor L. Brown forklarede om oprettelsen af råd på område- og regionsplan. (For detaljer se deres taler givet ved velfærdsmødet.

Efter deres taler ledede ældste Gordon B. Hinckley en spørgsmål-og-svar periode hvori ældste L. Tom Perry, ældste Thomas S. Monson ældste David B. Haight og biskop J. Richard Clarke deltog. Ældste Hinckley forklarede derefter, at forandringerne er meget enkle:

1- Titlerne for områdetilsynsførende generalautoriteter og områdetilsynsførende for den præsiderende biskop er blevet forandret, så der er en tydelig forskel mellem dem. De hedder nu henholdsvis områdeadministratorer og direktørerne for kirkens timelige anliggender.

2. De nye råd på område- og regionsplan samordner kirkelige og timelige anliggender, ligesom der er råd, der gør dette på hovedbestyrelses-, stavs-, wards- og familieplan.

3. Nogle multistavsansvar, der tidligere blev varetaget af stavspræsidenter, skal nu overdrages regionalrepræsentanterne.

Præsident N. Eldon Tanner gav udtryk for, at de strukturelle forandringer havde alle generalautoriteternes fulde støtte. „Vi tror, det vil fremskynde Herrens værk og sørge for en fast ledelse af kirkens anliggender på alle plan."

Præsident Tanner bekræftede andre taleres råd gennem følgende advarsel: „Når vi fremhæver kirkestyre gennem et system af råd, så lad os ikke glemme familierådet. Så meget af det, vi gør i kirken, er beregnet på at hjælpe enkeltpersoner og familier. Lad os ikke glemme familierådet og lad os gøre alt, hvad vi kan for at beskytte og styrke denne grundlæggende enhed i kirken."

Ældste Howard W. Hunter talte om nogle af de ekstra ansvar, der var blevet overdraget regionalrepræsentanterne, og gav udtryk for, at de skulle „påtage sig en betydningsfuld rolle som forvaltere for jeres regioner. . . . (til at) ,sidde i råd' med stavspræsidenter. . . . (og til at)

præsidere, prioritere, planlægge, regulere og undervise med regionalrådet, ligesom områdeadministratoren gør det ved områderådet." Han forklarede, at regionalrepræsentanter skal være „områdeadministratorens *medarbejdere*", og, med få undtagelser, „*forbindelsesled* til stavspræsidenten."
Ældste Hunter fortalte også om en interessant undersøgelse: „Af alle nøgler til et wards åndelige og aktivitetsmæssige tilstand er procentdelen af wardets mandlige medlemmer, der har det melkisedekske præstedømme, den bedste til at forudsige succes eller fiasko. Det er indlysende, at den tid man bruger på effektivt at aktivisere og bringe uaktive eller vordende ældster fremad, kan hjælpe hele wardet. Det er lige så indlysende, at vi først må hjælpe forældrene, hvis vi ønsker at hjælpe børn og unge."
Og vedrørende missionærarbejde: „Vi har nogle fortræffelige oplysninger, der viser, at antallet af omvendte i et geografisk område almindeligvis har mere at gøre med antallet af medlemmer end med antallet af fuldtidsmissionærer. Af alt det, vi kan gøre for virkningsfuldt at hæve antallet af dåb, står mere effektiv involvering af kirkens medlemmer øverst på listen."
Ældste Mark E. Petersen sluttede seminarets formiddagsmøde af med at beskrive „den ideelle regionalrepræsentant", der, som han sagde, ikke adskiller sig fra den ideelle Guds tjener i enhver anden kaldelse. Han fremhævede betydningen af at gøre Jesus Kristus til vort forbillede - at blive „som han er" - at bære vidnesbyrd til andre om, at Jesus er Kristus, og at være ét som en gruppe, ligesom han og Faderen er ét.
Han opfordrede til personlig retfærdighed, og mindede lederne om deres ansvar for at være eksempler på de dyder, der kvalificerer en til værket (se L&P. 4). „Hvis vi selv bliver mere lig Kristus, vil vi lære andre at blive mere lig Kristus. Hvis vi selv er hengivne, vil vi lære dem hengivenhed. Hvis vi selv er villige til at følge programmet, vil vi lære dem at følge instruktioner."
Det er lige så vigtigt at være et godt eksempel derhjemme: „Viser vi et kristuslignende eksempel for vore hustruer og børn, således at de, gennem os, kan tro på ham?"
Ældste Petersen advarede imod uretfærdige ambitioner „efter steder, stillinger eller hædersbevisninger i kirken." I stedet for er det meget vigtigt, at vi er indstillet på at vise fuldstændig lydighed overfor instruktioner og udfører dem til mindste detalje! . . . Nøgleordet er i alle tilfælde at være pligttro."
Han sluttede af med at minde dem om, at „Herren forventer, at vi frembringer noget. Han befaler os at bære megen frugt . . . Vi er kaldet og ordineret til at arbejde, så det bliver *en varig frugt*" (se Joh. 15:16). Han sagde med andre ord, at „vi skal planlægge, bede og arbejde frem mod afslutningen, så ingen falder fra på grund af vor ligegyldighed, så ingen mister deres vidnesbyrd, og ingen bliver uaktive."
Der findes „et gyldent løfte", hvis vi er trofaste, sagde ældste Petersen: „Hvis I holder mine bud," lover Frelseren, „vil I blive i min kærlighed." (Joh. 15:10)
Tolv nye regionalrepræsentanter blev forestillet ved seminaret: Hiroshi Aki fra Osaka, Japan; Waldo Pratt Call fra Colonia Juarez, Chihuahua, Mexico; Donald W. Cummings fra Para Hills, Sydaustralien; Ariel Alcises Fedrigotti, Sr. fra Montevideo, Uruguay; Louis P. Hefer fra Johannesburg, Sydafrika; Blaine L. Hudson fra Calgary, Alberta, Canada; Leopoldo Larcher fra Travagliato, Italien; Ian Goodwin Mackie fra Epping, Australien; Spencer Hamlin Osborn fra Salt Lake City, Utah; Arturo Palmieri fra Buenos Aires, Argentina; In

Sang Han fra Seoul, Korea, og Neil Woodrow Zunder fra Richmond, Virginia.

Præsident Kimball deler sit syn på missioneringen med ledere

Af Marvin K. Gardner,
Medredaktør.

Præsident Spencer W. Kimball åbnede seminaret for regionalrepræsentanter fredag den 30. marts 1979 med at foreslå, at vi bereder os til missionering i Kina.

Præsident Kimball fortalte regionalrepræsentanterne, at han „med stor interesse" har fulgt normaliseringen af de diplomatiske forbindelser mellem De forenede Stater og den kinesiske folkerepublik - og sammen med den første religiøse konference for The reorganized Religious Affairs Department of Shanghai (Shanghais reorganiserede afdeling for religiøse anliggender) den 9. januar 1979. Han fortalte, at 800 katolikker, protestanter, buddhister, hinduer og repræsentanter fra andre religioner ved denne konference havde drøftet religiøse anliggender.

„Ved sidste konference bad vi alle medlemmer om med større oprigtighed at bede om fred i alle nationer og især i Kina," sagde han, „så vi kan komme derind med vore missionærer. Siden da har mange mennesker været i Kina, og der er blevet vist megen interesse. Lad os bede vor himmelske Fader om at høre vor bøn og give dette store land, Kina, lov til at slutte sig til de mange nationer, der nu bøjer sig for Herren Jesus Kristus."

Præsident Kimball fortalte derefter om andre midler til at påbegynde værket i dette store land: „Vi trænger til meget mere sprogundervisning," sagde han. „Vi har brug for flere mennesker, der taler kinesisk flydende."

Han nævnede også adskilligt, som det kinesiske folk selv kan gøre:. „Især kinesiske medlemmer af kirken skulle bede om denne udvikling. Alle de kinesiske unge mænd der findes i kirken skulle være beredte til at udføre en mission." For at hjælpe dem med at forberede sig, bliver der undervist i kinesisk i hvert eneste mødehus i Hong Kong.

„Kinesiske børn bør belæres om at spare og lægge penge til side, så de vil være beredte til at tjene i Kina," fortsatte han. „I De forenede Stater og Canada trænger kinesiske medlemmer af kirken til at blive styrket."

Præsident Kimball mindede de tilstedeværende om, at præsident David O. McKay og ældste Hugh J. Cannon havde indviet Kina til evangeliets forkyndelse i 1921. „De vandrede gennem helligdomme, pagoder og templer, der hurtigt var ved at forfalde. Til sidst kom de til en lund med cypresser. En ærbødig følelse kom over dem, og de mærkede en højere magts nærværelse. De var sikre på at usynlige hellige væsener ledede deres skridt. Der i Peking, midt i verdens mest befolkede nation, uforstyrret af mængden, opsendte de indvielsesbønnen med præsident McKay som talerør."

Præsident Kimball talte også om den opmuntrende succes, to missionærægtepar har i Nigeria og Ghana. Han citerede et brev, man for nylig har modtaget fra ældsterne Rendell N. Maybey og Edwin Q. Cannon jun., der sammen med deres hustruer virker der:

„Herrens hånd ses tydeligt overalt og i

alting. Vi har en utrolig fremgang . . . vi formoder. at det er på samme måde. som de suceeshistorier vi hører fra de første missionærers tid. Vi har aldrig været nogen steder i verden. hvor det er så let at tale med en fremmed om evangeliet - der er muligheder alle vegne. Man behøver ikke at gå fra dør til dør - man skal bare have pjeeerne klar. Selv travle mennesker på gaden standser op for at tale med os. Håndværkere. der er i gang med byggearbejder. går omkring med pjeeerne i hånden i længere perioder ad gangen. Hvis man går forbi en times tid senere. er det ikke ualmindeligt at se dem i færd med at læse.

En brandmand i uniform standsede for at hjælpe os med at skifte dæk midt i byen Umuahia forleden. da vi var på vej sydpå for at døbe og organisere. Vi gav ham pjecen med Joseph Smiths vidnesbyrd. Et kvarter senere kom han hen til os og sagde at han havde læst nok - dette var. hvad han havde ventet på. Han ønskede at blive døbt. Derpå sagde han. at han vidste. at indbyggerne i hans landsby ville aeeeptere evangeliet. Landsbyen lå ea. 48 km. længere fremme på vor vej. så vi standsede der. Den første vi mødte. var skolelæreren. der viste sig at være en slægtning til brandmanden. Han tog os med til dennes hjem. og vi fik en varm modtagelse af brandmandens hustru og 6 børn. samt andre. Vi gav skolelæreren en Mormons Bog med den bemærkning. at vi havde rejst verden halvvejs rundt for at give ham denne bog. og det mindste. han kunne gøre. var at læse den. Han sagde. at han ikke blot var villig til at læse den. men at læse den for landbyens indbyggere. . . " Præsident Kimball fortalte. at der er 483 døbte i Nigeria og 430 i Ghana. Han antydede også. at kirken er ved at nå ud til nye områder ved hjælp af broder David M. Kennedy. Det øverste Præsidentskabs særlige repræsentant.

„Vi opdager. at der er mennesker alle vegne. som søger efter sandheden. som ønsker at forbedre deres liv. som er familieorienterede. og som genkender sandheden i evangeliets budskab. når de hører det." sagde han. Men da nogle regeringer endnu ikke tillader os at forkynde evangeliet i deres nationer. „skal vi fortsætte med at bede personligt. i vore hjem og ved vore råd og møder og anmode Herren om at hjælpe os til at finde en måde. hvorpå vi kan nå ind til nationernes ledere - Kina. Rusland. de østeuropæiske lande. landene i mellemøsten - ja. alle lande. som nu er lukkede eller har restriktioner m.h.t. at undervise i Jesu Kristi evangeliums sandhed. således at værket kan gå frem over hele verden. som det er blevet befalet. Vor Fader hører vore bønner - det ved jeg. Men vi må ‚bede i tro. uden at tvivle' (Jakob 1:6). og så må vi være beredte til at gå derind. når portene bliver åbnet."

Præsident Kimball udtrykte sin glæde over kirkens fremgang blandt lamaniterne og eiterede præsident John Taylor med følgende ord: „ Herrens værk blandt lamaniterne må ikke udsættes. hvis vi ønsker at bevare Guds billigelse." M.h.t. antallet af missionærer erklærede præsident Kimball. at „en ny generation af lamaniter er dukket op i kirken": antallet af lamanitiske missionærer steg 27% sidste år.

Han udtrykte imidlertid skuffelse over. at procentdelen af de medlemmer. der i øjeblikket udfører en mission. er meget lavere. end den skulle være.

Han sagde. at hvis 1% af kirken - i stedet for 0,67% - udførte en mission. ville vi have over 41.000 missionærer i stedet for de nuværende 27.699. Bare 1 missionærægtepar fra hvert ward og hver gren ville betyde 16.500 nye missionærer; yderligere 5 ægtepar fra hver stav ville betyde

10.000 mere. „Det kan I tænke over, mens I rejser hjem. "

Præsident Kimball gik derefter over til et andet missionæremne. „Jeg bliver ved med at have en stærk følelse af, at vi skulle gøre mere for at nå ud til de store grupper i vore storbyer, der taler fremmede sprog" - de millioner i De forenede Stater, der taler spansk, kinesisk, græsk, polsk, italiensk, potugisisk og andre sprog.

Han gav udtryk for, at der var flere jøder i USA end i Israel og sagde: „I Israel ville en missionær blive idømt bøder og fængselsstraf, hvis han omvendte og døbte en jøde - men sådan er det ikke i Amerika. Som I kan se, er der stadigvæk meget at gøre derhjemme."

Præsident Kimball gik derpå over til at tale om den udvikling, der sker for at hjælpe værket rundt omkring i verden, og han fortalte, at kirken i udviklingslande er begyndt at bygge mindre kirkebygninger til en meget billigere pris - „mønstre på, hvad vi vil gøre for at fremme værket blandt lamaniterne."

Endnu en udvikling er de forenklede rapportformularer, der er beregnet for familier, grupper eller mindre grene i udviklingsområder, og som gør det muligt for dem at nyde kirkens velsignelser, selv om de geografisk er adskilt fra større grupper af kirkemedlemmer.

Præsident Kimball henviste til bekendtgørelsen om det nye system med kirkeråd og sagde: „Det skulle ikke overraske nogen af os, der har fået at vide, hvor meget der endnu skal udrettes i denne del af vor uddeling, om der skal foretages nogle forandringer, for at vi kan gøre alt det, Herren har sagt, der skal gøres. I skal heller ikke blive forbavsede, hvis I fra tid til anden hører at der rettes yderligere opmærksomhed mod den enkelte og familien. Vi kan udføre alle de grundlæggende pligter som enkeltpersoner og familier, hvis vi er tilstrækkeligt målbevidste. Det er ikke blot korrekt at fremhæve dette ud fra skrifternes interesse for den enkelte og ud fra, hvad nutidsprofeter har fortalt os om familien - men det har også praktiske dimensioner, især i de tider vi lever i. Som et folk vil vi ikke altid være i stand til at gøre alting på samme plan, som vi er blevet vant til at gøre det i de sidste mange årtier. Vi kan f.eks. ikke altid regne med gode transportmuligheder. Brødrene har en rolig, men bestemt opfattelse af, at der ligger megen styrke i beskedenhed og i at koncentrere sig om grundinstitutioner såsom familien, samt om grundlæggende principper."

Derpå mindede han lederne om, at kirken forsøger „at frigive nogen tid til travle kirkeledere og deres familier", og anmodede lokale ledere om ikke „at komme farende og tage denne tid."

Hovedvægten ved verdenskonferencen om optegnelser i 1980 er personlige optegnelser, sagde han. Mange medlemmer såvel som ikke-medlemmer vil ønske at deltage for at få hjælp til at skrive deres egne optegnelser og føre dem ajour. Yderligere oplysninger er på vej.

Præsident Kimball fortsatte: „Vi beder jer være opmærksomme på kirkemedlemmernes behov for at drage fordel af vore dejlige kirkeblade, og det de tilbyder den enkelte og familien - enten vore medlemmer bor i nærheden af et tempel eller de er spredt rundt omkring." Selv om teknologien giver os mange fordele, er det trykte ord stadig en livsvigtig oplysningskilde. „Folk kan ofte læse skrifterne og vore blade, selv når andre former for kommunikation og samvære bliver dem nægtet. Gode forældre, der læser i kirkens blade, og hvis børn ser dem gøre det, er et mere vægtigt eksempel, end de måske er klar over."

Derpå opfordrede han regionalrepræsentanterne til at følge Frelserens

eksempel på ledelse - til at være en tjener og ven for dem, de skal lede. „Jo større vort ansvar er i riget, jo større er vort behov for at betragte os selv som tjenere."

Kirken gør „Store fremskridt", fortalte han dem. „Herrens værk går fremad som aldrig før. Men som altid er der uendelig meget mere at gøre, når vi betragter hele verden og dens 4 milliarder indbyggere som vort missioneringsområde . . . Der er så meget at gøre endnu, og fjenden er så ubarmhjertig. Derfor beder og opmuntrer vi jer til ikke at blive trætte af at gøre det gode."

Logan templet genindviet

Det 95 år gamle Logan tempel er blevet ombygget og genindviet og benyttes nu i fuld udstrækning igen - med 75% større kapacitet end før det blev lavet om.

Genindvielsesceremonien blev afholdt 9 gange den 13. og 14. marts, og det var præsident Spencer W. Kimball, der opsendte bønnen. Tusinder af medlemmer i Logan templets område hørte taler af generalautoriteter samt præsident Kimballs indvielsesbøn.

Templet blev oprindeligt indviet i 1884 af præsident John Taylor; det er blevet moderniseret indvendig, og udvendig er stenene blevet renset og repareret. Haveanlægget er blevet ordnet, og man har sørget for en større parkeringsplads.

Indvielsesceremonien, der blev afholdt i præstedømmeværelset i templets øverste etage, blev udsendt over et lukket TV-kredsløb til andre værelser i templet, til Logan tabernaklet og til en kirkebygning i Logan.

Her følger teksten til præsident Kimballs bøn:

„Vor Fader, du som er i himlen, du som har skabt himlene og jorden og alt, hvad der findes deri, du den mest helliggjorte; vi dine sønner og døtre, er forsamlet i dette hellige hus, som er blevet moderniseret og istandsat.

Velsign os, at vore synder ikke længere må blive husket, og skænk os nådigt dine rige velsignelser. Vi takker dig, nådige Herre, at du oprejste din tjener, vor broder Joseph Smith, som profet, seer, åbenbarer og genopretter, samt Mormons Bog og endvidere mange åbenbaringer og syner til at velsigne os i disse dage og til at gengive det store og herlige evangelium til jorden med alle dets gaver, velsignelser og løfter.

Præstedømmet med dets talrige velsignelser er vendt tilbage til jorden gennem hellige engle, og det er vi dybt taknemmelige for.

Fader, vi er også taknemmelige for, at dine sønner og døtre er draget til denne jords fjerne steder for at bringe evangeliets sandheder ud i verden, som din Søn, Jesus Kristus, har befalet.

Vi er også taknemmelige for, at du lod Brigham Young lede rejsen tværs over sletterne til Vestens høje bjergdale, og at han blev inspireret til at bede store mænd og kvinder om at bosætte sig i disse nordlige dale.

Himmelske Fader, vi er også taknemmelige for alle din kirkes præsidenter, der sammen med brødrene har fundet områder til hellige templer. Vi er taknemmelige for alle de hellige templer, der er blevet bygget til dit navn, og for dem, der er blevet ombygget og istandsat til gavn for dit folk.

Vi takker dig især denne dag for denne bygning, som vi nu indvier til dig, dit folk og din tjeneste, og vi er glade for, at denne prægtige bygning i næsten hundrede år har opfyldt dit folks behov.

Vi er taknemmelige for, at dine første hellige opførte disse bygninger i bjergenes dale, som profeterne havde forudsagt, og nu bliver andre smukke bygninger planlagt og opført til mange nationer og mange folk.
Hellige Fader, vi er taknemmelig, fordi vi har kunnet opleve denne dag, hvor et stadigt stigende antal kan modtage deres salvelser og velsignelser i hellige templer indenfor en rimelig afstand af deres hjem.
Fader, vi beder dig indtrængende om at velsigne din kirkes øverste præsidentskab og kundgøre dit sind og din vilje for dem i alle anliggender, der er væsentlige for dit folks vel. Vil du give dem himmelsk indsigt, visdom og dømmekraft, samt åndelig forståelse. Vil du tænke kærligt på den tjener, du har kaldet til at være profet, seer og åbenbarer for hele menneskheden, han, hvis dage på jorden har været mange. Vi beder, om du vil forlænge hans liv på jorden, så han kan fortsætte sin gerning.
Udgyd også din Ånd i rigt mål over dine elskede apostle, og giv dem indsigt, dømmekraft og visdom. Hellige Fader, vil du også forøge dine mange velsignelser til Patriarken, halvfjerdserne, Det præsiderende Biskopråd og alle andre, der har et ansvar i dit rige.
Fader, vi takker dig for de mange tusinde missionærer, der helliger sig den gerning at sprede evangeliet til jordens nationer. Giv dem visdom, dømmekraft og styrke til at bringe evangeliet til alle dele af verden i deres særlige missioner.
Himmelske Fader, vi overdrager dig denne smukke bygning og alt, hvad den indeholder. Velsign tårnene, lofterne, tagene og gulvene, væggene, trapperne, dørene og andre åbninger, belysningen og opvarmningssystemet, alle møblerne og alt, hvad der gør den til et beboeligt og funktionsdygtigt sted, hvor dit dyrebare arbejde kan udføres. Velsign optegnelserne, tæpperne, og alt det, der er medvirkende til, at bygningen kan benyttes. Velsign også stierne, træerne og planterne.
Fader, nu beder vi dig om at velsigne tempelpræsidenten og alle dem, der vil arbejde sammen med ham for at gøre dette sted så bekvemt og godt, at alle ordinanserne: dåb, bekræftelser, tvætninger, salvelser, beseglinger, tempelbegavelser og andre ordinanser kan blive udført på rette måde og med din velsignelse.
Fader, vil du velsigne alle, der har hjulpet til ved denne bygning.
Nu, vore fædres hellige Gud, velsign alt, hvad der vedrører denne bygning, og det arbejde, der skal udføres her.
Velsign dette hus og alt, hvad der hører til det, at det må gøre en stor indsats i arbejdet for de levende og døde.
Himmelske Fader, vil du velsigne kirkens ungdom, at de må udføre deres missioner og bringe deres ledsagere til det hellige tempel for at blive beseglet og velsignet.
Vi beder, om du vil velsigne alle mennesker i alle kirkens organisationer.
Vor gode og evige Fader, velsign de fattige blandt dit folk, at de må blive sparet for lidelser og gøre sig værdige til store velsignelser.
Vi beder dig om at velsigne ledelsen i verdens udviklingslande og velsigne de nye medlemmer, der kommer ind i kirken, at de må være stærke og standhaftige.
Hellige Fader, nu indvier vi denne smukke bygning og alt, hvad der vedrører den, til dig og til din sag og din tjeneste; og vi beder dig om at godkende dette hus, Herre, med alt, hvad der hører til det, og vi gør det med kærlighed og hengivenhed, i Jesu Kristi, vor Forløsers, hellige navn. Amen."

Det øverste Præsidentskab advarer imod „irreligiøsitet"

Den 9. marts udstedte Det øverste Præsidentskab en erklæring, hvori de indtrængende opfordrede folk til at beskytte og ære De forenede Staters forfatningsmæssigt grundlagte religiøse arv.

Erklæringen lyder således:

„Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige erkender, at princippet om religiøs frihed er en meget vigtig hjørnesten i et frit samfund. Den første tilføjelse til De forenede Staters forfatning forbyder nogen ,lov, der forhindrer fri religionsudøvelse'. Vort samfund har opmuntret til religiøs frihed og tolerance. Resultatet har været, som dommer Robert H. Jackson fra De forenede Staters højesteret har fremhævet, at ,næsten alt i vor kultur, der er værd at lade gå i arv, alt det, der giver livet mening, er gennemtrængt af religiøs indflydelse'. (*McCollum v. Board of Education*, 333 U.S. 335-38 (11948].)

Vi beklager derfor dybt de voksende bestræbelser på at gøre irreligiøsitet - såsom ateisme eller verdslighed - til De forenede Staters officielle standpunkt og således fordunkle og underminere vor nations rige og mangfoldige religiøse arv. Vi henviser her til angreb på hævdvundne religiøse symboler i hverdagen. Sådanne symboler omfatter: 8 1. Henvisningen til ,én nation under Gud' i vor troskabsed.

2. Mottoet ,Vi stoler på Gud' på vore mønter og offentlige bygninger.

3. Ordene ,lovpriset være magten, der har skabt og bevaret os som en nation' i nationalsangen.

4. Benyttelse af Bibelen når man skal aflægge ed.

5. Ordene ,Gud bevare De forenede Stater og denne ærværdige ret' udtalt ved indkaldelse af De forenede Staters højesteret.

6. Bønner ved begyndelsen af lovgivende møder og andre offentlige møder.

7. Afspilning af musik af religiøs oprindelse eller med et religiøst budskab ved offentlige programmer.

8. At synge julesange og opstille julekrybber samt juleudsmykninger på offentlige ejendomme i julen.

9. Henvisning til Gud i offentlige kundgørelser, f.eks. på taksigelsesdagen.

Fra begyndelsen har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige accepteret det forfatningsmæssige princip, at regeringen hverken vil oprette en statsreligion eller forhindre fri religionsudøvelse. Vore formelle trosudtalelser omfatter følgende principper:

,Vi kræver ret til at dyrke den almægtige Gud i overensstemmelse med vor egen samvittigheds bud og indrømmer alle mennesker den samme ret, lad dem tilbede hvorledes, hvor eller hvad de vil.' (Den 11. trosartikel)

,Vi tror, at religionen er indstiftet af Gud, og at menneskene er ansvarlige over for Gud, og for ham alene, for udøvelsen deraf, med mindre deres religiøse anskuelser tilskynder dem til at gøre indgreb i andres rettigheder og frihed; men vi tror ikke, at nogen menneskelig lovgivning har ret til at foreskrive regler for gudsdyrkelsen og således binde menneskets samvittighed eller foreskrive nogen form for offentlig andagt eller andagt i hjemmet. Øvrigheden bør holde forbrydelsernes antal nede, men aldrig kontrollere samvittigheden; den bør straffe brøde, men aldrig undertryk-

ke åndens frihed.' (L&P. 134:4)
,Vi tror, at regenter, stater og regeringer har ret og pligt til at udstede love til beskyttelse af alle borgere i fri udøvelse af deres religiøse tro; men vi tror ikke, at de har ret til at berøve borgerne denne frihed eller indskrænke deres meningsfrihed, så længe de viser respekt og ærbødighed for loven, og sådanne religiøse anskuelser retfærdiggør ikke oprør og sammensværgelser.' (L&P. 134:7)
,Vi tror, at alle religiøse samfund har ret til at drage deres medlemmer til regnskab for upassende opførsel efter samfundets regler og love, forudsat at sådan behandling kun angår medlemsskabet og godt forhold til menigheden. Men vi tror ikke,. at noget religiøst samfund har ret til at forhøre folk, hvor der er tale om formue og liv, eller berøve dem denne verdens gods eller bringe dem i livs- eller legemsfare eller at tildele korporlig afstraffelse. De kan blot udelukke dem fra deres samfund og unddrage dem deres fællesskab.' (L&P. 134:10)
Gennem vor historie har medlemmer af kirken været udsat for officiel forfølgelse, motiveret af intolerance. Vi er derfor forpligtet gennem erfaring såvel som forskrifter til visdommen i det forfatningsmæssige princip, at statsembedsmænd bør bevare en respektfuld neutral indstilling, hvad angår religion. Hvis nogen af vore medlemmer i offentlige embeder har undladt at tage dette standpunkt i nogen af deres officielle ansvar, råder vi dem til at erindre de nævnte principper.
Men det forfatningsmæssige princip om neutralitet overfor religion kræver ikke, at vor nation skal ignorere sin religiøse arv, der omfatter dens grundlæggeres religiøse motiver og generationer af dens folks og lederes stærke religiøse tro. Vort lands grundlæggende dokumenter - fra Mayflowerpagten og uafhængighedserklæringen og de grundlæggende fædres skrivelser til ældre og nyere præsidenters åbningstaler - er fulde af ærbødige ytringer om tillid til den almægtige Gud og taknemmelighed for hans velsignelser. Henvisningerne til Gud og et guddommeligt forsyn i vore historiske statsdokumenter samt de andre religiøse symboler vi lige har talt om, er hævdvundne og passende udtryk for denne nations religiøse arv. Som højesteret bemærkede i en retssag: ,Der er mange tilkendegivelser i samfundet for vor tro. på Gud', og disse ,ceremonielle lejligheder har ikke nogen lighed med den form for ubestridt religiøs udøvelse', som regeringen ikke må støtte. (*Engle v. Vitale*, 370, U.S. 421, 435 n. 21 (11962].)
De, der modsætter sig enhver henvisning til Gud i vort samfund, har påtaget sig den opgave at udrydde historiske kendsgerninger og højtidelige æresbevisninger og symboler, der er så rodfæstede i vor nationale bevidsthed, at deres ophør ville blive tydet som en officielt fjendtlig indstilling til religion. Dette forbyder vor forfatningsmæssige lov. Som højesteret udtrykte det i en anden retssag: ,Religionens plads i vort samfund er ophøjet, opnået gennem en lang tradition af tillid til hjemmet, kirken og det ukrænkelige citadel af den enkeltes hjerte og sind. Gennem bitter erfaring har vi måttet erkende, at det ikke står i regeringens magt at trænge ind i dette citadel, hvad enten formålet er at hjælpe eller stille sig i opposition, at frem me eller sinke. I forholdet mellem mennesker og religion er staten strengt forpligtet til at tage et neutralt standpunkt.' (*School District of Abington v. Schempp.* 33å74 U.S. 203, 226 (11963].)
Som det fremherskende adfærdsmønster i mange millioner af vore borgeres liv bør religion have en ærefuld plads i vort samfund, og den almægtige

Guds navn bør betragtes som helligt i offentlige udtalelser. Vi opfordrer vore medlemmer og velvilligt indstillede mennesker overalt til at forene sig for at beskytte og ære vor nations åndelige og religiøse arv og for at modstå de kræfter, der forsøger at ændre De forenede Staters forfatningsmæssigt neutrale standpunkt til en fjendtlig indstilling overfor religion."

Retningsliner og meddelelser til kirken

Følgende punkter forekom i en nylig udkommet udgave af *Budskaber* til stavs-, missions-, og distriktspræsidetnter samt til biskopper og grenspræsidenter:

1. *Vedrørende fotografiapparater og fotografering for vordende missionærer.* Når en vordende missionær interviewes, bør præstedømmelederne hjælpe ham til at forstå, at hvis han vælger at medbringe et fotografiapparat på sin mission bør han bruge det med måde, således at han ikke fjerner sin opmærksomhed fra missioneringen. Han bør opfordres til at være sparsommelig ved anskaffelse af kameraudstyr, som han ønsker at medbringe på sin mission. Han bør ligeledes oplyses om, at han ikke bør fotografere under møder i kirken.

2. *Afskedsmøder for alle missionærerne.* Som beskrevet på side 89 i *Instruktionshåndbog for kirkens ledere*, nr. 21, 1976, „Forældre og andre familiemedlemmer til missionæren kan godt indbydes til at sidde på forhøjningen" ved afskedsmøder for missionærer. Det er ligeledes passende at bede forældre eller andre familiemedlemmer om at deltage på programmet ved at tale, indlede eller afslutte med bøn, eller ved at præsentere særlige musikalske numre. Ligesom ved alle andre nadvermøder bør deltagerne mindes om, at sådanne møder skal „planlægges og ledes af biskoprådet og skal holde den høje standard for musik, taler, åndelighed og gudsdyrkelse, som er passende ved sådanne hellige lejligheder." (s. 89)

3. *Missionærer, der vender* tilbage til den mission de har tjent i. Der er en stigende tendens blandt missionærer, til efter at deres mission er endt at vende tilbage til den mission, de har arbejdet i. Deres udseende er oftest meget forskellig fra en velsoigneret missionær; og dog behandler de hellige dem, som om de stadig var missionærer, idet de under betydelige ofre og stor ulejlighed sørger for mad og opholdssted til dem.

Præstedømmets ledere bør almindeligvis fraråde hjemvendte missionærer at tage tilbage til deres tidligere mission. Afskedsinterviewet giver missionspræsidenten en udmærket lejlighed til at råde hjemvendende missionærer, og stavspræsidenterne kan styrke dette råd i afløsningsinterviewet. Overvejer en hjemvendt missionær imidlertid at foretage et sådant besøg, bør han opfordres til at overholde kirkens standarter, således som de er beskrevet i brochuren *Den hjemvendte missionær* (PBMP 000A). Hvis den hjemvendte missionær af én eller anden grund vælger at vende tilbage til sin tidligere mission, skal han rådes til ikke at trænge sig ind på de hellige eller på andre bekendte i de områder, hvor han tidligere har arbejdet.

De hellige i Washington hjælper flygtningen med at begynde et nyt liv

Omsorgens sæd frembringer omvendelsens frugter blandt laotiske flygtninge i to stave i Seattle, i området ved Washington.
Omsorgen kommer fra kirkens medlemmer, der prøver at dække flygtningenes behov. Mange af flygtningene er kommet til USA efter at have tilbragt adskillige år i thailandske flygtningelejre. Når de ankommer, ejer de ikke meget andet end det tøj, de går og står i.
Selv om regeringen og private organisationer hjælper flygtningene, har kirkens medlemmer dog fundet mange måder til yderligt at yde hjælp. Denne hjælp omfatter engelskundervisning, beskæftigelseshjælp og venskab. Nogle laoter har efter at være blevet hjulpet af kirkens medlemmer valgt at studere evangeliet og at blive døbt.
Faktisk blev sæden til denne omsorg sået for mange år siden i midtvesten, da naboer kom et ægtepar til hjælp, hvis hus var brændt ned. De hjælpsomme naboer var medlemmer af kirken - hvilket vakte interesse hos ægteparret Ralph og Charlotte Yeakley. Ralph og Charlotte Yeakley blev snart døbt. Senere udstrakte de deres omsorg til tre adpoterede koreanske børn.
Familien Yeakley var flyttet til Bellevue, Washington nær Seattle, da de blev opmærksomme på de behov, de laotiske flygtninge, der fornyligt var ankommet til USA, havde. De skrev til USA's regering, for at finde ud af, hvordan de kunne hjælpe. Gennem en jødisk hjælpeorganisation, blev familien Yeakley sponsorer for en laotisk familie. Da denne familie fortalte om andre familier, der behøvede hjælp, skaffede familien Yeakley hjælp fra wardets medlemmer.
Kirkens medlemmer hjalp med at fremskaffe klæder og andre nødvendige ting til flygtningene. En kvinde, som var flyttet til Californien, skænkede sit bohave, som blev opbevaret i Seattle.
Efterhånden, som familien Yeakley hørte om flere og flere flygtningefamilier, bad søster Yeakley, Alva C. Snow, præsident for Washington, Seattle missionen om hjælp.
„Da søster Yeakley kom for at tale med mig, havde hun netop taget nogle laotiske kvinder med ud at handle, så at de kunne købe mad." fortæller præsident Snow. „De havde været bange for at forlade deres huse, og derfor tog hun dem med sig." Søster Yeakley var på det tidspunkt gravid og ventede sit syvende barn.
Præsident Snow har siden hjulpet kirkens ledere med at finde måder, hvorpå kirkens medlemmer samt fuldtidsmissionærerne kan hjælpe laoterne.
Mange af laoterne bor indenfor Seattles 1. wards grænser.
Medlemmerne inviterede laoterne hjem til søndagsmiddage. Wardsmissionslederen Ward Keller har kørt mange kilometer i sin campingbil, idet han kørte laoterne til kirke og til andre aktiviteter. Han har ligeledes sørget for, at man kunne benytte en bygning, beliggende i laoternes nabolag, således at laoterne kan modtage klasser og have kirkemøder tæt ved.
For at gøre sproget til en mindre barriere i laoternes tilpasning til den amerikanske kultur, underviser missionærerne dem i engelsk. Den første missionær man kaldte på til at undervise laoterne, var en ældste, der oprindelig blev sendt til Thailand, men som blev sendt tilbage til Washington, Seattle missionen. Man opsøgte hjemvendte missionærer, som

kunne tale thailandsk og de lovede at hjælpe. I marts blev to missionærer, der tjente i Thailand, kaldet til at tilbringe adskillige af de sidste måneder af deres mission i Washington, Seattle missionen, for at hjælpe med at undervise laoterne. Missionærerne taler thailandsk, hvilket ligner laotisk. Interesserede laoter modtager ligeledes missionærlektierne fra missionærerne. Der er blevet tilvejebragt kirkepublikationer trykt på thailandsk. Af de flere hundrede flygtninge, er mindst 50 blevet undervist i evangeliet. Mellem 25 og 35 deltager i grenens møder.

Hvad er frugten af disse anstrengelser? Ni flygtninge blev døbt ved et tosproget dåbsmøde, afholdt i marts. Mange af deres venner og slægtninge var tilstede - deriblandt søster Yeakley. Hun måtte imidlertid forlade mødet ret tidligt. To timer senere blev hendes syvende barn født.

Flere laoter er ved at blive undervist af missionærerne og bliver hjulpet af medlemmerne. Og dog er værket kun i sin vorden siger præsident Snow, som så flygtningene ankomme. „Jeg så familie efter familie gå fra borde," sagde han, „laotiske mennesker omplantet fra deres hjem, mennesker, som havde ladt alt de ejede tilbage. De behøver desperat det budskab og den kærlighed, vi kan tilbyde i kirken."

Bibelforsker taler ved BYU

„På forskellige tidspunkter og steder har Gud valgt forskellige mennesker og sendt sit ord til dem. Igennem historien har der været, vil der være og er der sande profeter," bekræftede David Noel Freedman, den nationalkendte bibelforsker, der i marts talte ved den niende årlige forelæsningsrække ved Brigham Young universitetet.

Dr. Freedman, der er professor for bibelske studier ved universitetet i Michigan, og som ligeledes er redaktør af den ansete Anchor Bible serie samt af *Biblical Archaeologist*, talte om Abraham, Moses samt om sine egne religiøse opfattelser.

Dr. Freedmand, der er opvokset i den jødiske tradition, blev senere kristen og studerede ved Princeton Theological Seminary, og skrev om Ezekiel, mens han studerede ved John Hopkins universitetet under W. F. Albright, den mand, som næsten uden hjælp fra andre, beviste at det er „muligt både at være forsker og religiøs."

Professor Freedman, som tidligere har besøgt BYU, som deltager i et særlige symposium (se „A Respectful Meeting of the Minds", *Ensign*, juni 1978, s. 70-75), præsenterede tre forelæsninger samt et forsøg på en metodelære til at forene interne bibelske beviser med externe arkæologiske beviser for at danne et mere fuldstændigt billede af den verden, Abraham og Moses levede i.

Afslappet og uformel, sagde han sarkastisk: „Det er med stor frygt, at jeg står foran jer. Jeg har haft alt for megen tid til at forberede mig." Han bad publikum følge ham i en oplevelse „fra kundskabens grænseland" idet han havde „en læresætning, der er opfundet til en langt mere pinlig lejlighed", i tankerne: „At tage fejl, er ofte meget mere stimulerende, end at have ret."

Han påpegede, at enhver rekonstruktion af fortiden i hvert fald delvis er teoretisk, og derfor næsten sikkert tildels forkert. Dette burde ikke virke afskrækkende, men jeg vil give jer den advarsel, at jeg ikke er i stand til på forhånd at sige jer, hvad der er hvad."

Han centrerede sin forste forelæsning om patriarkernes tid - Abraham, Isak og Jakob. Abraham henfores normalt til omkring år 1800 f. Kr., men da man kender så lidt til de gamle patriarkers verdèn, „mener mange, at patriarkerne har mistet deres historiske status."
Men i 1974 indberettede et hold italienske arkæologer, der var i færd med at udgrave Ebla, en ruinby i det nordvestlige Syrien, om et fund, der sandsynligvis omfattede omkring 15.000 lertavler eller fragmenter af lertavler med kileskrifter, daterende sig fra midten af det tredie årtusinde - 2500 f. Kr.. „Teksterne er dobbelttydige; resultaterne er usikre," advarede Dr. Freedman. „I sidste ende, vil spørgsmålene efter meget arbejde kunne besvares, men indtil da, må konklusionerne underkastes en lang række undersøgelser, revisioner og i visse tilfælde må der trækkes noget fra." OPtegnelserne synes næsten udelukkende at omhandle Eblas kommercielle transaktioner, og blandt navnene på de byer Ebla handlede med forekommer navnene Sodoma og Gomorra. Han understregede at „dette er udover den henvisning, der findes i Bibelen den eneste, der findes til disse byer, mens de stadig eksisterede." Ligesom de fleste andre bibelske byer blev de ødelagt. I modsætning til de fleste andre bibelske byer blev de ødelagt „på en bemærkelsesværdig måde og *de blev aldrig genopbygget*". At de blev „ødelagt en gang for alle, havde en stor teologisk indvirkning," som vi kan se af de senere profeters omtale.
Hvordan foroger oplysningen om, at Ebla handlede med disse byer, vores viden om Abraham? Der vides ikke at have eksisteret nogen byer i Det døde Havs omegn, omkring år 1800 f. Kr., som kunne have været Spodoma og Gomorra. Der findes imidlertid ruiner af byer, som blev ødelagt og ikke genopbygget, og som daterer sig tilbage til Eblas tid. Derfor er dateringen af Abraham til år 1800 f.Kr. sikkert noget sen. Burde den patriarkalske periode faktisk rykkes flere hundrede år tilbage, til omkring 2500-2200 f.Kr.? „For at sige det mildt," sagde professor Freedman, „vil følgerne heraf blive revolutionerende."
I sin anden forelæsning, behandlede han de interne beviser i sangen, som mindes hvordan Faraos styrker druknede, hvilket lader formode, at udvandringen ved dateringen er blevet sat for tidligt, og at den i virkeligheden fandt sted adskillige hundrede år senere. Sangen om havet (se 2. Mos. 15), „hører til en gammel velkendt genre, kendt som sejrsoder." Man finder andre eksempler i Deboras sang i Dommerbogen kap. 5. i den assyriske litteratur fra samme periode (Ramses II beordrer omkring år 1286 f.Kr. „sejrsode", skrevet selv om han faktisk blev overvundet, „men hvis du er Farao kan du være sikker på, at historien vil blive underkastet en redaktionel revision)". „Mellem Moses og Debora, bemærkede professor Freedman, „mellem udvandringen fra Ægypten og erobringen af Kanaan, ser vi, at Israel blev etableret som en nation."
Sangen om havet og Deboras sang afviger imidlertid fra de ægyptiske og de assyriske sejrsoder, idet sejren ikke tillægges „kongen, men indgriben af Gud selv."
Udvandringen er blevet dateret på forskellig vis. Hvis man regner tilbage fra opførelsen af Salomons tempel kommer man frem til en dato omkring år 1400 f.Kr. Anvender man den eneste kendte henvisning til Israel i ægyptisk litteratur - optegnelsen om en straffeekspedition - dateres den til omkring år 1230-1220 f.Kr., men så er det ikke muligt for dem at have vandret om i ørkenen i fyrre år. Hvis de fyrre år skal medregnes falder dateringen på omkring 1290 f.Kr.
Imidlertid indeholder sangen om havet

et interessant tegn på, at disse datoer er alt for tidlige, mener Dr. Freedman. Moses beskriver, at Ægyptens fire vasalstater blev slået af „skræk og angt" over Ægyptens skæbne, det var: Palæstina (filisterlandet), Edom, Moab og Kanaan. „Der findes kun en periode i antikken - i det tolvte århundrede - da alle fire nationer eksisterede på samme tid," sagde han. Han gennemgik derefter kort de arkæologiske beviser, der tidsmæssigt begrænser den firesidede sameksistens og foreslog som dato for overgangen af havet, den første halvdel af det 12. århundrede - ca. 1275 f.Kr.

I forbigående bemærkede han, at ørkenvandringerne bragte Israel til Sinaj Bjerg, Guds „hellige bolig". Det hebraiske ord *naveh*, der betyder „bolig" antyder landlige omgivelser, et område der kan bruges som græsgang for en flok, og „kan sikkert ligge til grund for ordet *Nauvoo* som, så vidt jeg forstår, formodes at betyde „et smukt sted."

Professor Freedman indledte den tredie forelæsning med at spøge: „ Det har været et inspirerende og yderst stimulerende besøg, og hvis det ikke havde været for forelæsningerne, ville jeg have nydt det fuldtud," derpå begyndte han på sit alvorlige emne: „I dag vil jeg ikke tale om videnskabelig forskning med derimod om tro og forpligtelse. Jeg indrømmer svælget mellem min forpligtelse og mine handlinger," bekræftede han, „hvad jeg vil sige, er det, jeg i sandhed tror om bibelsk religion."

Det store spørgsmpl i bibelsk religion er tosidet, sagde Dr. Freedman: „Hvordan kan folk som os tale om Gud? Og hvordan kan Gud åbenbare sig til folk, som os?" I Bibelen finder denne åbenbaring sted, ikke blot med ord men med ord arrangeret i historier, der er som „sandhedens hjul".

Han havde udvalgt fire historier for at illustrere „kernen af den bibelske religion," som er „en åbenbaring fra Gud til mennesket," og derpå genfortalte han historien om Abraham, der søgte at ændre Guds beslutning om at ødelægge Sodoma af retfærdigheds hensyn samt historien om Abrahams største prøve, da han blev befalet at ofre Isak. „Erklæringen i Fadervor ‚Led os ikke i fristelse' kunne også oversættes som ‚prøv os ikke'. Men denne historie fortæller, at det at blive prøvet er en væsentlig del af Guds forhold til mennesket. "

Hans andet sæt historier var taget fra Moses' oplevelser: da Moses bønfaldt Gud om ikke at udslette Israel, da de var blevet opdaget i at tilbede Guldkalven; samt da Gud talte til Moses „ansigt til ansigt, som når den ene mand taler med den anden" (se 2. Mos. 33:11). „Vi kan ikke gå længere end til denne grad af åbenbaring," sagde professor Freedman, „Guden, som åbenbarede sig på en særlig og en personlig måde, er kernen i Bibelens religiøse sandhed. Jeg tror på denne tradition. Da jeg er født i den, prøver jeg på at efterleve og rette mig efter den."

Det er sjældent at foredragsholdere modtager en stående hyldest, således som denne foredragsholder gjorde.

I et interview med ENSIGN, skinnede professor Freedmans begejstring for Det gamle Testamente meget tydeligt igennem.

ENSIGN: Hvilke er de vigtigste spørgsmål man bør stille med hensyn til Det gamle Testamente?

Dr. Freedman: Man bør altid stille de historiske spørgsmål hvornår, hvor, hvordan og hvorfor. Der er arkæologiske problemer at analysere samt forholdet mellem den bibelske verden og den klassiske verden. De kan ikke adskilles. Da overgangen til jernalderen fandt sted omkring år 1200 f.Kr., blev den stabile verdensorden forstyrret, og ud fra dette hovedkulds sammenstød, fremkom vo-

res to store litterære værker: Bibelen og de homeriske digte. Det er simpelthen et af historiens enestående øjeblikke.

Selvfølgelig kan vi ikke tilsidesætte de store profeters fremkomst, som fremførte Herrens ord for menneskene i deres egen tidsalder, men altid med ekko og undertoner af de ord, der var blevet givet i fortiden. Efter Jerusalems fald blev tingene aldrig de samme igen. Selv om makkabæerne var sejrrige og succesrige, er lektien den, at du ikke blot kan gentage historien. Alt er forberedelse til Messias' komme samt til en ny livsmåde under tusindårsriget.

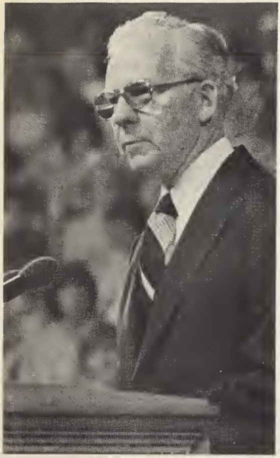
ENSIGN: Hvilke fordele og hvilke ulemper er der ved at betragte Bibelen ud fra en traditionel troendes synspunkt.

Dr. Freedman: Den store fordel er selvfølgelig, at traditionalisterne tager Bibelen alvorligt, er interesserede i arkæologien og i sproget, og virkelig arbejder med det. Ulempen er at deres konklusioner ofte er draget før deres undersøgelser begynder.

ENSIGN: Hvilket råd ville du give folk, som opfatter Det gamle Testamente, som svært og utilgængeligt?

Dr. Freedman: Læs det! Og læs om det! Der er en fornuftig almindelig enighed om dets budskab og betydning, og det er en mening, som skærer igennem en lang række forskellige trosretningers opfattelser. Vi i Anchorforlaget er ret stolte over, at hvis du ikke ved om en given redaktør er katolik, jøde eller prtestant, kan du ikke sige det ved at læse hans oversættelser.

Ældste Marvin J. Ashton

Ældste Loren C. Dunn

Omslagets yderside: En usædvanlig udsigt ud over Salt Lake templet, fotograferet gennem lavthængende skyer; fotograferet fra kirkens kontorbygning af George B. Oates.

